

Sebt Günü
Çalışma Kitapçığı

Temmuz | Ağustos | Eylül 2018

Elçilerin İşleri Kitabı

İçindekiler

1	Benim Tanıklarım Olacaksınız — 30 Haziran–6 Temmuz	4
2	Pentekost — 7–13 Temmuz	12
3	İlk Kilisede Yaşam — 14–20 Temmuz	20
4	İlk Kilise Önderleri — 21–27 Temmuz	28
5	Pavlus'un İhtidası — 28 Temmuz– 3 Ağustos	36
6	Petrus'un Hizmeti — 4–10 Ağustos	44
7	Pavlus'un ilk Müjdeleme Yolculuğu — 11–17 Ağustos	52
8	Yeruşalim Kurulu — 18–24 Ağustos	60
9	İkinci Müjdeleme Yolculuğu — 25–31 Ağustos	68
10	Üçüncü Müjdeleme Yolculuğu — 1–7 Eylül	76
11	Yeruşalim'de Tutuklanma — 8–14 Eylül	84
12	Sezariye'de Tutukluluk — 15–21 Eylül	92
13	Roma'ya Yolculuk — 22–28 Eylül	100

Editör Ofisi 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904
Web sayfamızı ziyaret edin: <http://www.middle-east-publishers.com>

Yazar Wilson Paroschi	Editör (English) Clifford R. Goldstein	Kapak ve Sayfa Tasarımı Lars Justinen
Sayfa Tasarım Marisa Ferreira	Çeviri Suha Önder	Redaksiyon Bilek Güler

Kutsal Kitap Çevirileri Tablosu

Bu çalışma rehberinde, Standart Versiyon 2018 Yılı İkinci Çeyreği için izinle kullanılan Kutsal Kitap alıntıları, aşağıdaki gibidir: (Aksi belirtilmedikçe tüm alıntılar Yeni Çeviri'den yapılmıştır.)

YÇ. Yeni Çeviri: Kutsal Kitap: Eski ve Yeni Antlaşma (Tevrat, Zebur, İncil). Eski Antlaşma ©2001, 2009 Kitabı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma ©1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Bütün Hakları Saklıdır.

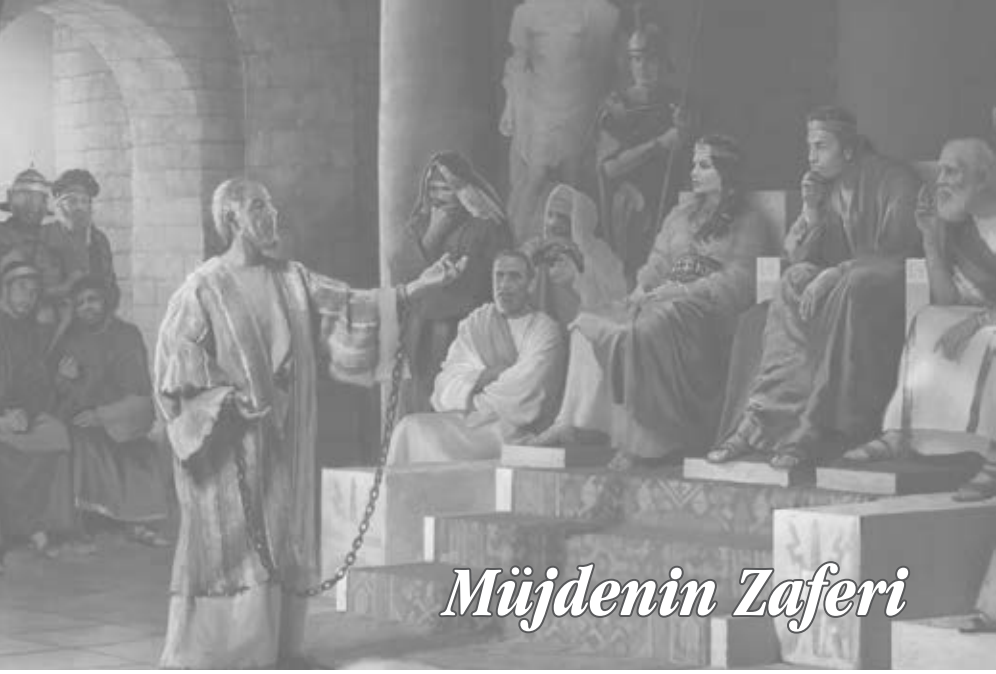
KM. Kitabı Mukaddes: Kitabı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit (Tevrat ve İncil): İbrani, Kildani ve Yunani dillerinden son tashih edilmiş tercümedir. ©1941 Kitabı Mukaddes Şirketi.

Cosmades. Thomas Cosmades: İncil (Sevinç Getirici Haber) - İncil'in Yunanca Aslından Çağdaş Türkçe'ye Çevirisi. ©2010 Kutsal Söz Yayınları.

Candemir. Bünyamin Candemir: Kutsal İncil ©2003 Lütfü Yayıncılık, ©2013 Gerçeğe Doğru Kitapları.

© 2018 Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®. *Yetişkinler İçin Sebti Okulu Çalışma Kitapçığı* (Standart Versiyon)'un hiçbir bölümü, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nin yazılı izni olmadan hiçbir kişi ya da kurum tarafından düzenlenemez, değiştirilemez, uyarlanamaz, tercüme edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz. Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nin bölüm ofisleri, belirli ilkelere göre, *Yetişkinler İçin Sebti Okulu Çalışma Kitapçığı*'nin tercüme etirilmesine yetkilidirler. Bu tercümelemin telif ve yayın hakları Genel Konferans'ta kalacaktır. "Yedinci Gün Adventist," "Adventist" ifadeleri ve aleveli logo Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nin tescilli markalarıdır ve Genel Konferans'ın izni olmadan kullanılamazlar.

Bu kitapçık Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı® Yetişkinler İçin Sebti Okulu Çalışma Kitapçığı Ofisi tarafından hazırlanmıştır. Bu kitapçığın hazırlanması, Genel Konferans Yönetim Komisyonu (ADCOM)'un bir alt komisyonu olan Sebti Okulu Yayın Kurulu'nun yönetimi altında olmuştur. Yayınlanan bu kitapçık dünya çapında bir değerlendirme kurulunun katkıları ve Sebti Okulu Yayın Kurulu'nun onayını yansıtmakta olup, sadece veya mutlaka yazarın (veya yazarların) görüşleriyle sınırlı değildir.

Müjdenin Zaferi

Birçok tarihçi, dünya tarihindeki en önemli otuz yılın, çoğunlukla Kutsal Ruh'un denetimi altındaki Yahudilerden oluşan küçük bir grup adamın müjdeyi dünyaya ulaştırdığı yıllar olduğunu düşünüyor. Elçilerin İşleri kitapçığı, İsa'nın MS 31 yılındaki dirilişinden, Pavlus'un MS 62 tarihinde Roma'da ilk tutuklanışına kadar süren bu çok önemli otuz yılın öyküsüdür (Elç. 28:30). Kitap bu dönemin hemen sonrasında yazılmış olmalı, zira anlatım bu noktada duruyor, fakat Pavlus'un bu tutsaklıktan salıverildiğine ve birkaç yıl sonra tekrar tutuklanana ve sonrasında MS 67 yılında Roma'da idam edilene dek gezerek ve vaaz ederek müjdecilik işlerini sürdürdüğüne dair kanıtlar mevcut.

Kitap yazarı hakkında bilgi vermiyor, fakat kilise geleneği onu hep Koloseliler 4:14 ayetindeki "sevgili hekim" ve Pavlus'un yol arkadaşı (2Ti. 4:11, Filimon 24) Luka olarak tanımlamıştır. Ayrıca geleneksel olarak Luka'nın üçüncü Müjde'mizin de yazarı olduğuna inanılır, şüphesiz Elçilerin İşleri 1:1 ayetinde "ilk kitabım" olarak sözünü ettiği kitap budur (Luka 1:3 ile karşılaştır). Luka ve Elçilerin İşleri Hristiyanlığın başlangıcını konu eden ikiz kitapçıklardır; bunlardan birincisi Hristiyanlığın doğuşunu (İsa'nın yaşamı ve hizmetini), ikincisi ise gelişmesini (elçilerin müjdecilik faaliyetlerini) konu alır.

İkisi birlikte Yeni Ahit'in yüzde yirmi yedisini oluşturur, bu tek bir yazarın yaptığı en büyük katkıdır. Pavlus Koloselilere yazarken, Luka'dan "sünnelilikten olanlar" diye saydıklarının haricinde, yani diğer uluslardan olan bir çalışma arkadaşı olarak bahseder (Kol. 4:7-14, [bilbassa 11. ayet, KM,

CANDEMİR)). Öyleyse Luka, Yeni Ahit kitapçıklarının yazarları arasında Yahudi olmayan tek yazardır.

Bu durum onun ele aldığı ana temalardan birinin açıklıyor gibi: kurtuluşun evrenselliği. Allah'ın gözdeleri yoktur. Kilise, ırkına, sosyal sınıfına ya da cinsiyetine bakmaksızın tüm insanlara tanıklık etmeye çağırılmıştır (Elç. 1:8; 2:21, 39, 40; 3:25; 10:28, 34, 35). İster önyargıyla, ister çıkarlar için olsun, bu çağrıyı yerine getirmemek müjdenin zedelenmesidir ve Allah'ın Sözü'nün en temel gerçeklerine ters düşer. Allah'ın karşısında hepimiz aynıyız: İsa Mesih'teki kurtuluşa muhtaç günahkârlar.

O halde Luka'nın baş kahramanının "uluslara elçi olarak gönderilen" (Rom. 11:13) ve Elçilerin İşleri kitabının neredeyse üçte ikisine ayrılan Pavlus olması şaşırtıcı değil.

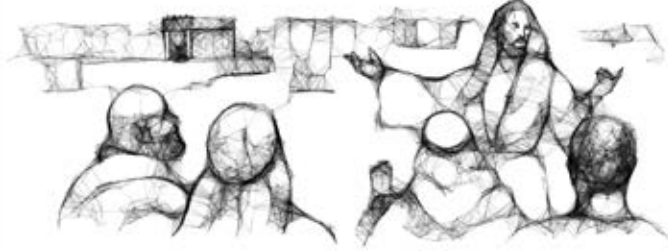
Elçilerin İşleri kitabındaki diğer önemli temalar arasında ise şunlar yer alıyor: Allah'ın egemenliği ve ilahî amacı (Elç. 17:24, 25; 20:27; 23:11); İsa'nın Rab ve Kurtarıcı olarak yüceltilmesi (Elç. 2:32, 36; 3:13, 15; 4:10–12; 5:30, 31) ve özellikle de kilisenin görevini yerine getirmesi için güçlendirilmesi ve yönlendirilmesinde Kutsal Ruh'un rolü (Elç. 2:1–4; 4:24–31; 8:14–17, 29, 39; 10:19, 20). Aslında, her ne kadar dünyayı diğer hiçbir elçinin yapmadığı ve belki de yapamayacağı şekilde etkilemek için Paylus gibi birini kullanmak Allah'ı mutlu etmişse de (1Ko. 15:10), ilk kilisenin başarıları insanî bilgelğin ya da becerinin ürünü değildi.

Elçilerin İşleri, ilk kilisenin gözle görülür biçimde idari ve hatta teolojik açıdan gelişim sağladığı şekillenme dönemini konu alır. Bunu, örneğin İsa'nın ikinci gelişinin zamanı, diğer uluslardan olanların durumu ve imanın kurtuluştaki rolü gibi meseleleri kilisenin ele alış tarzına bakarak görebiliriz. Fakat ilk kilisenin o kadar kısa bir zamanda bu kadar çok iş başarmış olması, Allah'ın duayla yüreklerini alçaltanlar, bireysel farklılıkları aşarak yaşayanlar ve Allah'ın yüceliği ve şerefi için kendilerinin Ruh tarafından kullanılmasına izin verenler aracılığıyla neler yapabileceğine sürekli bir tanıklıktır.

Elçilerin İşleri işi başlatmak için Allah tarafından çağrılanların öyküsüdür; bu işi bitirmek için Allah tarafından çağrılan biz, onların öyküsünden neler öğrenebiliriz?

Wilson Paroschi, Engenheiro Coelho, Sao Paulo'daki Brezilya Adventist Üniversitesi'nde (UNASP) Yeni Abit yorumlama profesörüdür. Yeni Abit konusunda doktorasını Andrews Üniversitesi'nde yapmıştır (2004) ve Almanya'daki Heidelberg üniversitesinde doktora sonrası çalışmaları gerçekleştirmiştir (2011).

Benim Tanıklarım Olacaksınız

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 1:6–8, Luk. 24:25, Luk. 24:44–48, Yas. 19:15, Elç. 1:9–26, Özd. 16:33.*

HATIRLAMA METNİ: “Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. Yeruşalim’de, bütün Yahudiye ve Samiriye’de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız” (*Elç. 1:8*).

İsa’nın yeryüzündeki görevi bitmişti. Allah çok yakında, öğrencileri yeryüzünün dört bucağına ulaşacak olan bir görev için güçlendirip yönlendirecek (ve bir çok belirti ve harikayla onların çabalarını onaylayacak) olan Kutsal Ruh’u gönderecekti. İsa sonsuza dek insan bedeninde onların yanında kalamazdı. O’nun insan özdeşliğine sahip oluşu, dünya çapında bir müjdeleme işi bağlamında üzerine fiziksel bir kısıtlama koymakla kalmıyordu, ayrıca Ruh’un gelebilmesi için O’nun göğe yükseltilip orada yüceltilmesi de gerekiyordu.

Ne var ki, öğrenciler İsa’nın dirilişine kadar bunları açıkça bilmiyorlardı. Her şeyi bırakıp O’nun ardından gittiklerinde, O’nun bir gün Romalıları ülkelerinden kovacak, Davut’un hanedanını yeniden kuracak ve İsrail’i eski ihtişamlı günlerine kavuşturacak siyasi bir kurtarıcı olduğunu sanıyorlardı. Aksini düşünmeleri kolay değildi.

Elçilerin İşleri 1. bölümde İsa’nın öğrencilerine verdiği son talimatların başlıca konusu budur. Ruh vaadi de bu bağlamdadır. Ayrıca İsa’nın göğe dönüşü ve ilk kilisenin kendisini Pentekost’a ne şekilde hazırladığı da bu bölümde konu edilir.

*7 Temmuz Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışı

Egemenliğin İsrail'e Geri Verilişi

Eski Ahit'te Mesih'e ilişkin peygamberlik sözleri iki türdür: birinci türdekiler sonsuza kadar hüküm sürecek olan, kral niteliğinde bir Mesih öngörür (*Mez. 89:3, 4, 35–37; Ysa. 9:6, 7; Hez. 37:25; Dan. 2:44; 7:13, 14*), ikinci türde ise insanların günahları uğruna canını verecek bir Mesih öngörülür (*Ysa. 52:13–53:12; Dan. 9:26*). Bu peygamberlik sözleri birbiriyle çelişmez. Sadece Mesih'in hizmetinin birbirini takip eden iki safhasına işaret ederler: O önce acı çekecek, sonra da Kral olacaktır (*Luk. 17:24, 25; 24:25, 26*).

Ne var ki, birinci yüzyıl Yahudi toplumunun Mesih'e dair beklentisindeki sorun, tek yönlü olmasıydı. Siyasi bir kurtuluş getirecek olan kralvari bir Mesih beklentisi, acı çekip canını verecek Mesih fikrini tamamen gölgelemişti.

Önceleri öğrenciler de bu kralvari Mesih umudunu paylaşıyordu. İsa'nın Mesih olduğuna inanıyorlardı (*Mat. 16:16, 20*), hatta bazen kendi aralarında O tahta çıktığında hangi yanında kimin oturacağına dair münakaşalar da yaşıyorlardı (*Mar. 10:35–37, Luk. 9:46*). İsa'nın Kendisini bekleyen yazgıya ilişkin uyarılarına rağmen, O'nun ne demek istediğini bir türlü anlamıyorlardı. Bu nedenle, O öldüğünde kafaları karıştı ve cesaretlerini yitirdiler. Kendi sözleriyle, “biz O'nun, İsrail'i kurtaracak kişi olduğunu ummuştuk” (*Luk. 24:21*).

Elçilerin İşleri 1:6 ayetini oku. Bu soruyu sormaları onların hâlâ neyi anlamadıklarını gösteriyor? Elçilerin İşleri 1:7 ayetinde, İsa onlara ne şekilde cevap verdi?

Eğer İsa'nın ölümü öğrencilerinin umuduna vurulmuş ölümcül darbeyle, dirilişi bu umudu yeniden canlandırarak, siyasi beklentilerini belki de daha önce olmadığı kadar yükseltmişti. Dirilişi Mesih'in krallığın sonunda kurulacağını güçlü bir göstergesi olarak algılamak doğal gibi görünmüştü.

Fakat İsa bu konuda Kendisine sordukları soruya doğrudan cevap vermedi. Öğrencilerin sorusunun ardındaki yakın gelecekteki krallık önka-bulünü reddetmedi, ama onaylamadı da. Konuyu çözümsüz bıraktı, öte yandan onlara Allah'ın işlerinin zamanını ancak Allah'ın bilebileceğini ve dolayısıyla bu bilginin insanlar için erişilmez olduğunu hatırlattı.

Luka 24:25 ayetine göre, öğrencilerin asıl sorunu neydi? Kutsal Kitap'ın gerçekte öğrettiğinin aksine, inanmak istediklerimize inanmamız neden daha kolaydır? Bu tuzaktan nasıl kaçınabiliriz?

Öğrencilerin Görevi

Elçilerin İşleri 1:8 ayetini oku. Öğrencilerin peygamberlik sözüyle ilgili yorumlara girmek yerine ne yapmaları bekleniyordu?

Bu ayette öğrencilerin göreviyle ilgili dört önemli unsurdan bahsediliyor:

1. *Ruh armağanı.* Ruh, Allah'ın halkı arasında her zaman etkin olmuştur. Ancak peygamberlere göre, gelecekte Ruh'un çok özel bir desteği olacaktı (*Ysa. 44:3; Yoel 2:28, 29*). İsa'nın Kendisi Ruh tarafından mes-hedildiğine göre, O'nun hizmeti sırasında Kutsal Ruh zaten iş başındaydı (*Luk. 4:18–21*) ancak Mesih'in gökte yüceltilişine kadar göreve resmen başlamamıştı (*Yu. 7:39, Elç. 2:33*).

2. *Tanıklık rolü.* Tanık, ilk elden bilgidir. Öğrenciler böyle bir tanıklık vermek için tamamen nitelikliydi (*Elç. 1:21, 22; 4:20; ayrıca 1Yu. 1:1–3 ile karşılaştır*), şimdi de İsa'yla yaşadıkları benzersiz deneyimi tüm dünyayla paylaşmak üzere görevlendirilmişlerdi.

3. *Görev planı.* Öğrencilerin önce Yerusâlim'de, sonra Yahudiye ile Samiriye'de, son olarak da dünyanın dört bir köşesinde tanıklık etmeleri gerekiyordu. Bu kademeli bir plandı. Yerusâlim Yahudi dinsel yaşamının merkezi ve İsa'nın mahkûm edilip çarmıha gerildiği yerd. Yahudiye ve Samiriye, İsa'nın da hizmet etmiş olduğu komşu bölgelerdi. Fakat öğrenciler kendilerini bu bölgelerle sınırlamamalıydılar. Onların görevinin kapsamı tüm dünyaydı.

4. *Görevin yönü.* Eski Ahit döneminde ulusların Allah'a doğru çekilmeleri gerekiyordu (*Bkz. Ysa. 2:1–5*), İsrail'in Allah'ı uluslara "götürmesi" değil. Yunus gibi az sayıda istisna genel kuralı bozmaz. Şimdiyse strateji çok farklıydı. Yerusâlim hâlâ merkezd, fakat öğrencilerden orada kalıp kök salmak yerine yeryüzünün dört bucağına gitmeleri bekleniyordu.

Luka 24:44–48 ayetlerini oku. Öğrencilerin vaaz etmeleri gereken temel mesaj neydi?

İsa, dirilişinden sonra öğrencilerle birlikte geçirdiği kırk günde (*Elç. 1:3*), her ne kadar Elçilerin İşleri 1:6 ayetinde sordukları soruda görüldüğü üzere hâlâ anlamadıkları çok şey olduğu belliyse de, onlara Allah'ın krallığı hakkındaki pek çok gerçeği açıklamış olmalı. Peygamberlik sözlerine aşınaydılar, fakat şimdi onları yeni bir ışıktâ görüyorlardı, Çarmıh'tan ve boş mezardan yayılan bir ışıktâ (*bkz. Elç. 3:17–19*).

O Tekrar Gelecek

Elçilerin İşleri 1:9–11 ayetlerini oku. Luka İsa'nın göğe yükselişini nasıl tarif ediyor? Onlarla iki meleğin konuşmasının önemi nedir (bkz. Yas. 19:15)?

Luka'nın yükselişi açıklama şekli oldukça kısa ve öz. İsa Zeytin Dağı'nda öğrencilerle birlikteydi ve onları bereketlemektedirken (*Luka 24:51*) göğe alındı. Kullanılan dil tabii ki görüngüsel; yani sahne gerçekte olduğu gibi değil, insanlar tarafından görüldüğü şekliyle tasvir ediliyor. İsa yeryüzünü terk ediyordu ve bunu görünür biçimde yapmanın yükselmek dışında bir yolu yoktu.

İsa'nın göğe yükselişi Allah'ın doğüstü işlerinden biriydi, Kutsal Kitap boyunca bahsi geçen diğer birçok örnek gibi. Luka'nın olayı anlatış tarzında (edilgen *epērbē* fiilini kullanarak, yani “yukarı alındı,” *Elç. 1:9*) ima edilen budur. Yeni Ahit'te sadece burada geçen bu fiil, Eski Ahit'in Grekçe tercümesi Septuaginta'da birkaç kez kullanılır. Hepsinde de Allah'ın işleri anlatılmaktadır, bu da İsa'yı göğe alanın bizzat Allah olduğuna işaret ediyor, tıpkı O'nu ölümden diriltenin de Allah olduğu gibi (*Elç. 2:24, 32; Rom. 6:4; 10:9*).

İsa bir bulutla alındıktan sonra, Luka (sadece Elçilerin İşleri'nde) öğrencilerin yanında beliren beyaz giysiler içinde iki adamdan bahsediyor. Yaptığı tasvir parlak giysili meleklerin tarifıyla örtüşüyor (*Elç. 10:30, Yu. 20:12*). Bunlar, öğrencilere İsa'nın aynı yukarı alındığı şekilde geri geleceği güvencesini vermek için gelmişlerdi. Ayrıca bize İsa'nın onların “gözleri önünde” (*Elç. 1:9*) göğe yükseldiği bilgisini veren de sadece Elçilerin İşleri'dir.

Dolayısıyla, gözle görünür yükseliş yine bir bulutla gerçekleşecek olan gözle görünür dönüşün güvencesi oldu, fakat bu sefer az sayıda kişinin tanıklık ettiği bir olay olarak değil, “büyük güç ve görkemle” (*Luk. 21:27*) olacak, zira “her göz O'nu görecek” (*Va. 1:7*) ve O yalnız olmayacak (*Luk. 9:26, 2Se. 1:7*). İkinci Geliş'in görkemi, yükselişin çok ötesinde olacak.

İkinci Geliş vaadini ve gerçeğini kendimiz için sürekli olarak canlı tutmayı nasıl öğrenebiliriz? Bu büyük hakikat, önceliklerimiz, harcamalarımız ve ahlâki seçimlerimiz gibi yaşamımızın tüm alanlarını ne şekilde etkilemelidir?

Pentekost Gününe Hazırlık

İsa, Elçilerin İşleri 1:7, 8 ayetlerinde kayıtlı olan cevabında, zamanla ilgili hiçbir taahhütte bulunmuyor. Yine de, sözlerinden doğal olarak çıkarılabilecek sonuç, Ruh'un gelmesinin ve öğrencilerin görevlerini tamamlamasının hemen ardından döneceği yönünde (*ayrıca bkz. Mat. 24:14*). Ayrıca meleğin sözü de (*Elç. 1:11*) krallığın ne zaman geleceğine dair soruyu yanıtlamıyordu, ancak bunun çok zaman sonra olmayacağı şeklinde anlaşılmalıydı. Böyle düşünüldüğünde, öğrencilerin neden "büyük sevinç içinde Yeruşalim'e döndükleri" (*Luk. 24:52*) de anlaşılıyor. Görevlerini yerini getirirken onları daha da cesaretlendirmesi gereken İsa'nın bilinmeyen bir zamanda ikinci gelişi vaadi, sonun çok yakında olduğu şeklinde anlaşılıyordu. Elçilerin İşleri'nin ilerleyen bölümlerindeki gelişmeler bu fikri doğrulayacak.

Elçilerin İşleri 1:12–14 ayetlerini oku. Üst kattaki odada başka kimler vardı ve Ruh'un gelişine kendilerini ne şekilde hazırladılar?

Zeytin Dağı'ndan dönen öğrenciler, Yeruşalim'deki iki katlı bir evin üst katındaki misafir odasında (Latince: *tavan arası*) bir araya geldiler. İsa'nın kadın izleyicilerinden bazıları (*Luk. 8:1–3, 23:49, 24:1–12*), ayrıca annesi ve erkek kardeşleri de orada öğrencilerle birlikteydi.

İsa'nın erkek kardeşleri (*Mar. 6:3*), ya Yusuf ve Meryem'in İsa'dan oğulları (*Mat. 1:25, Luk. 2:7*), ya da daha büyük ihtimalle Yusuf'un ilk evliliğinden olan oğullarıydı, ki bu durumda Yusuf Meryem'le evlendiğinde duldu demektir. Onların öğrencilerin yanında olması aslında şaşırtıcı, zira İsa'ya her zaman kuşkuyla yaklaşmışlardı (*Mar. 3:21, Yu. 7:5*). Ancak İsa'nın dirilmesi ve Yakup'a özel olarak görünmesi (*1Ko. 15:7*) büyük bir değişikliğe yol açmış gibi görünüyor. Anlaşıldığı kadarıyla daha sonra Yakup Hristiyan toplumunun liderliğini bile Petrus'tan devralacaktı (*Elç. 12:17; 15:13; 21:18; Gal. 2:9, 12*).

Sürekli dua ederek (*Elç. 1:14*) ve sürekli tapınakta Allah'ı yücelterek (*Luk. 24:53*), şüphesiz hepsi birden bir ikrar, tövbe ve günahın ortadan kaldırılması dönemindeydiler. Ruh'un gelişinin çok kısa sürede İsa'nın dönüşünü sağlayacağına inansalar da, ruhsal tutumları gerçekleşmek üzere olan şeyle tam bir uyum içindeydi, zira Kutsal Ruh duaya cevaben gelir.

Günlük tercihlerimizde, Ruh'un yaşamlarımızdaki işini gerçekleştirmesine ne şekilde yardım edebiliriz?

On İkinci Havari

Aşağı yukarı 120 imanlıdan oluşan (Elç. 1:15) ilk Hristiyan toplumunun yaptığı ilk idari iş, Yahuda'nın yerine birini seçmek oldu.

Elçilerin İşleri 1:21 ve 22 ayetlerini oku. Yahuda'nın yerine geçecek kişinin hangi özelliklere sahip olması bekleniyordu? Bunlar neden çok önemliydi?

İhtiyaç duyulan, İsa'nın dirilişinin bir tanığıydı (Elç. 4:33 ile karşılaştırın); bu çok önemliydi çünkü diriliş her zaman İsa'nın Mesihliğinin ve tüm Hristiyan imanının gerçekliğinin kuvvetli bir kanıtı olarak görülmüştür.

Fakat seçim İsa'nın hizmeti boyunca elçilerin yanında olmuş kişiler arasından yapılmalıydı. Pavlus daha sonra, İsa yeryüzünde yaşadığı sırada yanında bulunmamış olmasına rağmen, Şam yolunda O'nunla karşılaşmış olmasının İsa'nın dirilişine tanıklık etmesini sağlamasıyla elçilik görevine hak kazandığında ısrar edecekti (1Ko. 9:1). Her ne kadar “zamansız doğmuş bir çocuk” (1Ko. 15:8) gibi olduğunu kabul etse de, Pavlus kendisini diğer elçilerden yetersiz görmeyi reddediyordu (1Ko. 9:2, Gal. 2:6–9). Öyleyse, resmî ve sahip oldukları yetkiler anlamında sadece Onikiler ve Pavlus “elçiler” olarak görülüyordu (Elç. 1:25, 26); fakat bu kavram temsilciler ya da haberciler olarak genel anlamda diğer müjde işçileri için de kullanılabilirdi (Elç. 14:4, 14; Gal. 1:19).

Elçilerin İşleri 1:23–26 ayetlerini oku. Mattiya nasıl seçildi?

Mattiya'yı seçmek için kullanılan yöntem garip görünebilir, fakat kararlar alınırken kura çekmek köklü bir gelenektir (örneğin, Lev. 16:510, Say. 26:55). Ayrıca, seçim önceden beri tanınan ve denk niteliklere sahip iki aday arasında yapılıyordu, ortada bir bilinmezlik yoktu. İmanlılar ayrıca sonucun Allah'ın iradesini yansıtacağına inanarak O'na dua etmişlerdi (Özd. 16:33 ayetiyle karşılaştırın). Karara karşı geldiğine işaret eden hiçbir gösterge yok. Pentekost gününden sonra, Ruh'un doğrudan yönlendirmesinden ötürü kura çekimine artık gerek kalmadı (Elç. 5:3, 11:15–18, 13:2, 16:6–9).

Birisi yanına gelip “Allah'ın benim hayatım için isteğini nasıl bilebilirim?” diye sorsaydı ne cevap verirdin? Neden?

EK ÇALIŞMA: “Pentekost ile Mesih’in ikinci gelişi arasındaki geçici dönem (ne kadar uzun ya da kısa olursa olsun), Ruh’un gücüyle kilisenin dünya çapındaki göreviyle doldurulmalıdır. Mesih’in izleyicileri hem O’nun ilk gelişinde neyi gerçekleştirdiğini herkese duyurmalı, hem de insanları O’nun ikinci gelişine hazırlanarak tövbeye ve iman etmeye çağırmalıydılar. Onlar ‘dünyanın dört bucağında’ (Elç. 1:8) ve ‘dünyanın sonuna dek’ O’nun tanıkları olmalıydılar... İki hedefe de ulaşmaya kadar durma özgürlüğümüz yoktur.”—John R. W. Scott, *The Message of Acts: The Spirit, the Church & the World [Elçilerin İşleri’nin Mesajı: Ruh, Kilise ve Dünya]* (Downers Grove: InterVarsity, 1990), s.44.

“Kurtarıcı’nın öğrencilerine verdiği görev tüm imanlıları kapsıyordu. Dünyanın sonuna dek Mesih’e iman eden herkesi kapsamaktadır. Canları kazanma işinin yalnızca atanmış din görevlilerinin işi olduğunu düşünmek ölümcül bir yanılıdır. Müjde, göksel esinlemenin geldiği herkese emanet edilmiştir. Mesih’in hayatını alan herkes, insan kardeşlerinin kurtuluşu için çalışma görevine atanır. Kilise bu iş için kurulmuştur ve onun kutsal yeminlerini üzerine alan herkes dolayısıyla Mesih’in çalışma arkadaşı olmaya söz vermiştir.”—Ellen G. White, *Çağların Arzusu*, s. 822 [Sevgi Öğretmeni, s. 807].

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Elçilerin İşleri 1:7 ayeti, Markos 13:32 ayetini hatırlatıyor: “O günü ve o saati, ne gökteki melekler, ne de Oğul bilir; Baba’dan başka kimse bilmez.” Ellen G. White şöyle diyor: “Bir daha asla Allah’ın halkı için zamana dayalı bir mesaj olmayacak. Ne Kutsal Ruh’un dökülüşünün, ne de Mesih’in gelişinin kesin tarihini bilemeyiz.”—Ellen G. White, *Selected Messages [Seçme Mesajlar]*, 1. kitap, s. 188. Sonra ekliyor: “Mesih’in gelişinin saatini, gününü ya da yılını duyurmaya girişen kimse bir boyunduruk yüklenmiştir ve Rabb’in kendisine vermediği bir mesajı duyurmaktadır.”—*Advent Review and Sabbath Herald*, 12 Eylül 1893. Bu tip açıklamaların bugün bizimle ne alakası var?
- ❷ Bir zamanlar biri şöyle demişti: “Allah’ın avukatlardan çok tanıklara ihtiyacı var.” Bu söz hakkında ne düşünüyorsun?
- ❸ İlk kilisede duanın rolü neydi? Tarihindeki neredeyse tüm dönüm noktalarında duadan söz edildiğini görmemiz tesadüf mü (Elç. 1:24; 8:14–17; 9:11, 12; 10:4, 9, 30; 12:2, 3)? Duanın bizim yaşamlarımızdaki rolü nedir?

‘İnsanları Öldürmek İstiyorum’

Andrew McClesney, Adventist Misyonu

Li Fengyan'ın telefonu ısrarla çalıyordu.

“Anne, perişanım,” dedi telefonun diğer ucundaki ses. Bu Fengyan'ın gelini Yang-yang idi. Deli gibi ağlıyordu. “Hayatım çok zor. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Endişelenen Fengyan, Yang-yang'ı kendi evine getirdi ve ikisi sohbet etmeye başladı. Yang-yang kendisine şiddet uygulamasını emreden sesler duyduğundan bahsetti.

“İnsanlara vurmak istiyorum. İnsanları öldürmek istiyorum,” dedi Yang-yang. “Bıçaklarını benden sakla. Eğer bir bıçak görürsem birilerini öldürürüm.”

Fengyan, Tokyo Çin Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ndeki pastörünü çağırdı. Pastör Yu Chuanfu Çarşamba gecesinin dua toplantısının ortasında olmasına rağmen çabucak Fengyan'ın evine geldi, dua etti ve Yang-yang ile birlikte Kutsal Kitap okudu.

Yang-yang duaları ve Kutsal Kitap'ı beğendi ve bir süreliğine kayınvalidesi ile kaldığı sırada düzenli bir şekilde Kutsal Kitap okumaya başladı. Aynı zamanda Ellen White'in kitaplarını da okuyordu. Duyduğu sesler kesildi ve Yang-yang gülümsemeye başladı. Tokyo Çin Kilisesi'ndeki Sebt ibadetlerine katılmaya başladı.

Yang-yang'ın kocası, karısındaki değişimi görünce çok şaşırıldı. O da Yang-yang ve annesi ile birlikte kiliseye gitmeye başladı. Bir yıl sonra Yang-yang ve eşi vaftiz oldu.

Daha sonra Yang-yang'ın kendi annesi hastalandı ve doktorlar ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Yang-yang kilise üyelerinden dua etmelerini istedi. Annesine ailenin Budist putunu atıp onun yerine Tanrı'ya inanmasını söyledi. Kilise üyeleri dua ettikçe annesi mucizevi bir iyileşme gösterdi.

“Yang-yang'ın annesi dualardan önce İsa'ya inanmıyordu,” dedi Fengyan. “Ama dualar sayesinde artık Tanrı'ya inanıyor.”

Anne puttan kurtuldu ve birkaç hafta sonra eşi ile birlikte vaftiz edildi.

Ve hepsi bu kadar değil. Yang-yang ve Fengyan Çin'deki akrabalarına Tanrı'dan bahsediyorlardı ve birçoğu oradaki Adventist kiliselerine gitmeye başladı.

Fengyan, 53, Çinli göçmen ailesinin bu dikkate değer değişimi için Tokyo Çin Kilisesi'ne ve Tanrı'ya inanıyor.

“Burada her Sebt ibadet edecek bir yerimiz var,” dedi kilise ibadethanesindeki bir röportajda.

Fengyan'ın etkisi sayesinde Tokyo Çin Kilisesi'nde 8 kişi vaftiz edildi.

Tokyo Çin Kilisesi, On Üçüncü Sebt Bağışı'nın desteği sayesinde yaklaşık 5 üyeyle açılan Japonya'daki tek Çince konuşulan Adventist kilisesidir. Bugün kilise 50 üye ile dolup taşıyor ve ibadethanesinin boyutunu iki katına çıkarmayı planlıyor.

“On Üçüncü Sebt Bağışı için tüm dünyadaki kilise üyelerine teşekkür ediyoruz,” dedi Pastör Yu. “Büyümemiz için bize dua edin.”

Li Fengyan'ı(soldaki) “Jesus Loves Me”yi Çince söylerken izleyin: bit.ly/want-to-kill

Pentekost

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 2:1-4, Yu. 14:16, Elç. 2:5-13, Yoel 2:28-32, Elç. 2:22-39, Mez. 110:1-3.*

HATIRLAMA METNİ: “Tanrı, İsa’yı ölümden diriltti ve biz hepimiz bunun tanıklarıyız. O, Tanrı’nın sağına yüceltilmiş, vaat edilen Kutsal Ruh’u Baba’dan almış ve şimdi gördüğünüz ve işittiğiniz gibi, bu Ruh’u üzerimize dökmüştür” (*Elç. 2:32, 33*).

“Pentekost” Yahudilerin Haftalar Bayramı’nın (*Çık. 34:22*) Grekçe adı olan *pentekostē* sözcüğünden gelmektedir; İlk Ürünler Bayramı olarak da bilinir (*Say. 28:26*). Bu sözcük “ellinci” anlamına gelir, bunun sebebi de Fısıh Bayramı’nın ertesi günü yapılan arpa demeti sunusundan tam elli gün sonra kutlanılan bir bayram olmasıdır. İsrail halkının Rabb’in karşısına “ilk buğday biçiminin” (*Çık. 34:22*) ürünleriyle çıktığı o gün, neşe ve şükran günüydü.

Bayram daha sonraları Hristiyan kilisesinin ilk ruhsal hasadının, Kutsal Ruh’un her zamankinden daha bol bir şekilde döküldüğü ve bir günde üç bin kişinin vaftiz edildiği o gün için uygun bir simge haline gelmiştir (*Elç. 2:41*). İsa’nın göğe yükselmesinin ve gökte yüceltilmesinin ardından, Ruh’un bu şekilde dökülmesi ani ve doğaüstü bir olaydı; elçilerin sıradan ve tanınmayan Celilelilerden dünyayı değiştirecek olan, sağlam inançlı ve cesur adamlara dönüşmelerini sağladı.

Pentekost’a çoğunlukla kilisenin doğum günü denilir, Yahudilerden ve (daha sonra) diğer uluslardan olanlardan oluşan Mesih’in izleyicilerinin Allah’ın yeryüzündeki yeni halkı olarak tanındığı zamandır.

*14 Temmuz Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Ruh'un Gelişi

İmanlılar İsa'nın emrine itaat ederek, hararetle dualar, samimi tövbe ve övgüyle, Ruh vaadini Yeruşalim'de beklemeye başladır. Gün geldiğinde “bütün imanlılar bir arada bulunuyordu” (*Elç. 2:1*), muhtemelen Elçilerin İşleri 1. bölümde sözü edilen üst kattaki büyük odadaydılar. Fakat çok geçmeden toplum içine çıkacaklardı (*Elç. 2:6-13*).

Elçilerin İşleri 2:1-3 ayetlerini oku. Ruh'un dökülmesine hangi doğüstü olaylar eşlik etti?

Sahne çok çarpıcıydı. Önce gökten şiddetli bir kasırganın sesine benzer ani bir gürleme gelerek her yanı doldurdu, sonra da ateş alevlerine benzeyen şeyler gelip oradakilerin üzerinde durdu.

Kutsal Yazı'da rüzgâr ve ateş sıklıkla bir “teofani” yani ilahî bir tezahürle ilintili olarak karşımıza çıkar (*örneğin Çık. 3:2, 19:18, Yas. 4:15*). Ayrıca, rüzgâr ve ateş Allah'ın Ruh'u'nu temsil etmek için de kullanılabilir (*Yu. 3:8, Mat. 3:11*). Pentekost olayında ise, bu fenomenlerin tam anlamı ne olursa olsun, kurtuluş tarihinin benzersiz bir anını, vaat edilen Ruh'un dökülmesini gösteren işaretlerdi.

Ruh hep iş başındaydı. Eski Ahit döneminde Allah'ın halkı üzerindeki etkisi sıklıkla belirgin şekilde ortaya konmuş, fakat hiçbir zaman tamamen açıklanmamıştı. “Ataların döneminde Kutsal Ruh'un etkisi çoğunlukla belirgin bir biçimde ifşa edilmişti, ancak hiçbir zaman tümüyle açığa vurulmamıştı. Şimdi, Kurtarıcı'nın sözüne itaat eden öğrenciler, bu armağan için dualarını sunuyorlar, gökte de Mesih Kendi arabuluculuğunu ekliyordu. Halkı üzerine dökebilmesi için, Ruh armağanını talep etti.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s.33.

Vaftizci Yahya gelecek olan Mesih'in Ruh'la vaftiz edeceğini önceden söylemişti (*Luka 3:16; Elç. 11:16 ile karşılaştırm*), İsa'nın Kendisi de birkaç kez bundan söz etti (*Luk. 24:49, Elç. 1:8*). Bu dökülme O'nun Allah'ın önündeki ilk şefaati işi olacaktı (*Yu. 14:16, 26; 15:26*). Pentekost gününde vaat yerine geldi.

Her ne kadar Pentekost günündeki Ruh'la vaftiz İsa'nın çarmıhtaki zafetine ve gökte yüceltilmesine bağlı benzersiz bir olay olsa da, Ruh'la dolmak imanlıların yaşamlarında sürekli tekrarlanacak olan bir deneyimdir (*Elç. 4:8, 31; 11:24; 13:9, 52; Ef. 5:18*).

Ruh'un senin yaşamındaki çalışmasına dair hangi kanıtlara sahipsin?

Diller Armağanı

Elçilerin İşleri 2:4 ayetinde Ruh'un armağanı yabancı dillerle konuşma yoluyla ortaya konuluyor. Aslında bu armağan Ruh'un pek çok farklı tezahüründen sadece biriydi (Elç. 10:45, 46; 19:6). Diğerleri arasında geleceği önceden bildirme (Elç. 11:28), görümler (Elç. 7:55), ilhamlı konuşma (Elç. 2:8, 28:25), şifa (Elç. 3:6, 12; 5:12, 16) ve hizmet için yetkinlik (Elç. 6:3, 5) bulunuyordu.

Pentekost günündeki diller armağanı, Ruh'un güçlendirmesinin tipik ya da en önemli kanıtı olduğu için gerçekleşmedi. Kilisenin dünya müjdeciliğini başlatmak için gösterildi. Yani, Elçilerin İşleri 1:8 ayetinde verilen çağrı, diller armağanını gerektiriyordu. Eğer elçiler kültürel engelleri aşip müjdeyle dünyanın dört bucağına ulaşacaklarsa, söylediklerini duymaya ihtiyacı olan kişilerin dillerini konuşabiliyor olmaları gerekliydi.

Elçilerin İşleri 2:5–12 ayetlerini oku. Pentekost gününde elçilerin o zaman mevcut olan yabancı dillerde konuştuklarının kanıtı nedir?

Birinci yüzyılda dünyada sekiz ile on milyon arası Yahudi'nin yaşadığı tahmin ediliyor, bunların yaklaşık yüzde atmış Yahudiye bölgesinin dışında yaşıyordu. O gün bayram için Yeruşalim'de bulunanların birçoğu yabancı ülkelerdendi ve o dönemde Yahudiyeli Yahudilerin konuştuğu dil olan Aramiceyi bilmiyorlardı.

Pentekost günü ihtida edenlerin çoğunun çeşitli yabancı ülkelere gelmiş Yahudiler olduğuna şüphe yok, bunlar müjdeyi artık kendi dillerinde duyabiliyorlardı. Elçilerin bilinmeyen kendinden geçirici lisanlarda değil, o zaman mevcut olan yabancı dillerde konuştuğunun kanıtı, bir ulusun ya da bölgenin dili anlamına gelen *dialektos* (Elç. 2:6, 8) kavramının kullanılmış olmasıdır (Elç. 21:40, 22:2, 26:14 ayetleriyle karşılaştırm). Öyleyse, elçilerin bu farklı dillerde konuştuğu apaçık ortadadır. Mucize olan ise, basit Celilelilerin daha saatler önce bilmedikleri bu dilleri şimdi konuşabiliyor olmalarıydı. Bu sahneye şahit olan fakat konuşulan dillere aşina olmayan yerel Yahudiler içinse tek mantıklı açıklama, elçilerin sarhoş oldukları, kendileri için hiçbir şey ifade etmeyen bu yabancı sesleri çıkarttuklarıydı. “Başkalarıysa, ‘Bunlar taze şarabı fazla kaçırmış’ diye alay ettiler” (Elç. 2:13).

Gözlerinin önünde Allah'ın güçlü bir tezahürü gerçekleşiyor, fakat bu insanlar olayı sadece sarhoşluğa mı bağlıyorlar? Kendimiz ruhsal olarak bu derece körleşmemek için nelere dikkat etmeliyiz?

Petrus'un Vaazı

Sarhoşlukla itham edilmesi Petrus'a gerçekte neler olduğunu açıklama fırsatını verdi. Elçi konuşmasında öncelikle Kutsal Yazı'ya işaret etti (*Elç. 2:16–21*) ve Ruh'un dökülmesinin peygamberlik sözünün gerçekleşmesi olduğunu söyledi.

Elç. 2:17 ayetini Yoel 2:28 ile karşılaştır. Petrus, Yoel'in peygamberlik sözünün yerine geliş zamanını nasıl anlamıştı?

Yoel'in peygamberlik sözü, doğal dünyadaki çeşitli belirtiler ve Ruh'un bolca dökülmesiyle karakterize edilen (*Yoel 2:38–31*), gelecekteki bir kurtuluş çağı hakkındaydı (*Yoel 2:32*). Petrus, Pentekost gününü bu peygamberlik sözünün ışığında yorumlarken, mevcut anın tarihsel önemini vurgulamak istedi. Fakat Yoel'den alıntı yapma şeklinde önemli bir farklılık var. Yoel'in sözlerine başlarken kullandığı, çok genel anlamda geleceğe işaret eden “ondan sonra” (*Yoel 2:28*) sözü yerine, Petrus büyük kurtuluş oyununun son perdesinin artık başlamış olduğunu belirtmek için “son günlerde” (*Elç. 2:17*) ifadesini kullandı. Bu tabii ki son günlerdeki olayların tam bir tarifi değil, fakat ilk kiliseyi farklı kılan o büyük ivedilik duygusunun bir göstergesi. Sonun ne zaman geleceğini bilmiyorlardı, fakat çok uzak bir gelecekte olmadığına ikna olmuşlardı.

Elçilerin İşleri 2:22–32 ayetlerini oku. Petrus'un müjdeyi sunuşundaki temel nokta neydi?

Petrus, Pentekost gününün peygamberlik sözündeki önemini vurguladıktan sonra, kısa bir süre önce gerçekleşen İsa'nın hayatı, ölümü ve dirilişinden bahsetti. En çok da diriliş üzerinde durdu, çünkü diriliş müjde öyküsündeki belirleyici unsuru temsil ediyor. Petrus'a göre diriliş İsa'nın mutlak teyidiydi (*Elç. 2:22, 27*) ve dirilişin anlamı hakkındaki fikrini ortaya koymak için Kutsal Yazı'dan alıntı yaptı.

İsa, Mesih olduğu için, ölümle durdurulamazdı. Bu yüzden Petrus'a ve Yeni Ahit'in tüm yazarlarına göre İsa'nın dirilişi, sadece İsa'nın Mesih olmasına değil aynı zamanda Hristiyan kurtuluş mesajının tamamına çok güçlü bir kanıt oldu.

Ölüm her yerde bizi ya da sevdiğimizimizi tehdit ederken, İsa'nın dirilişi neden bu kadar önemli bir hakikattir?

İsa'nın Yüceltilmesi

“O, Tanrı'nın sağına yüceltilmiş, vaat edilen Kutsal Ruh'u Baba'dan almış ve şimdi gördüğünüz ve işittiğiniz gibi, bu Ruh'u üzerimize dökmüştür” (Elç. 2:33).

Petrus konuşmasının üçüncü bölümünde, oradakileri en başta çok etkilemiş olan diller meselesine geri döndü. İmanlılar sarhoş değillerdi, sabahın dokuzunda böyle bir şey tuhaf olurdu (Elç. 2:15), aksine, yabancı dillerle konuşuyorlardı çünkü Kutsal Ruh henüz gökten üzerlerine dökül-müştü.

Elçilerin İşleri 2:33–36 ayetlerini oku. İsa'nın Allah'ın sağına yük-seltilmesiyle Ruh'un dökülmesi arasındaki bağlantı nedir?

Allah'ın sağı bir yetki konumudur (Mez. 110:1–3). Petrus'un Kutsal Yazı'ya dayandığı savına göre, Ruh'un İsa'nın izleyicilerinin üzerine dökülmesinin sebebi, O'nun gökte o konuma yükselmiş olmasıdır. Yüceltilmesi İsa'ya daha önce sahip olmadığı bir statü sağlamadı (Yu. 1:1–3, 17:5), aksine O'nun Rab ve Kurtarıcı olarak sahip olduğu imtiyazı Baba'nın mutlak olarak tanımamasını temsil ediyordu (Elç. 2:36).

Bu olay aslında bizi Kutsal Yazı'daki en önemli temalardan birine, iyi ile kötünün evrensel çatışmasına götürüyor. Şöyle ki; eğer İsa yüceltilmemiş olsaydı Ruh tam olarak gelemezdi (Yu. 7:39) ve eğer İsa çarmıhta zafer kazanmamış olsaydı yüceltilemezdi (Yu. 17:4, 5). Başka bir deyişle, İsa'nın yüceltilmesi Ruh'un gelmesinin koşuluymdu, çünkü bu, İsa'nın çarmıhta başardıklarının, bu dünyanın yönetimini gasp edenin bozguna uğratılması da dahil olmak üzere (Yu. 12:31), Allah tarafından onaylandığı anlamına geliyordu.

Günahın dünyaya girmiş olması Allah'ın şerefine gölge düşürüyordu. İsa'nın ölümü, sadece insanları fidyeyle kurtarması için değil, aynı zamanda Allah'ı haklı çıkarmak ve Şeytan'ı sahtekâr olarak ifşa etmek için de gerekiyordu. İsa'nın hizmetinde, kurtuluş çağı çoktan başlamıştı (Luk. 4:18–21). O cinleri çıkardığında ya da günahları affettiğinde Şeytan'ın tut-saklarını serbest bırakıyordu. Fakat bunu yapmak için Kendisine tam yetki verecek olan Çarmıh'tı. Öyleyse, Mesih'in kendisini kurban etmesi gökte doğrulandığında Şeytan mutlak bir darbe almıştı, Ruh da Mesih'in gelişi için bir halk hazırlamak amacıyla dökülüyordu.

İlk Ürünler

Petrus'u dinleyenler onun sözleriyle yüreklerine hançer saplanmış gibi oldular. İçlerinden bazıları belki de daha birkaç hafta önce İsa'nın çarmıha gerilmesini isteyenler arasındaydı (*Luk. 23:13–25*). Şimdiyse Nasıralı İsa'nın gerçekten de Allah'ın seçilmiş Mesih'i olduğuna ikna olmuş, üzüntü içinde "Ne yapmalıyız?" diye yakarıyorlardı (*Elç. 2:37*).

Elçilerin İşleri 2:38 ayetini oku. Bağışlanma için iki temel gereklilik nelerdir?

Tövbe yaşamın yönünde temelden bir değişiklik anlamına gelir, salt bir üzüntü ya da pişmanlık duygusundan ziyade, günaha sırt çevirmektir (*Elç. 3:19, 26:20*). İmanla birlikte, gerçek tövbe Allah'ın bir armağanıdır, fakat her armağan gibi o da reddedilebilir (*Elç. 5:31–33, 26:19–21, Rom. 2:4*).

Vaftizci Yahya zamanından beri tövbe vaftizle ilişkilendirilmiştir (*Mar. 1:4*). Yani, vaftiz tövbenin bir dışavurumu, günahlardan arınmayı ve Kutsal Ruh'un gerçekleştirdiği ahlâki yenilenmeyi simgeleyen bir tören olmuştur. (*Elç. 2:38, 22:16; Titus 3:5–7 ile karşılaştır*).

Elçilerin İşleri 2:38 ve 39 ayetlerini oku. Tövbe edip vaftiz olanlara hangi özel vaat veriliyor?

Pentekost'taki kişilere sadece günahlarının affı değil, aynı zamanda kişisel gelişim için, kilisede hizmet için ve özellikle de müjdeleme için Ruh'un doluluğu verildi. Bu belki de tüm bereketlerin en büyüğüydü, zira kilisenin varlığının asıl nedeni müjdenin iyi haberini paylaşmaktır (*1Pe. 2:9*). Yani, o andan sonra hem kurtuluş güvencesine, hem de kilisenin çağırdığı görevi gerçekleştirmelerine olanak sağlayacak Kutsal Ruh'un gücüne sahip olacaklardı.

Müjdeyi duyurmak isteyen her kişi için "günahlarınız bağışlanacak" vaadine sahip olduğumuzun farkına varmak neden çok önemli? Sonuçta, eğer kendinde yoksa, başkalarına İsa'da hangi umudu sunabilirsin?

EK ÇALIŞMA: Pentekost gününde Kutsal Ruh'un dökülmesi, gökte neler olduğuna ve Baba Tanrı'nın dünyanın günahlarına karşılık Mesih'in kurbanlığını nasıl kabul ettiğine ilişkin çok önemli bir gerçeği ortaya çıkardı. Kutsal Ruh'un dökülmesi ayrıca Mesih'in, yeryüzündeki kurbanlığı temelinde dayanan, bizim yararıma gökteki işinin artık başladığını gösterdi. Bu hayret verici olaylar, gök ile yeryüzünün bugün bizim idrak edemeyeceğimiz biçimlerde birbiriyle bağlantılı olduğu muhteşem hakikatinin birer göstergesidir.

"Mesih'in göğe yükselişi, izleyicilerin vaat edilen bereketi alacaklarına dair işaret olmuştu... Mesih göğün kapılarından geçtiğinde, meleklerin tapınmaları arasında tahta oturdu. Bu tören biter bitmez, Kutsal Ruh zengin ölçüde öğrencilerin üzerine indi ve Mesih gerçekten yüceltildi, hatta ezelden beri Baba'yla birlikteyken sahip olduğu görkemle kuşandı. Pentekost Günü'ndeki dökülüş, Kurtarıcı'nın taç giyme töreninin tamamlandığına dair Göğün bildirisiydi. O, verdiği vaade göre, Kendisinin rahip ve kral olarak gökte ve yerde tüm yetkiyi aldığına ve Kendi halkının üzerinde Meshedilmiş Olan olduğuna dair bir işaret olarak, izleyicilerine gökten Kutsal Ruh'u göndermişti."—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 34.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Kilise bugünkü yaşamında Pentekost günü yaşananlardan neleri tecrübe etmeyi umabilir? Bugün tekrar edilebilir olan ve olmayanlar nelerdir?
- ❷ Petrus'un İsa'nın dirilişini Pentekost günü konuşmasının bu kadar önemli bir parçası yapmış olması üzerine derinlemesine düşün. Dirilişi daha da hayret verici bir olay haline getiren, o dönemdeki Yahudi toplumunun Mesih'le ilgili birçok beklentiye sahip olmasına rağmen, hiç kimsenin ölümden dirilen bir Mesih beklemiyor oluşudur. Bu kimsenin ruhsal radarında yoktu; Mesih'in gelişini bekleyenlerin beklentisi bu değildi. Bundan, en son yaygın öğretileri değil de Kutsal Kitap'ın öğrettiğini bilmeye ne kadar ihtiyaç duyduğumuz hakkında hangi dersleri çıkartabiliriz?
- ❸ Elçileri İşleri 2:38 ayetinde vaftizin gerekliliğinden bahsediliyor. Bu, İsa'ya iman etmiş fakat vaftiz olmadan yaşamını yitirmiş kişilerin ister istemez kayıp olacağı anlamına mı geliyor? Cevabına gerekçeler göster.

En İyi Arkadaşlar

Batdelger Battsetseg

Kiliseye ilk ziyaretim 9.sınıftayken oldu. Sebebi oldukça utandırıcıydı. Kiliseye gittim çünkü en yakın arkadaşım erkek arkadaşı ile yatmaya karar vermişti.

Ama arkadaşım Otko, önce, Moğolistan'ın başkenti Ulan Batur'daki lisemizin dışında benim tavsiyemi istemişti. Sadece 16 yaşındaydım ama onun kötü bir karar verdiğinden emindim. Ona bunu yapmamasını söyledim. Sonra, sadece emin olmak için ablama bu konu hakkında ne düşündüğünü sordum. Bir Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ne katılan ablam doğrudan Otko'ya gidip ona evlenene kadar beklemesini söyledi.

Otko sırrımı açıkladığım için öfkeliydi. Sınıf arkadaşlarıma benim hakkımda kötü şeyler söyledi ve hepsi beni görmezden gelmeye başladı. Bir hafta içinde en yakın arkadaşımı ve okuldaki bütün arkadaşlarımı kaybettim.

Çok yalnız hissediyordum. Ablama onunla birlikte kiliseye gidip gidemeyeceğimi sordum. Kilisedeki insanlar beni hoş karşıladı. Sıcak ve dost canlıydılar ve bana Tanrı'yı öğrettiler.

Birkaç ay sonra sınıf arkadaşlarım yavaş yavaş tekrar benimle konuşmaya başladılar. Kiliseye gittiğimi fark ettiler ve bana sordular, "Ne yapıyorsun? Neden kiliseye gidiyorsun?" Onlara Hristiyan olduğumu söyledim.

Fakat annem ve babama karşı bu kadar açık değildim. Onlar, Moğolistan'daki çoğu insan gibi Budistlerdi ve Hristiyanlığa olan ilgim yüzünden bana kızgınlardı. Her hafta kiliseye gitmeye devam ettim. Ama bunu annem ve babamdan sakladım. En sonunda gerçeği söyledim ve öğrendim ki başından beri bunu biliyorlarmış. Vaftiz olma kararımı kabul ettiler.

Otko arkadaşım olmayı bıraktıktan bir buçuk yıl sonra bir akşam evime gelip haklı olduğumu kabul etti. Hamile kaldığını ve kürtaj olduğunu bana üzülerek söyledi. "Ama", dedi, Sen kutsal bir insansın. Senin gibi bir arkadaşını kaybetmek istemiyorum. Senin için ölmeye bile razıyım."

Otko bilmiyordu ama sözlerinin aynıysa aynı zamanda Kutsal Kitap'ta da vardı. Yuhanna 15:13'te İsa şöyle dedi, "Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur."

Otko ve ben bugüne kadar hala iyi arkadaşız ama benim en iyi arkadaşım benim için hayatını feda etti.

Batdelger Battsetseg (soldaki), 32, Moğolistan'daki tek Adventist okulu olan Tuggal Okulu'nda 5.sınıf öğretmeni. Bu üçaym On Üçüncü Sebt Bağışı, okulun 9-12.sınıftaki öğrenciler için yatılı okul inşa etmeye yardım edecek, bu daha fazla ilköğretim okulu öğrencisi için boş alan sağlayacak.

İlk Kilisede Yaşam

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Elç. 2:42-46; Elç. 4:34, 35; Elç. 3:1-26; Elç. 4:1-18; Elç. 5:1-11; Elç. 5:34-39.

HATIRLAMA METNİ: “Her gün tapınakta toplanmaya devam eden imanlılar, kendi evlerinde de ekmek bölüp içten bir sevinç ve sadelikle yemek yiyor ve Tanrı’yı övüyorlardı. Bütün halkın beğenisini kazanmışlardı. Rab de her gün yeni kurtulanları topluluğa katıyordu” (Elç. 2:46, 47).

İlk kilisedeki ivedilik duygusu alabildiğine güçlüydü. İsa’nın Mesih’in krallığının kurulmasına ilişkin soruyu zaman konusunu açık bırakarak cevaplamış olması (Elç. 1:6-8), her şeyin Ruh’un gelişine ve elçilik görevinin tamamlanmasına bağlı olduğu şeklinde anlaşılabilir. O yüzden Pentekost günü geldiğine ilk imanlılar her şeyin yerine geldiğini sandılar: Ruh gelmişti ve müjdeyi tüm dünyaya duyurmuşlardı. Elçiler Yeruşalim’den ayrılıp dünyaya dağılmış değillerdi, fakat dünya onlara gelmişti (Elç. 2:5-11).

Bundan sonra ise, kilisenin maddi varlıklardan ayrılması gerçekleşti. Zamanın kısaldığını hissettikleri için sahip oldukları ne varsa sattılar ve kendilerini öğrenmeye ve birlikteliğe adadılar, bir yandan da İsa’ya tanıklığa devam ediyorlardı, fakat yalnızca Yeruşalim’de. Geliştirdikleri komünal hayat, fakirlere yardım açısından etkin olsa da, kısa süre sonra sorun olmaya başladı ve Allah kilisenin bölünmemesi için müdahale etmek zorunda kaldı. Düşmanlıkla karşılaşmaya başlamaları da bu dönemdedir. Fakat tüm bunlara rağmen, imanları sarsılmazlığını sürdürdü.

*21 Temmuz Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Öğreti ve Birliktelik

Pentekost gününden sonra, Luka anlatımında Yerus alim'deki kilisenin i teki yaşantısının genel bir tanımına geçiyor. “Bunlar kendilerini elçilerin öğretisine, paydaşlığa, ekmek bölmeye ve duaya adadılar” (El . 2:42). Bahsedilen dört madde esasen  ğretis ve birliktelik demektir. 46. ayete göre,  ğretis tapınakta gerçekleştirilirken, birliktelik kendi evlerinde oluyordu.

Tapınağın avlusu, sıklıkla hahamların öğreti vermesi için kullanılan, üstü çatıyla kaplı sundurmalarla çevriliydi. İmanlıların kendilerini elçilerin öğretisine adanmış olması, Ruh'un armağanının onları tefekküre dayalı bir dine değil, yetkili  ğretisleri harikalarla ve belirtilerle tasdik edilen (El . 2:43) elçilerin denetiminde yoğun bir öğrenim sürecine yönlendirdiğini gösteriyor.

İlk dönem Hristiyan dindarlığının ayırt edici diğer bir işareti ise ruhsal birliktelikti. İmanlılar sürekli birlikteydiler, sadece tapınakta değil, aynı zamanda yemeklerini paylaştıkları, Rabb'in Sofrası'nı kutladıkları ve dua ettikleri evlerinde de (El . 2:42, 46). İlk Hristiyanlar bu tarz gündelik kutlamalarla İsa'nın çok yakındaki dönüşüne ve onlarla birlikteliğinin Mesih'in krallığında yeniden sağlanacağına dair umutlarını ifade ediyorlardı (Mat. 26:29).

İmanlıların evleri ilk kilisenin yaşamında anahtar bir rol oynuyordu. Halen tapınağın günlük törenlerine katılıyor (El . 3:1), Sebt günlerinde de muhtemelen Yahudi kardeşleriyle birlikte havralara gidiyorlardı (Yak. 2:2), fakat Hristiyan bağlılığının ayırt edici unsurları evlerde gerçekleşiyordu.

Elçilerin işleri 3:44, 45; 4:34, 35 ayetlerini oku. İlk dönem Hristiyan birlikteliğinin önemli unsurlarından biri neydi?

Sonun yakın olduğuna inandıkları için maddi malvarlıklarının, daha güncel bir kavram kullanmak gerekirse “ zel mülkiyetin” artık bir önemi olmadığına karar vermişlerdi. O yüzden sahip oldukları maddi kaynakları ortaklaşa kullanmaları uygun görünmüştü. Yarın için endişelenmeye hiç gerek yoktu, zira Mesih'in krallığında bizzat Mesih onların ihtiyaçlarını karşılayacaktı (Luk. 22:19, 30). Bu paylaşım ortamı hem onların birlik duygusunu daha derinden hissetmesini sağladı, hem de Hristiyan cömertliğine olağanüstü bir örnek teşkil etti.

Sana Rab tarafından verilmiş olan şeylerde sen ne kadar cömertsin?

Topal Adamın İyileştirilmesi

Elçilerin İşleri 3:1 ayetinde Petrus ile Yuhanna'nın saat üçteki dua ibadeti için tapınağa gittikleri anlatılıyor. Bu da, kilisenin imanının bu ilk zamanlarda esasen Yahudi özelliğine sahip olduğunu gösteriyor. Yani, elçiler tapınağa sadece ders vermek ya da yeni mühtediler edinmek için değil, Petrus ve Yuhanna hâlâ birer Yahudi oldukları ve dolayısıyla Yahudi dini geleneklerine halen bağlı oldukları için gidiyorlardı (*Elç. 20:16, 21:17–26*), en azından o zamana kadar öyleydi. İşte orada hayret verici bir mucize gerçekleştirdiler (*Elç. 3:1–10*) ve bu sayede Petrus yeni bir vaaz verme şansına sahip oldu.

Elçilerin İşleri 3:12–26 ayetlerini oku. Bu vaazda Petrus'un özellikle vurguladığı bazı şeyler neler?

İlk dönem Hristiyan vaazı beş temel noktaya dayanmaktaydı: İsa acı çeken Mesih'ti (*Elç. 3:18*); Allah O'nu diriltti (*Elç. 3:15*); İsa gökte yüceltildi (*Elç. 3:13*); O yeniden gelecek (*Elç. 3:20*); ve günahların affedilmesi için tövbe gereklidir (*Elç. 3:19*).

Bağlam değişmiş olsa bile, birçok yönden bizim de dünyaya ilettiğimiz bu aynı mesajdır. Elçiler hâlâ Yahudi ortamındaydılar, insanlar din değiştirmek yerine, esasen eski antlaşmadan yenisine “geçiş yapmalıydı,” o kadar. Allah'ın halkının bir üyesi olarak Mesih'i samimi bir şekilde kabul etmeli ve bunu izleyen yeniden doğuşu tecrübe etmeliydiler.

Durum bugün farklı olsa da, temelde mesaj hâlâ aynı: Mesih bizim günahlarımız için öldü, yeniden dirildi ve geri dönecek. Öyleyse bunun anlamı, kurtuluşu O'nda bulabileceğimizdir. Vahiy 14. bölümdeki üç meleğin mesajları bağlamında dahi, İsa Mesih'in çarmıha gerilmesi, İsa Mesih'in dirilmesi ve İsa Mesih'in dönüşü bizim bu mesajları duyurma şeklimizin merkezinde olmalıdır.

“Tüm Hristiyan olma iddiasındakiler içerisinde, Mesih'i dünyanın önünde yüceltme konusunda Yedinci Gün Adventistleri en önde olmalıdır. Üçüncü meleğin mesajlarının duyurulması, Sebt gerçeğinin açıklanmasını gerektirir. Bu gerçek, mesajdaki diğer gerçeklerle birlikte, fakat meselenin dikkat merkezi Mesih İsa dışarıda bırakılmadan duyurulmalıdır. Merhamet ve hakikatin bulunduğu, doğruluk ve esenliğin öpüştüğü yer, Mesih'in çarmıhıdır. Günahkâr Golgota'ya bakmaya yönlendirilmeli; küçük bir çocuğun saf imanı ile Kurtarıcı'nın erdemlerine güvenmeli, O'nun doğruluğunu kabul etmeli ve merhametine inanmalıdır.”—Ellen G. White, *Gospel Workers [Müjde İşçileri]*, s. 156, 157.

Düşmanlığın Yükselişi

Kilisenin başarısının Yeruşalim'deki bazı önderlerin düşmanlığını uyan-dırması çok uzun sürmedi. Yeruşalim tapınağındaki hizmetler başrahip ve çoğu Saduki olan yandaşları tarafından yürütülüyordu. Başrahip aynı zamanda o günlerde çoğunlukla Saduki ve Ferisilerden oluşan Sanhedrin heyetinin de başkanıydı. Sadukiler dirilişe inanmadıkları için, Petrus ve Yuhanna'nın halka İsa'nın ölümden dirildiğini öğretmeleri onları çok rahatsız ediyordu. Elçiler tapınak muhafızları tarafından tutuklandılar ve ertesi gün heyetin önüne çıkacakları saate kadar da gözaltında tutuldular (Elç. 4:1-7).

Elçilerin İşleri 4:1-18 ayetlerini oku. Bu işleri hangi yetkiye dayanarak yaptıkları sorulduğunda, Petrus ne cevap verdi? Önderler Petrus'un verdiği cevabın altında yatan hangi mesajı o derece teh-ditkâr bulmuş olabilir?

Yahudi önderlerin yetkiye ilişkin sorgusu, bir güç çekişmesi olduğunu düşündürüyor. Fakat Petrus sadece mucizenin İsa'nın adıyla gerçekleş-tiğini değil, kurtuluşun da yalnızca O'ndan geldiğini bildirdi. Elçiler en yüksek Yahudi kurumunun karşısındaydılar; fakat onlar çok daha yüksek bir otoritenin hizmetindeydiler. Bu adamlar basit, eğitimsiz Celileli balıkçıları; bu yüzden cesaretleri ve belagatleri orada olan herkesin dikkatini çekmişti. Önderler farkına varmamışlardı ama elçiler aslında Kutsal Ruh'la dolmuştu, aynı İsa'nın önceden bildirdiği gibi (Mat. 10:16-20).

İyileştirdikleri adam da bizzat orada, herkesin gözü önünde olduğu için mucizeyi inkâr edemeyen Sanhedrin heyeti, elçilere vaaz vermeyi yasakladı. Hareketin gittikçe popülerleşmesi kadar, mesajından da korkmuşlardı. Kanıtı doğru bir şekilde değerlendiremedikleri için, önyargının ve kendile-rini koruma arzusunun eylemlerini etkilemesine izin verdiler.

Petrus'un son sözleri Elçilerin İşleri kitapçığının en değerli hazineleri arasındadır: "Tanrı'nın önünde, Tanrı'nın sözünü değil de sizin sözünüzü dinlemek doğru mudur, kendiniz karar verin. Biz gördüklerimizi ve işittik-lerimizi anlatmadan edemeyiz" (Elç. 4:19-20).

Güç arzusunu ve onun her seviyede, her durumda ne kadar büyük bir tehlike potansiyeli taşıyabileceğini düşün. Hizmetkârlar olmak için çağrılan Hristiyanlar olarak, gücün cazibesine karşı neden dikkatli olmalıyız?

Hananya ve Safira

İlk kilisede malların ortak kullanımını zorunlu değildi; yani kilise üyesi olmanın resmi şartlarından biri değildi. Fakat tüm kilise toplumunu etkileyen çeşitli gönüllü cömertlik örnekleri de yok değildi. Bunlardan biri de kitapçığin ileriki kısımlarında önemli bir rol üstlenecek olan Barnaba'ydı (*Elç. 4:36, 37*).

Bununla birlikte, kilisenin birliğini içeriden tehdit eden olumsuz örnekler de vardı, tam da dışarıdan saldırıların başladığı bir dönemde.

Elçilerin İşleri 5:1–11 ayetlerini oku. Bu öyküden çıkarılacak dersler nelerdir?

Luka olayı tüm detaylarıyla anlatmamış olsa da, Hananya ile Safira'nın temel sorununun parayı kendilerine saklama çabalarından çok topluluk içinde hile yapmak olduğu çok açıktır. Onların günahı anlık bir dürtünün değil, dikkatlice yapılmış bir planın sonucuydu, "Rabb'in Ruhunu sınamak için" (*Elç. 5:9*) kasıtlı bir girişimdi. Mülklerini satın parayı kiliseye verme mecburiyetleri yoktu. Öyleyse, kendilerini bunu yapmaya adadıklarında, belki yalnızca kendi yararlarını düşünüyorlardı, hatta belki övgüye lâyık görünen bu hayır işi sayesinde kardeşler arasında etki kazanmaya çalışıyorlardı.

Bu olasılık Allah'ın onları neden bu kadar şiddetli bir biçimde cezalandırdığını açıklamaya yardımcı olabilir. Her ne kadar kilisenin komünal yaşamının sebebi İsa'nın çok yakında geleceğine inanmaları olsa da, bu kadar erken bir dönemde Hananya ve Safira'nın yaptığı gibi bir davranış Allah'a olan bağlılığı küçük düşürerek imanlılar üzerinde kötü bir etki bırakabilirdi. Safira'ya verilen tövbe etme şansının (*Elç. 5:8*) Hananya'ya verilmiş olduğundan söz edilmemesi, belki de sadece anlatının kısa olmasından kaynaklanıyor.

Bu hikâyenin özeti, ikisi de başından sonuna kadar günahla hareket ettiler ve Allah günahı her zaman derhal cezalandırmıyor olsa da, günah O'nun gözünde ciddi bir meseledir (*Hez. 18:20, Rom. 6:23*). Aslında cezanın çoğunlukla erteleniyor olması bize Allah'ın ne kadar da merhametli olduğunu sürekli olarak hatırlatmalı (*2Pe. 3:9*).

Bu iki ilk kilise üyesi gibi lütfun sınırlarını zorlamamaya neden dikkat etmeliyiz?

İkinci Tutuklanma

Hananya ve Safira meselesinde olduğu gibi, elçiler günah üzerine Allah'ın hükmünü getirmek için kullanılabilirlerse, Allah'ın lütfunu günah-kârlara ulaştırmak için de kullanılabilirlerdi. Güçlü şifa hizmetleri (Elç. 5:12–16), Allah'ın Ruhu'nun onlar aracılığıyla çalıştığının somut kanıtıydı. Petrus'un gölgesinin bile insanları iyileştirebildiğine inanılması çok çarpıcıdır. Müjdelerdeki en yakın benzer durum İsa'nın giysisine dokunup iyileşen kadındır (Luk. 8:43, 44). Bununla birlikte, Luka Petrus'un gölgesinin şifa verici güce sahip olduğunu değil, insanların buna inandıklarını söylüyor. Gerçi işin içinde yaygın batıl inançlar dahi olsa, Allah yine de lütfunu verirdi.

Buna karşın, elçiler Ruh'la doldukça ve belirtilerle harikalar arttıkça, dini önderler de kıskançlıkla dolup taşmaya başladı. Bu da elçileri ikinci kez tutuklamalarına yol açtı (Elç. 5:17, 18). Ancak elçiler zindandan mucizevi bir şekilde kurtulduktan ve Petrus cesur konuşmasında onlara “insanlardan çok Tanrı'nın sözünü dinlemek gerek” (Elç. 5:29) diye seslendikten sonra, yetkililerden bazıları doğüstü güçlerin iş başında olabileceğini dikkate almaya başladılar.

Elçilerin İşleri 5:34–39 ayetlerini oku. Gamaliel Sanhedrin üyelerini elçileri öldürme fikrinden nasıl vazgeçirmeye çalıştı?

Sanhedrin Sadukiler tarafından kontrol ediliyordu, Ferisiler ise azınlıkta olmalarına rağmen etkilediler. Gamaliel bir Ferisi ve yasa uzmanıydı. Yahudiler arasında o kadar saygı görüyordu ki, “Rabbi” (öğretmenim) diye bilinen diğerlerinden farklı olarak ona “Rabban” (öğretmenimiz) diyorlardı. Pavlus onun öğrencilerinden biriydi (Elç. 22:3).

Gamaliel, İsrail'in yakın tarihinde takipçiler kazanıp karışıklığa yol açmış iki isyanı anımsattı. Fakat bu isyanların liderleri öldürülmüş, takipçileri de tamamen dağılmıştı. Bunlardan şu sonucu çıkarmıştı: Hristiyan inancı insan işiyse, kısa sürede yok olacaktı. Öte yandan, elçilerin iddia ettiği gibi ilahî kaynaklı bir hareketse, ona karşı durmayı nasıl düşünebilirlerdi? Gamaliel'in tavsiyesi kabul gördü. Elçiler kamçilatıldı ve İsa'nın adıyla konuşmalarını için bir kez daha uyarılıp salıverildiler.

Bu öykü, iyi öğüdün çoğunlukla ne kadar gerekli ve yararlı olabileceği hakkında bize ne anlatıyor? Duyamak istemeyeceğimiz sözler barındırma ihtimaline rağmen, öğüt almak konusunda daha açık olmayı nasıl öğrenebiliriz?

EK ÇALIŞMA: “Biz, bu dünyadan ayrılmış olan Rabbimiz tarafından, O’nun hizmet etmek için bu dünyaya geldiği hane halkına ve gözettiği kişilere sahip çıkmak için görevlendirilmiş vekilharçlarız. O bizi görevlendirip göğe döndü ve bizden O’nun gelişini beklememizi ve gözlememizi istiyor. Emanetimize sadık kalmaya dikkat edelim ki, ansızın gelip bizi uykuda bulmasın.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise için Tanıklıklar]*, 8. cilt, s. 37.

“İnsanlar Allah’ın gayesi için ettikleri yeminlerin ve verdikleri sözlerinin kutsallığından etkilenmeli. Bu tür sözleri tutmak, çoğunlukla insanların birbirlerine verdikleri borç senetleri kadar mecburi olarak kabul edilmiyor. Peki bir söz Allah’a verildiği için daha az kutsal ve daha az bağlayıcı mı olmalı? Teknik terimler barındırmadığı ya da yasal yaptırımını olmadığı için, bir Hristiyan verdiği sözün yükümlülüklerini yerine getirmeyi ihmal mi edecek? Hiçbir yasal belge ya da senet, Allah’ın gayesine verilmiş sözden daha bağlayıcı değildir.”—Ellen G. White Yorumları, *The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]*, cilt 6, s. 1056.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Diğer birçok şeyle birlikte, İsa öğrencilere iki acil miras bıraktı: yakın gelecekteki dönüşünün beklenmesi ve dünya çapında bir görev. Bu iki unsur bizim görevle ve müjdeyi dünyaya iletme çağrısıyla ilgili algımızı ne şekilde etkilemeli?
- ❷ Bir zamanlar biri şöyle demişti: “İsa sanki bugün gelecekmiş gibi hazır olmalı, fakat sanki gelişi bir yüz yıl daha sürecekmış gibi [kilise görevi için] çalışmaya devam etmeliyiz.” Bu cümlede yatan bilgelik nedir ve onu yaşamımızdaki çağrıya ne şekilde uygulayabiliriz?
- ❸ İsa’nın yaşamı, ölümü, dirilişi ve dönüşü neden tüm vaazlarımızın merkezinde olmalıdır? Ya da şöyle düşünelim: Bunları dışarıda bırakacak olursak, vaazlarımız neye yarar?
- ❹ Hananya ile Safira’nın öyküsü, ister iyi ister kötü yönde olsun, başkalarının yüreklerini bilmemizin ne kadar zor olduğu konusunda bize ne öğretiyor?
- ❺ Tanıyor olabileceğin modern zaman Gamaliel’leri var mı? Peki sen başkaları için bu rolü oynuyor olabilir misin? Her durumda, bilgece öğüt almanın ya da vermenin olumlu sonuçları hakkında derste konuşun ve örnekler paylaşın. Bu öykülerden hangi dersleri çıkarabiliriz?

“Korkulan Evlat Edinme”

Sang Sook Park

Küçüklüğümden beri bir çocuğu evlat edinmek istiyordum. Bu isteğim evlendikten ve br oğlum olduktan sonra bile hala güçlü kaldı. Ama bunun için nitelikli olmadığımdan korkuyordum.

En sonunda evrakları doldurup dua etmeye başladım. “Bana üstesinden gelebileceğim bir çocuk gönder,” diye dua ettim. “Bu çocuğun Senden geldiğine dair bana bir belirti ver: İlk karşıma çıkan çocuk evlat edinmemi istediğin çocuk olsun.”

2 ½ aydır bu benim duamdı. Sonra yetimhane 2 yaşında bir çocuğu, Bomin’i gönderdi. Fakat Bomin eve geldiğinde bana sadece ters ters baktı. Onun kalbini kazanmak istedim bu yüzden ona yiyecek ve bir oyuncak bebek verdim. Ama bebeği fırlattı ve kendisine dokunmama izin vermedi. Bomin’i yetimhaneye geri gönderdim.

“Onu evlat edinmeye çok korkuyorum,” dedim kocama.

Ama Tanrı’nın şöyle dediğini hissettim, “İlk karşıma çıkan çocuğun benim tarafımdan seçildiğine dair belirti istemene ve dualarına ne oldu?” Ağladım ve Tanrı’ya şöyle dedim, “Bu çocuk ile yaşamaktan çok korkuyorum.”

Fakat sonra duamı değiştirdim. “Eğer bu çocuğu almam gerekiyorsa onu Senin yetiştireceğine dair bana güven ve güvence ver,” diye dua ettim. “Eğer onu evlat edinmemem gerekiyorsa, bu ağır olan evlat edinme yükünü benden al.”

Beş gün boyunca bunun için dua ettim. Beşinci günde adanmalarım sırasında 2.Samuel 24:14’ü okudum ve bunun bana cevap olduğunu fark ettim. Ayette Kral Davut şöyle diyor, “Davut, ‘Sıkıntım büyük’ diye yanıtladı, ‘İnsan eline düşmektense, RAB’bin eline düşselim. Çünkü O’nun acıması büyüktür.’”

Tanrı’nın bana her zaman öncü olduğunu ve aileme büyük bir merhametle bakmaya devam ettiğini bildiğimi anımsadım. Rabbin eline düşmeye karar verdim.

“Hadi gidip o çocuğu alalım,” dedim kocama.

Arabayla yetimhaneye doğru giderken yanaklarımdan yaşlar süzüldü. Bana sert sert bakan o gözleri hala görebiliyordum. Sonra, “Bekle, benim biricik değerli kızım ile buluşacağım,” diye düşündüm. “Tanrım onu sevmeme yardım et,” diye dua ettim.

Yetimhanede kısa bir süre bekledik ve sonra Bomin odaya girdi. Yavaşça bana doğru yürüdü ve minik ellerini benimkilere yerleştirdi. Sanki ellerimi tutan Rab imiş gibi hissettim. “Bu elin cennete gitmesi için öncüsü olacağım,” diye dua ettim ve eve gittik.

Sang Sook Park (soldaki), 58, Güney Kore’de son on yıldır 238 çocuğu 160 Adventist aileye evlatlık veren, Sabah Huzuru Ailesi adında bir evlat edinme ajansı işletiyor ve dört çocuğu evlat edindi.

İlk Kilise Önderleri

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 6, Elç. 7:48, İbr. 5:11-14, Mika 6:1-16, Elç. 7, Elç. 8:4-25.*

HATIRLAMA METNİ: “Böylece Tanrı’nın sözü yayılıyor, Yeruşalim’deki öğrencilerin sayısı arttıkça artıyor, kâhinlerden birçoğu da iman çağrısına uyuyordu” (*Elç. 6:7*).

Pentekost günündeki mühtedilerin birçoğu Helenist Yahudilerdi, yani Greko-Romen dünyasından gelen ve şimdi Yeruşalim’de yaşayan Yahudilerdi (*Elç. 2:5, 9-11*). Yahudi olmalarına rağmen, Yahudiye Yahudilerinden, yani Elçilerin İşleri 6:1 ayetinde sözü edilen “İbraniler”den (İbranice konuşan Yahudiler) bir çok açıdan farklıydılar. En çok dikkat çeken farklılık ise, o dönemde Yahudiye’de konuşulan Aramice dilini çoğunlukla bilmiyor olmalarıydı.

Hem kültürel hem de dini başka birçok farklılık da vardı. Yabancı ülkelerde doğdukları için Yahudiye’deki Yahudi geleneklerinde köklü değillerdi, ya da en azından kökleri Yahudiyeli Yahudilerinkiler kadar derin değildi. Büyük ihtimalle tapınak törenlerine ve Musa’nın yasasının sadece İsrail ülkesinde uygulanabilecek yönlerine çok bağlı değildiler.

Ayrıca, yaşamlarının çoğunu Greko-Romen bir ortamda, diğer uluslardan olanlarla iç içe yaşamış oldukları için, Hristiyan inancının kapsayıcı karakterini anlamaya doğal olarak daha yatkınlardı. Aslında, Allah tüm dünyaya tanıklık etme emrinin yerine getirilmesi için pek çok Helenist imanlıyı kullandı.

**28 Temmuz Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Yedilerin Atanması

Elçilerin İşleri 6:1 ayetini oku. Helenist imanlıların şikâyeti neydi?

“Şikâyetin nedeni, günlük yardımların dağıtılmasında Helenist dulların ihmal edildiği iddiasıydı. Herhangi bir eşitsizlik müjdenin ruhuna aykırı olurdu, ancak Şeytan şüphe uyandırmakta başarılı oldu. Düşmanın imanlılar arasında bölünme yaratma çabalarında başarılı olmaması için, şimdi tüm hoşnutsuzluk fırsatlarının ortadan kaldırılması için acil önlemler alınmalıydı.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 80.

Elçiler tarafından öne sürülen çözüm, “sofralara hizmet etmek [*diakoneō*]” (Elç. 6:2, *CANDEMİR*) için Yahudilerin kendi aralarından yedi adam seçmeleriydi, elçilerse vakitlerini duaya ve “Söz’ün hizmetine [*diakonia*]” (Elç. 6:4 *CANDEMİR*) vereceklerdi. *Diakoneō* ve *diakonia* sözcükleri aynı kökten geldiği için, tek gerçek fark Elç. 6:2 ayetindeki “sofralar” ile Elç. 6:4 ayetindeki “söz” arasında. Elç. 6:1 ayetindeki “günlük” sıfatı da dikkate alındığında, bu durumun ilk kilisedeki günlük yaşamın iki temel unsuruna işaret ettiği anlaşılıyor: öğretiş (“söz”) ve birliktelik (“sofralar”); bunlardan ikincisi toplu yemekler, Rabb’in Sofrası ve dualardan oluşuyordu (Elç. 2:42, 46; 5:42).

Yani elçiler, İsa’nın öğretilerinin yetkili vekilleri olarak, vakitlerini çoğunlukla imanlıların doktrinsel öğretimi ve dua ile geçirecekler, Yediler de çeşitli ev kiliselerinde birliktelik faaliyetlerinden sorumlu olacaklardı. Fakat kavramın bugün kabul gören anlamındaki gibi, görevleri diyakonlukla sınırlı değildi. Onlar aslında kilisenin ilk topluluk önderleriydi.

Elçilerin İşleri 6:2–6 ayetlerini oku. Yediler nasıl seçildi ve görevlendirildi?

Adaylar ahlâki, ruhsal ve pratik beceri nitelikleriyle öne çıkmalıydı: iyi itibar sahibi, Ruh’la ve bilgelikle dolu kişiler olmalıydılar. Yediler topluluğun onayıyla seçildi, sonra da duayla ve üzerlerine el konularak görevlendirildiler. Bu törenin topluluk tarafından tanınmaya ve diyakon olarak çalışma yetkisi verilmesine işaret ettiği anlaşılıyor.

Topluluk içinde anlaşmazlık tohumları ekmek ne kadar kolay, öyle değil mi? Allah vergisi gücümüzü, göreve odaklanmak ve aramızda huzuru sağlamak için nasıl kullanabiliriz?

İstefanos'un Hizmeti

Yediler atandıktan sonra kilise hizmetiyle ilgilenmekle kalmadılar, aynı zamanda etkin bir şekilde tanıklık ettiler. Bunun sonucunda müjde yayılmaya, imanlıların sayısı artmaya devam etti. (Elç. 6:7). Bu büyüme tabii ki ilk kilisenin düşmanlıkla karşılaşmasına yol açtı. Anlatı daha sonra nadir rastlanan bir ruhsal derinliğe sahip olan İstefanos'a odaklanıyor.

Elçilerin İşleri 6:8–16 ayetlerini oku. Bu ayetler bize İstefanos, onun imanı ve kişiliği hakkında ne öğretiyor? Ayrıca İstefanos vaazında karşısındakileri bu kadar kızdıracak ne söylüyordu?

Helenistik bir Yahudi olan İstefanos, müjdeyi Yerusulim'deki Helenistik Yahudilerin havralarında paylaşıyordu. Şehirde bu tip birkaç havra bulunuyordu; Elçilerin İşleri 6:9 ayeti muhtemelen ikisinden bahsediyor, biri güneyli göçmenlerin (Kireneli ve İskenderiyeli Yahudiler), diğeri de kuzeyli göçmenlerin (Kilikya ve Asya İli'nden gelenler) havrasıydı.

Tartışmaların merkezinde şüphesiz İsa vardı, fakat İstefanos'a yöneltilen suçlamalar onun müjdeyi ve onun çıkarımlarını belki de Yahudiyeli imanlılardan çok daha iyi kavradığına işaret ediyor. İstefanos Musa'ya ve Allah'a; yani yasaya ve tapınağa karşı küfür dolu sözler söylemekle suçlandı. Bazı açılardan söyledikleri yanlış anlaşılabilir (ya da sözleri kasıtlı olarak çarpıtılmış) ve aleyhinde konuşmaları için yalancı şahitler ayarlanmış olsa da, bizzat İsa örneğinde olduğu gibi, suçlamalar tamamen mesnetsiz olmayabilirdi (Mar. 14:58, Yu. 2:19). İstefanos'un Sanhedrin heyeti karşısında açıkça tapınağın putlaştırıldığını söylemesi (Elç. 7:48), İsa'nın ölümünün derin anlamlarını ve bunun (en azından tapınakla ve onun tören faaliyetleriyle ilgili olarak) hangi sonuçlara götüreceğini anladığını gösteriyor.

Başka bir deyişle, Yahudiye kökenli pek çok Yahudi imanlı tapınak ve diğer törensel faaliyetlere hâlâ çok bağlı olsalar (Elç. 3:1, 15:1, 5; 21:17–24) ve bunlardan vazgeçmek onlara çok zor geliyor olsa da (Gal. 5:2–4, İbr. 5:11–14), İstefanos (ve belki diğer Helenistik imanlılar da) İsa'nın ölümünün tüm tapınak düzeninin sona erdiğinin bir işareti olduğunu çabucak kavramıştı.

Sevgiyle bağlandığımız görüşlerimizin, karşımıza yeni bir ışık çıktığında bizi onu göremeyecek kadar kör etmemesine neden dikkat etmeliyiz?

Sanhedrin'in Huzurunda

Elçilerin İşleri 7:1–53 ayetlerini oku. İstefanos kendisini suçlayanlara ne diyordu?

İstefanos'a isnat edilen suçlar tutuklanmasına ve Sanhedrin tarafından yargılanmasına yol açtı. Yahudi geleneğine göre yasa ve tapınak hizmetleri dünyayı ayakta tutan üç sütundan ikisiydi, üçüncüsü de iyi işlerdi. Musa'nın törenlerinin zamanının geçtiğinin yalnızca ima edilmesi bile, Yahudilikte en kutsal kabul edilene saldırı olarak kabul edildi; bu yüzden de küfür suçlaması yapıldı (*Elç. 6:11*).

İstefanos'un cevabı Elçilerin İşleri kitapçığındaki en uzun konuşmadır ve sadece bu bile öneminin bir göstergesidir. İlk bakışta yalnızca İsrail tarihinin sıkıcı bir anlatımı gibi görünse de, konuşmayı Eski Ahit antlaşmasıyla ve peygamberlerin İsrail'i kökenlerine döndürmeye çalışan dini reformcular olarak ortaya çıktıklarında Eski Ahit'in yapısını kullanma biçimleriyle bağlantılı olarak anlamalıyız. Bunu yaptıklarında zaman zaman İbranice *riḥ* sözcüğünü kullanıyorlardı, bu sözcük en iyi şekilde Allah'ın antlaşmaya uymadıkları için Kendi halkına dava açması fikrini ifade eden "antlaşma davası" olarak çevrilebilir.

Örneğin, Mika 6:1, 2 ayetlerinde *riḥ* üç kez geçiyor. Mika bundan sonra Sina'daki antlaşmanın örmeğini takip ederek (*Çık. 20–23*), halka Allah'ın onların yararına gerçekleştirdiği kudretli işleri (*Mika 6:3–5*), antlaşmanın şartlarını ve ihlâl edildiği durumları (*Mika 6:6–12*) ve en son da ihlâllerin karşılığında lanetleri (*Mika 6:13–16*) hatırlatıyor.

İstefanos'un konuşmasının arka planı da muhtemelen bu. Ondan yaptıklarını açıklamayı istediğinde, suçlamaları çürütmeye ya da imanını savunmaya çalışmadı. Bunun yerine, aynı eski peygamberlerin Allah'ın *riḥ*'ini İsrail aleyhine getirdiklerinde yaptıkları şekilde sesini yükseltti. Allah'ın İsrail'le geçmişteki ilişkisinin uzun bir değerlendirmesini yaparak, onların nankörlüğünü ve itaatsizliğini açıklamaya çalıştı.

Gerçekten de, Elçilerin İşleri 7:51–53 ayetlerine geldiğimizde İstefanos sanık olmaktan çıkıp, Allah'ın antlaşma davasını karşısındaki önderlere sunan Allah'ın peygamber avukatı gibi konuşmaya başlıyor. Ataları peygamberlerin öldürülmesinden suçlu iddieseler, onlar daha da suçluysa. "Atalarımız"dan (*Elç. 7:11, 19, 38, 44, 45*), "atalarımız"a (*Elç. 7:51*) geçiş çok önemli: İstefanos burada halkıyla olan birliğine son verip, açıkça İsa'nın tarafında yer alıyor. Bunun çok büyük bir bedeli olacaktı; fakat sözleri ne korku ne de pişmanlık belirtisi göstermiyor.

En son ne zaman sağlam ve tavizsiz bir şekilde İsa'nın tarafında olman gerekti? Bunu gerçekleştirdin mi, yoksa lafı ağzında geveleyip durdun mu? Eğer ikincisiyse, neyin değişmesi gerekiyor?

İsa Göksel Sarayda

Peygamber (İbranice, *nābî*) kelimesinin tanımı Allah adına konuşan kişi olduğuna göre, Allah'ın *rib*'ini İsrail aleyhine getirdiği andan itibaren İstefanos da bir peygamber olmuştu. Ne var ki, peygamberlik hizmeti epey kısa sürdü.

Elçilerin İşleri 7:55 ve 56 ayetlerini oku. İstefanos'un görünümünün anlamı neydi?

“İstefanos bu noktaya geldiğinde, halk arasında kargaşa çıktı. Mesih'in peygamberlik sözleriyle bağlantısını kurduğunda ve tapınaktan böylece bahsettiğinde, dehşete düşmüş gibi yapan rahip giysisini yırttı. İstefanos için bu hareket, sesinin çok geçmeden sonsuza dek susturulacağını gösteren bir işaretti. Sözlerinin karşılaştığı direnci gördü ve son tanıklığını vermekte olduğunu anladı. Vaazının ortasında olmasına rağmen, ani bir şekilde bağlayarak bitirdi.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 91.

İstefanos Yahudi önderlerin karşısında durup Allah'ın davasını onlara bildirdiği sırada, İsa'nın göksel sarayda yani göksel tapınakta Baba'nın yanında oturması, yeryüzündeki yargılamanın yalnızca gökte gerçekleşecek gerçek yargılamanın bir göstergesi olduğuna işaret ediyor. Allah İsrail'deki sahte öğretmenleri ve önderleri yargılayacaktı.

Bu, Elçilerin İşleri kitapçığının önceki konuşmalarında sıkça karşılaştığımız tövbe çağrısına (2:38, 3:19, 5:31) bu konuşmada neden yer verilmediğini açıklıyor. İsrail teokrasisinin sonu geliyordu, yani dünyanın kurtuluşu İbrahim'e söz verildiği gibi İsrail ulusu aracılığıyla değil (*Yar. 12:3, 18:18, 22:18*), Yahudi ya da diğer uluslardan olan ve şimdi tüm dünyaya tanıklık etmeleri için Yeruşalim'den ayrılmaları istenen İsa'nın izleyicileri aracılığıyla gerçekleşecekti (*Elç. 1:8*).

Elçilerin İşleri 7:57–8:1, 2 ayetlerini oku. Luka İstefanos'un ölümünü nasıl anlatıyor?

Kutsala küfretmenin cezası taşlanarak öldürülmektir (*Lev. 24:14*), fakat İstefanos'un ölüm cezasına mı çarptırıldığı, yoksa bir fanatikler güruhu tarafından linç mi edildiği belli değil. Her durumda, o inancı uğruna öldürüldüğü kaydedilen ilk İsa izleyicisiydi. Şahitlerin giysilerini Saul'un ayaklarının dibine bırakması İstefanos'un düşmanlarının önderinin olduğunu gösteriyor; dolayısıyla İstefanos kendisini infaz edenler için dua ettiğinde, Saul için de dua etmiş oldu. Sadece üstün bir kişiliğe ve sarsılmaz bir imana sahip bir kişi böyle bir şey yapabilirdi, bu yaptığı imanının ve yaşamındaki Mesih gerçeğinin güçlü bir tezahürüydü.

Müjdenin Yayılması

İstefanos'un susturulması Yerusllim'de imanlılara karşı büyük bir zulmün kıvılcımını ateşledi, olaylar şüphesiz aynı düşmanlar tarafından körükleniyordu. Grubun lideri, kiliseye çok büyük zararlar veren Saul'du (Elç. 8:3, 26:10). Fakat zulüm yararlı bir sonuca yol açtı.

Gerçekten de, Yahudiye'ye ve Samiriye'ye dağılan imanlılar müjdeyi vaaz etmeye başladılar. Bu bölgelerde tanıklık etme emri (Elç. 1:8) işte o zaman gerçekleştirilmiş oldu.

Elçilerin İşleri 8:4–25 ayetlerini oku. Bu öyküde hangi dersler açıklanıyor?

Samiriyeliler, dini yönden bakıldığında bile, yarı İsrailiydiler. Tektanrıciydılar, Musa'nın beş kitabını (Tevrat) kabul ediyor, sünnet oluyor ve Mesih'i bekliyorlardı. Yahudilere göre ise Samiriyelilerin dini yozlaşmıştı, yani Samiriyelilerin İsrail'in antlaşma lütuflarından herhangi birinde payı yoktu.

Samiriyelilerin beklenmedik ihtidası Yerusllim'deki kiliseyi çok şaşırttı ve elçiler Petrus ile Yuhanna'yı durumu incelemeleri için oraya gönderdiler. Allah'ın Petrus ve Yuhanna gelene kadar Ruh'u onlardan esirgemiş olması (Elç. 8:14–17) muhtemelen Samiriyelilerin iman topluluğunun tam üyeleri olarak kabul edilmelerine elçileri ikna etmek içindi (bkz. Elç. 11:1–8).

Fakat bununla kalmadı. Elçilerin İşleri 8:26–39 ayetlerinde Filipus ile bir Kutsal Kitap çalışmasından sonra vaftiz olmayı talep eden Etiyopyalı hadımın öyküsü var. "Filipus'la hadım birlikte suya girdiler ve Filipus hadımı vaftiz etti" (Elç. 8:38).

Önce Samiriyeliler, sonra da tapınmak için Yerusllim'e gelmiş ve şimdi evine dönüş yolundaki bir yabancı olan Etiyopyalı. Müjde, öngörüldüğü gibi İsrail'in sınırlarını aşıyor ve dünyaya ulaşıyordu. Fakat tüm bunlar daha başlangıçtı, zira bu Yahudi imanlılar çok yakında bilinen dünyanın dört bucağına gidecek ve ölümüyle insanların günahlarının cezasını ödemiş olan ve her yerde, herkese kurtuluş umudunu sunan İsa'nın güzel haberini duyuracaklardı.

Petrus Simun'a "Senin kin dolu, kötülüğe tutsak biri olduğunu görüyorum" (Elç. 8:23) dedi. Onun ve benzer durumda olabilecek herkesin sorununun çözümü neydi?

EK ÇALIŞMA: “Yeruşalim’deki kilisenin uğradığı zulüm, müjde işinin büyük bir ivme kazanması sonucunu doğurdu. O yerde sözün hizmeti başarı kazandı, böylelikle öğrencilerin, Kurtarıcı’nın verdiği tüm dünyaya gitme görevine aldırışsızlık ederek, orada haddinden fazla oyalanması tehlikesi baş gösterdi. Kötülüğe karşı dayanma gücünün en iyi girişken hizmetle elde edilebileceğini unutarak, Yeruşalim’deki kiliseyi düşmanın saldırılarından korumak kadar önemli bir işleri olmadığını düşünmeye başladılar. Yeni mühtedileri müjdeyi henüz duymamış olan kişilere müjdeyi götürmeleri için eğitecekleri yerde, herkesi başarılan şeyle tatmin olmaya yönlendirecek bir yol tutma tehlikesi içine girdiler. Allah, Kendi temsilcilerini başkaları için çalışabilecekleri yurtdışına dağıtmak için, zulme uğramalarına izin verdi. Yeruşalim’den sürülen imanlılar, ‘Söz’ü ilan ederek her tarafa gittiler.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 96.

TARTIŞMA SORULARI:

- ① Yukarıda, ilk kilisenin karşılaştığı, kendileriyle ve kendileri aracılığıyla başarılanlarla tatmin olmanın tehlikeleriyle ilgili Ellen White’tan yapılan alıntıyı dikkatle oku. Öncelikle, yaygın inanışların tersine, bir çok Yahudi’nin aslında İsa’yı Mesih olarak kabul ettiği anlamına geliyor. Fakat daha da önemlisi, bugün biz bir halk olarak bundan hangi uyarıyı almalıyız? Asıl yapmamız gereken şeyi, yani dünyaya ulaşmayı hayata geçirmek yerine, kendimizi zaten sahip olduğumuz şeyi korumaya kaptırmadığımızdan nasıl emin olabiliriz?
- ② Elçiler döneminde, Yahudilerle Samiriyeliler arasındaki ilişki yüz yıllardır devam eden şiddetli düşmanlığa dayanıyordu. Muhtemelen bir Yahudi olan Filipus’un İsa’ya Samiriye’de tanıklık etmiş olmasından ne öğrenebiliriz? Yedinci Gün Adventistleri olsak da, kültürel ve etnik önyargılardan kendimizi sıyrılmış sayılmayız. Çarmıh, Allah’ın karşısında hepimizin bir olduğu hakkında bize ne öğretmeli? Peki Mesih’in ölümünün evrenselliği, her bir bireyin sınırsız değeri hakkında bize ne öğretmeli?
- ③ Filipus Etiyopyalıya nasıl yaklaştı (8:27–30)? Müjdeyi başkalarıyla paylaşmak için karşımıza çıkan fırsatlara nasıl daha açık olabiliriz?
- ④ Elçilerin İşleri 6–8 bölümlerinden kilise görevlerini daha etkin bir biçimde yerine getirmemize yardım edecek ne öğrendik?

Kız Arkadaşı Değiştirmek

Andrew McChesney, Adventist Misyonu

25 yaşında ve bir pastörün oğlu olan Yamaji Hiroshi, sırlıslıkla aşık olmuştu. Ama bir problem vardı: Kız arkadaşı Sakiko bir Yedinci Gün Adventist'i değildi.

Hiroshi Sakiko ile, Japonya'nın başkenti Tokyo'nun dışındaki bir Adventist hemşirelik okulunda tanıştı. Ondan sonra Japon adası Okinawa'daki Adventist Sağlık Merkezi'nde birlikte çalıştılar. Çıkmaya başladıkları yer orasıydı.

Hiroshi Sakiko'yu Adventist olmaya ikna etmeye çalıştı. Her Sebt onu kiliseye davet etti. Pastörden ona Kutsal Kitap dersleri vermesini istedi. Kutsal Kitap'ın doğruluğunu ve Hristiyan olmanın erdemini övdü.

"Ama o Hristiyan olmaya istekli değildi," dedi Hiroshi. "Bana vurgulu bir biçimde, 'Asla bir Hristiyan olmayacağım!' dedi."

Hiroshi vazgeçti. Fark etti ki Sakiko'yu İsa'yı kabul etmeye ikna edemezdi ve belki de ayrılmalıydı. "Ama onu hala seviyordum ve o da beni seviyor gibi görünüyordu," dedi.

Aklına birden, Adventist lisesinde ergenken ayrıntılarıyla okuduğu, Ellen White'in "Gençlere Mesajlar" kitabından bir parça geldi: "Eğer erkekler ve kadınlar evlenme niyetinden önce günde iki kez dua etme alışkanlığına sahiplerse, böyle bir adının beklentisi içindeyseler günde dört kez dua etmelidirler." (sayfa 460).

Hiroshi, Kutsal Kitap'ını ve bir Ellen White kitabını yanına alıp yakın bir dağda dua ederek ve oruç tutarak üç gün boyunca inzivaya çekildi.

"Ne yapmalıyım?" diye Tanrıya sordum," dedi. "Kutsal Kitap ve diğer kitabı okudum. Bir dua günlüğü tuttum."

Oruçtan sonra Hiroshi Japon topraklarından uzakta bir bakımevinde işe girdi. Mesafenin ilişkilerini bitireceğini ya da güçlendireceğini hesaba kattı ve sonucun Tanrı'nın isteğine uygun olması için dua etti. Mesafe onun için zordu.

"Onun yanında olamadım, kiliseye götürüp ona Kutsal Kitap dersleri veremedim," dedi. Sadece dua edebildim, çok dua ettim."

"Daha sonra Tanrı müdahale etti," dedi. Sadece birkaç hafta içinde Sakiko vaftiz olmak istediğini söyledi. "Yüreği tamamen değişmişti," dedi. Sakiko vaftiz oldu ve daha sonra çift evlendi.

Hiroshi, şimdi 56 yaşında, Sakiko'nun değişim hikayesini asla unutmadı ve Japonya'daki Adventist Kilisesi'nin lideri olarak, işe bunun sayesinde başlamıştı. Pozisyonları Adventist Misyonu yönetmeni, sağlık hizmetleri yönetmeni ve müjdecilik başkanının asistanıdır.

"Bir pastör olarak; Kutsal Kitap dersleri veriyorum, vaaz veriyorum ve insanları seviyorum, ama yapabileceğim tek şey bu," dedi beş çocuk babası Hiroshi (soldaki). "İsa'yı kabul etmeleri için insanların yüreğini değiştirmek Tanrı'nın işi. Bu Tanrı'nın görevi."

Pavlus'un İhtidası

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 26:9–11, Yas. 21:23, Elç. 9:1–20, 1Ko. 9:1, Gal. 1:1, Elç. 9:20–30.*

HATIRLAMA METNİ: “Rab ona, ‘Git!’ dedi. ‘Bu adam, benim adımla öteki uluslara, krallara ve İsrailoğulları’na duyurmak üzere seçilmiş bir araçtır.’” (*Elç. 9:15*).

Tarsuslu Saul’un (sonradan Pavlus oldu) ihtidası, elçisel kilisenin tarihindeki en kayda değer olaylardan biridir. Fakat Pavlus’un önemi ihtidanın da ötesine geçiyor, çünkü muhakkak Pavlus kilisenin gerçek bir Hristiyan’a dönüşen tek düşmanı değildi. Asıl mesele, onun sonuçta müjde uğruna yaptıklarında ortaya çıkıyor. Pavlus ilk imanlıların iflah olmaz düşmanıydı, kurulma aşamasındaki bir kiliseye verebileceği zararlar ise çok büyüktü. Kiliseyi yok etme konusunda hem kararlıydı, hem de arkasında resmi destek vardı. Fakat Şam yolunda Allah’ın çağrısına imanla cevap verdi ve elçilerin en büyüğü oldu. “Mesih’in kilisesine en sert, en insafsız şekilde zulmedenler arasından, müjdenin en yetkin savunucusu, en başarılı müjdeci ortaya çıktı.”—Ellen G. White, *Sketches from the Life of Paul [Pavlus’un Yaşamından Hikâyeler]*, s. 9.

Pavlus önceden ilk kiliseye zulmettiği için sürekli derin bir kendini değersiz hissetme duygusuna kapılıyordu, fakat çok daha derin bir şükran duygusuyla Allah’ın kendisine gösterdiği lütfun boşuna olmadığını da söylebiliyordu. Pavlus’un ihtidasıyla Hristiyanlık sonsuza kadar değişti.

*4 Ağustos Sebte Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Kilisenin Zulmedicisi

Pavlus Helenistik bir Yahudiydi. Kilikya'nın başkenti Tarsus'ta doğmuştu (Elç. 21:39). Buna rağmen hakim Helenistik anlayıştan bir ölçüde ayrılıyordu, çünkü Yerusuhalim'e getirilmiş ve dönemin en etkili Ferisi öğretmeni Gamaliel'in gözetiminde eğitim almıştı (Elç. 22:3). Pavlus bir Ferisi olarak geleneklere sıkı sıkıya bağlıydı, gerçi coşkunluğu fanatizm boyutuna varıyordu (Gal. 1:14). İşte bu yüzden İstefanos'un ölümüne sebep oldu ve sonraki dönemde devam eden zulmün anahtar kişisiydi.

Elçilerin İşleri 26:9–11 ayetlerini oku. Pavlus kiliseye karşı eylemlerini nasıl tarif etti?

Pavlus başka bir yerde de müjdenin Yahudilere tökezleme kayası olduğunu söylüyor (1Ko. 1:23, *CANDEMİR*). İsa'nın Yahudilerin geleneksel kral niteliğindeki Mesih beklentisine uymamış olması bir yana, *çarmıhta* ölen Kişi'nin Allah'ın Mesih'i olduğu fikrini kabul etmeleri asla mümkün değildi, zira Kutsal Yazı asılan kişinin Allah tarafından lanetlenmiş olduğunu söylüyordu (Yas. 21:23). Dolayısıyla, Yahudilere göre çarmıha gerilme başlı başına anlamsız bir çelişkiydi, kilisenin İsa'ya ilişkin iddialarının yanlış olduğunun en açık kanıtıydı.

Elçilerin İşleri 9:1 ve 2 ayetleri Tarsuslu Saul'u imanlılara karşı iş başında gösteriyor. Şam Yerusuhalim'in yaklaşık iki yüz yirmi kilometre kuzeyinde bulunan önemli bir şehirdi ve büyük bir Yahudi nüfusa sahipti. Yahudiye dışında yaşayan Yahudiler, merkezi Yerusuhalim'de olan (Sanhedrin) bir çeşit ağ şeklinde örgütlenmişlerdi, havralar da yerel topluluklar için destek merkezleri olarak işlev görüyordu. Sanhedrin ile bu cemaatler arasında mektuplar aracılığıyla sürdürülen devamlı bir iletişim vardı, mektupları götürene *şaliab*, yani "gönderilen kişi" denirdi (İbrance "göndermek" anlamına gelen *şalab* sözcüğünden). *Şaliab* çeşitli dinsel işlevleri yerine getirmek üzere Sanhedrin tarafından görevlendirilen resmi bir temsilciydi.

Pavlus Sanhedrin'in başkanı olan başrahipten Şam'daki havralara gönderilmek üzere mektuplar yazmasını istediğinde, İsa'nın izleyicilerini tutuklayıp Yerusuhalim'e getirme yetkisine sahip bir *şaliab* oldu (Elç. 26:12 ile *karşılaş-trın*). *Şaliab* sözcüğünün Grekçe karşılığı *apostolos*'tur, birçok dilde "elçi" anlamına gelen *apostel* ve benzeri sözcükler buradan türemiştir. Bu nedenle, İsa Mesih'in elçisi olmadan önce, Pavlus Sanhedrin'in elçilerinden biriydi.

Sonradan fikrini değiştirdiğin bir şeye karşı (ya da tam tersine onun için) en son ne zaman gayret sarf ettin? Bu deneyimden hangi dersleri öğrenmiş olmalıydın?

Şam Yolunda

Elçilerin İşleri 9:3–9 ayetlerini oku. Pavlus Şam'a yaklaşırken ne oldu? İsa'nın Elçilerin İşleri 9:5 ayetindeki sözlerinin önemi nedir (ayrıca bkz. Elç. 26:14)?

Pavlus ve yoldaşları Şam'a yaklaştıklarında beklenmeyen bir şey gerçekleşti: öğle vakti gökten çok parlak bir ışığın geldiğini gördüler ve birinin konuştuğunu duydular. Bu sadece peygamberlik anlamında bir görünüm değildi, fakat bir şekilde sadece Pavlus'u hedef almış ilahî bir tezahürdü. Yoldaşları da ışığı gördü, fakat sadece Pavlus kör oldu; sesi onlar da duydu, fakat ne dediğini sadece Pavlus anladı. Işık, o anda bizzat Pavlus'a görünen dirilmiş İsa'nın ilahî görkemiydi (Elç. 22:14). Pavlus başka bir yerde İsa'yı gördüğünü ısrarla dile getiriyor ki, bu da Pavlus'u O'nun dirilişinin tanığı ve elçisel yetki olarak Onikilere eşit kılıyor (1Ko. 9:1, 15:8).

Bu olayın sonrasındaki İsa'yla konuşması ise Pavlus'u ışığın kendisinden bile daha çok etkiledi. Pavlus, Nasıralı İsa'nın izleyicilerine saldırarak Allah'ın işini yaptığna, Yahudiliği bu tehlikeli ve korkunç sapkınlıktan temizlediğine kendisini inandırmıştı. Fakat koktuğu gibi, yalnızca İsa'nın yaşamakta olduğunu değil, aynı zamanda O'na inananlara acı çektirerek İsa'nın Kendisine saldırıyor olduğunu öğrendi.

İsa Saul'la konuşurken, muhtemelen Grek kökenli ve Pavlus'un kesinlikle daha önce duymuş olduğu bir deyim kullandı: “Üvendireye karşı tepmekle kendine zarar veriyorsun” (Elç. 26:14). Burada anlatılan, boyunduruk altındaki bir öküzün, kendisini yönlendirmek için kullanılan sivri uçlu sopaya karşı hareket etmeye çalışmasıdır. Bu, hayvanın kendi canını daha çok yakmasından başka bir sonuç doğurmaz.

Bu deyiş Pavlus'un zihninde İstefanos'a olanlara kadar geri gidebilecek bir mücadeleye işaret edebilir - Kutsal Kitap bundan Ruh'un işi olarak bahsediyor (Yu. 16:8–11). “Saul İstefanos'un yargılanmasında ve mahkûm edilmesinde önemli bir rol oynamıştı ve Allah'ın şehitle birlikte olduğuna dair çarpıcı kanıtlar, Saul'un İsa'nın izleyicilerine karşı sürdürdüğü davanın haklılığından şüphe etmesine neden olmuştu. Zihni derinden etkilenmişti. Akli karışarak, bilgeliğine ve muhakeme gücüne tamamen güvendiği kişilere başyurdu. Rahiplerin ve yöneticilerin tezleri sonunda onu İstefanos'un kâfir olduğuna, şehit edilen öğrencinin vaaz ettiği Mesih'in sahtekâr olduğuna ve kutsal görevde hizmet edenlerin haklı olmaları gerektiğine ikna etti.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 102, 103.

Vicdanınıza kulak vermeniz neden bilgedir?

Hananya'nın Ziyareti

Saul bizzat İsa'yla konuştuğunu fark edince, İsa'nın beklediği fırsatı yakalamasına sebep olan o soruyu sordu: "Rab, ne yapmalıyım?" (Elç. 23:10). Sorduğu soru o ana kadar yaptıkları düşünüldüğünde samimi pişmanlık göstergesi, fakat daha da önemlisi, o andan itibaren yaşamını İsa'nın yönlendirmesini koşulsuz bir şekilde istediğinin ifadesi. Şam'a götürülen Saul, yeni talimatları bekleyecekti.

Elçilerin İşleri 9:10–19 ayetlerinde, Kutsal Kitap Tarsuslu Saul'u elçi Pavlus olarak yaşayacağı yeni hayatına hazırlamak için Rabb'in nasıl çalıştığını ortaya koyuyor. Bir görünümde İsa Hananya'ya Saul'u ziyaret edip gözlerini açmak için ellerini onun üzerine koyma görevini verdi. Fakat Hananya Saul'un kim olduğunu da, birçok kardeşin onun yüzünden eziyet çektiğini, hatta yaşamını yitirdiğini de önceden biliyordu. Ayrıca Saul'un Şam'a niye geldiği hakkında da detaylı bilgiye sahipti, o yüzden tabii ki onun buradaki ilk kurbanı olmak istemedi. Çekincesi anlaşılabilirdi.

Fakat Hananya'nın bilmediği bir şey vardı, Saul çok kısa süre önce bizzat İsa'yla karşılaşmıştı ve bu karşılaşma sonucunda yaşamı sonsuza kadar değişmişti. Saul'un Sanhedrin için çalışmak yerine –Hananya'ya hayrete düşürerek– kısa süre önce İsa tarafından Kendisi için çalışmak üzere çağrıldığını, yani artık Sanhedrin'in bir elçisi değil, İsa'nın müjdeyi hem Yahudilere hem de diğer uluslardan olanlara iletme için seçilmiş aracı olduğunu biliyordu.

Galatyalılar 1:1, 11 ve 12 ayetlerini oku. Pavlus, elçilik görevine ilişkin hangi özel iddiada bulunuyor?

Galatyalılar'da, Pavlus mesajını ve elçiliğini herhangi bir insanî kaynaktan değil, doğrudan İsa Mesih'ten aldığını ısrarla belirtiyor. Bu durumun, Hananya'nın kendi çağrısında oynadığı rolle çelişmesi gerekmiyor. Hananya onu ziyarete gittiğinde, Saul'un Şam yolunda İsa'nın Kendisinden aldığı görevi doğrulamaktan başka bir şey yapmadı.

Aslında Saul'un yaşamındaki değişiklik o kadar çarpıcıydı ki, hiçbir insanî nedene bağlanamazdı. İsa'nın en takıntılı düşmanının birden O'nu Kurtarıcı ve Rab olarak kucaklayıp, her şeyi –inançlarını, itibarını, kariyerini– arkasında bırakarak, O'nun en sadık ve en verimli elçisi oluvermesi, sadece ilahî müdahaleyle açıklanabilir.

Saul'un ihtidası Allah'ın harika lütfunun işleyiş şeklini hangi yönlerden sergiliyor? Hayatındaki asla gerçek imana gelmeyeceğini düşündüğün kişilerle ilgili olarak bu öyküden neler öğrenebilirsin?

Pavlus'un Hizmetinin Başlangıcı

Elçilerin İşleri 9:19–25 ayetleri, Pavlus'un ihtida ettikten sonra, Yerus alim'e dönmeden önce bir süre Şam'da kaldığı izlenimini veriyor (*Elç. 9:26*). Fakat Galatyalılar 1:17 ayetinde, Pavlus Yerus alim'e gitmeden önce Arabistan'a gittiğini söylüyor, belli ki burada bir süre inzivaya çekilmiŐtir. "Pavlus burada,  ol n ıssızlığında, sessiz çalışma ve tefekkür için bol bol fırsat buldu."—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 114.

Elçilerin İşleri 9:20–25 ayetlerini oku. Luka Pavlus'un Şam'daki hizmetini nasıl tarif ediyor? Ne kadar başarılı oldu?

Elinde başrahipten mektuplarla Yerus alim'den yola çıktığında Pavlus'un asıl hedefi, muhtemelen Şam'ın havralarında sığınak arayan Yahudi imanlıları (*Elç. 9:2*). Şimdiyse Arabistan'dan döndükten sonra sonunda havralara girebildi, fakat imanlıları tutuklamak için değil, tersine onların sayısını arttırmak için; İsa'nın sahtekâr olduğunu söyleyerek O'na iftira atmak için değil, O'nu İsrail'in Mesih'i olarak tanıtmak için. Onun hakkında sadece kendilerine zulmedenlerden biri olduğunu duymuş olanların, Şimdi onun İsa'ya tanıklık ettiğini öğrendiklerinde, akıllarından neler geçmiştir? Tarsuslu Saul'un dönüŐtüđü kişiye ve kilise için yapıyor olduklarına hayret etmekten başka ne yapabilirlerdi? (Bu yeni mühtedinin sonunda ne kadar büyük bir etkiye sahip olacağı hakkında muhtemelen hiçbir fikirleri yoktu!)

Pavlus'u yalanlayamadıkları için, düŐmanlarından bazıları onun canını almak üzere kompl  kurdular. Bu bölüme ilişkin Pavlus'un kendi anlatımından (*2Ko. 11:32, 33*), düşmanlarının gayelerine ulaşmak için onu yerel makamlara ihbar ettiği anlaşılıyor. Fakat Pavlus, imanlıların yardımıyla, muhtemelen kentin surlarına bitiŐik bir evin penceresinden sarkıtılan bir k fe içinde kaçmayı başardı.

Pavlus daha en baştan zorluklarla karŐılaŐacađını biliyordu (*Elç. 9:16*). Çeşitli kaynaklardan göreceği düşmanlık, zulüm ve eziyet onun hizmetinin deđiŐmezi olacaktı, fakat Mesih'teki yeni yaşamının neredeyse her safhasında tecrübe edeceği çeşitli zorluklara ve denemelere rağmen, hiçbir Şey onun imanını ya da görev duygusunu sarsmayacaktı (*2Ko. 4:8, 9*).

Tüm zorluklara ve düşmanlığa rağmen Pavlus vazgeçmedi. İman söz konusu olduğunda biz de aynıını yapmayı, yani engellere ve düşmanlığa rağmen devam etmeyi nasıl öğrenebiliriz?

Yeruşalim'e Dönüş

Şam'dan kaçtıktan sonra, Pavlus Yeruşalim'e bir zulmedici olarak ayrıldığından beri ilk kez döndü. Bu ihtidasından üç yıl sonra gerçekleşti (*Gal. 1:18*). Dönüşü kolay olmadı, zira kilisenin hem içinden hem de dışarıdan kaynaklanan pek çok sorunla yüzleşmek zorunda kaldı.

Elçilerin İşleri 9:26–30 ayetlerini oku. Yeruşalim'e vardığında Pavlus'a ne oldu?

Pavlus Yeruşalim'de elçilere katılmaya çalıştı. Hristiyan olmasının üzerinden üç yıl geçmiş olmasına rağmen, Pavlus'un ihtidasının haberleri elçilere o kadar inanılmaz geldi ki, aynı kendilerinden önceki Hananya gibi onlar da kuşkuyla yaklaştılar. Bunun özenle hazırlanmış bir komplo olmasından korkuyorlardı. Elçilerin direncini kırıp Pavlus'u onlarla tanıştıran, Kıbrıs doğumlu bir Levili (*Elç. 4:36, 37*), yani bir Helenist olan Barnaba oldu. Onlar da Allah'ın Pavlus'a yaptıkları karşısında şaşkına dönmüş olmalı; yani onun samimi olduğunu fark ettiklerinde.

Fakat Pavlus'un karşılaştığı direnç, geçmişte kiliseye zulmettiği için olmasa bile, en azından vaaz ettiği müjde yüzünden hiçbir zaman tamamen ortadan kalkmayacaktı. İstefanos konusunda olduğu gibi, elçiler de dahil olmak üzere Yahudiyeli imanlılar, bundan böyle Eski Ahit'in törensel sistemine, özellikle de İsa'nın çarmıhtaki ölümünden sonra geçerliliğini yitirmiş olan kurban sistemine dayanmayan Hristiyan inancının evrensel kapsamını anlamakta bir hayli zorlanıyorlardı. Pavlus'un Yahudiye'deki kilisede en yakın ilişki içinde bulunduğu kişiler her zaman Helenistik imanlılar olacaktı: Barnaba'nın yanı sıra, Yedilerden biri olan Filipus (*Elç. 21:8*) ve yine Kıbrıslı olan Minason (*Elç. 21:16*) bunlar arasındaydı. Birkaç yıl sonra Yeruşalim'deki kilise önderleri Pavlus'u hâlâ daha önce İstefanos'un vaaz ettiği temelde aynı öğretiyi vaaz etmekle suçlayacaklardı (*Elç. 21:21*).

Öyle görünüyor ki Pavlus Yeruşalim'de kaldığı on beş gün süresince (*Gal. 1:18*), müjdeyi bir zamanlar İstefanos'a karşı kıskırttığı aynı iman etmeyen Yahudilerle paylaşmaya karar vermiş. Fakat aynı İstefanos'a olduğu gibi, çabalarına karşılık büyük bir düşmanlıkla karşılaştı ve hayatı tehlike altına girdi. Bir görünümde İsa ona kendi güvenliği için Yeruşalim'den ayrılmasını söyledi (*Elç. 22:17–21*). Kardeşlerin yardımıyla Sezariye şehri limanına, oradan da müjdeleme gezilerine başlamadan önce birkaç yıl geçireceği Kilikya'daki kendi memleketine ulaştı.

EK ÇALIŞMA: “Muharebede öldürülen bir general kendi ordusu için bir kayıptır, fakat ölümü düşmana fazladan bir güç vermez. Fakat önemli bir adam karşıt güçlere katıldığında, yalnızca hizmetleri kayıp olmakla kalmaz, ayrıca katıldığı kişiler de kesin bir avantaj kazanır. Tarsuslu Saul, Şam’a giderken Rab tarafından rahatlıkla vurulup öldürülebilirdi, böylece zulmeden güçten büyük bir kuvvet çekilip alınmış olurdu. Fakat Allah, takdiri ile Saul’un hayatını bağışlamakla kalmadı, fakat onu dönüştürdü, böylece düşmanın tarafından bir savunucuyu Mesih’in tarafına geçirdi.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 113.

“Mesih öğrencilerine gidip tüm uluslara öğretmelerini emretmişti; fakat Yahudilerden öğrendikleri önceki öğretiler Efendileri’nin sözlerini tam anlamıyla kavramalarını güçleştiriyordu, bu yüzden de bunları yerine getirmekte yavaş kalıyorlardı. Kendilerine İbrahim’in çocukları diyorlardı ve kendilerini ilahî vaadin mirasçıları olarak görüyorlardı. Ancak Rabb’in göğe yükselişinden yıllar sonra zihinleri Mesih’in sözlerinin maksadını net bir şekilde anlayabilecekleri derecede açıldı ve diğer uluslardan olanların dönüşümü için çalışmanın yanı sıra Yahudilerin dönüşümü için de çalışmaları gerektiğini anladılar.”—Ellen G. White, *Sketches from the Life of Paul [Pavlus’un Yaşamından Hikâyeler]*, s. 38.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Şam yolunda İsa’nın Pavlus’a sorduğu soru üzerinde biraz daha düşünün: “Neden bana zulmediyorsun?” (*Elç. 9:4*). Pavlus için, bu soru Nasıralı İsa’nın gerçekten de ölümden dirilmiş olduğunun bir göstergesiydi. Fakat daha da önemlisi, bu soru İsa ile O’nun kilisesi arasında var olan ruhsal özdeşliğin bir göstergesiydi (*ayrıca bkz. Mat. 25:34–45*). İma edilen şey çok açık: kiliseye verilen her zarar, bizzat İsa’ya verilen zarardır. Pratik olarak bu bugün bizim için ne anlama geliyor?
- ❷ İsa’ya tanıklık etmenin kapsamında İsa için acı çekmek var. “Tanıklık” sözcüğünün Grekçe karşılığının (*martis*), “şehitlik” ile ilişkili olması tesadüf değil. İsa için acı çekmek ne anlama geliyor?
- ❸ Latince eski bir deyim olan *Credo ut intelligam*, “Anlayabilmek için inanırım” anlamına geliyor. Bu fikir Tarsuslu Saul’a ne olduğunu anlamamıza nasıl yardım edebilir? Yani Pavlus, ihtidasından önce, İsa’ya iman etmeden önce, anlamıyordu. Ancak yaşadığı tecrübe sonrasında durumu idrak edebildi. Bundan, bizim için çok net olan gerçekleri anlamayan kişilerle karşılaşıp hayal kırıklığına uğradığımız zamanlar için hangi dersleri çıkartabiliriz?

Müjdeyi Facebook'lamak

Andrew McClesney, Adventist Misyonu

Güney Koreliler, en çalışkan Yedinci Gün Adventist müjdecileri arasındadır. Orta Doğu'ya bir gidin, Türkiye ve Lübnan'da işine bağlı birçok Koreli göreceksiniz. Koreliler Afrika ve Güney Amerika'da da yaşıyor. Bangladeş ve Hindistan gibi uzak ülkelerde bile aktif bir Koreli oluşumu var.

Ama bu misyon ruhuna rağmen yerel kilise liderleri, Güney Kore'deki çoğu gencin cebelleştğini söylüyor. Bu problem, Cumartesi gününün iş günü olduğu bir ülkedeki kültürel bir kuşak farkı ve kariyer zorluklarıyla bağlantılı. Ama aynı zamanda diğer Hristiyanlardan gelen yaygın bir küçümseme de oldukça incitici. Güney Kore nüfusunun 51 milyonunun çeyreğinden fazlasının Hristiyan olmasına rağmen Adventistler sadece küçük bir azınlığını oluşturmaktadır. Adventist Kilisesi bir tarikat olarak reddediliyor ve üyelerden de SDA¹ yani kilisenin kısaltmasında kullanılan kelime olan "sdalar" diye alay edilerek bahsediliyor.

Altı Adventist üniversite öğrencisi artık bundan bıktıklarına karar verdiler. Genç Adventist dostlarını eğitime amaçlı bir Facebook grubu ve çevrimiçi bir radyo istasyonu kurdular.

"Bizim odağımız; yaygın Adventizme ait olmadığını hisseden genç insanlara ulaşabilmek," dedi Güney Kore'nin başkenti Seul'deki kiliseye ait olan Sahmyook Üniversitesi'ndeki grafik tasarım öğrencisi olan, 27 yaşındaki Hansu Hyun.

Genç Adventistler dikkat çekti. 2014'te açılan Facebook grubunun yaklaşık 900 takipçisi var ve bu Güney Kore'deki Adventist Kilisesi için önemli bir sayı. Bu grup vejetaryen tariflerin olduğu renkli meme²ler ve tanıklıklar sunuyor. Tanıklıklar için de kurucular genç bir kilise üyesi ya da Adventist olan tanınmış bir şarkıcı ya da aktör ile röportaj yapıyorlar ve tanıklık beş ya da daha fazla meme ile yayılıyor. "Savaş Vadisi"nin tiyatroya uyarlandığı zaman Adventist savaş kahramanı Desmond Doss hakkındaki tarihi gerçekleri vurgulayan meme serileri çok başarılı oldu.

"Genç insanların bunun gibi gayri resmi içerikleri sevmesinin daha kolay olduğunu keşfettik," dedi Sahmyook Üniversitesi'nde Teoloji³ okuyan 25 yaşındaki kurucu ortak Taegyun Bong. "Kiliseden ayrılan genç Adventistler bizim hizmetimiz aracılığıyla iyileşme gösterdiklerini söylediler. Bunu duyduğumuz için çok mutluyuz!"

Facebook grubuna bağlı olan radyo istasyonunun, Adventistlere edilen hakaretlere bir cevap niteliğinde olan alaycı bir ismi var: RadyoSda. Yayınlar, Kore kilisesinin genç liderlerinin öğleden sonra Sebti nasıl geçirdikleri ve bir hukuk öğrencisinin Sebti tutmanın zorlukları hakkındaki konuşmalarını da kapsıyor.

"Yayınları her hafta yaklaşık 700-2000 arası insan dinliyor," dedi bir İngiliz Dili ve Edebiyatı öğrencisi olan 27 yaşındaki kurucu ortak Hyunho Kim.

"Tüm projemiz tek bir kelimeyle tanımlanabilir: isteklilik," dedi. Hristiyanlık hayatımızda pasif olmak kolaydır ama biz Adventist topluluğu üzerinde bir etki bırakmaya çalışan genç insanlarız."

1. Yedinci Gün Adventistleri anlamına gelen "Seventh-Day Adventists"ın kısaltmasıdır.

2. İnternet ortamında komiklik olsun diye kullanılan konu ile ilgili resim/söz/kavram veya kalıp cümle

3. Dinbilim

Petrus'un Hizmeti

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 9:32-43, Elç. 10:9-16, Ef. 2:11-19, Elç. 11:1-26, Elç. 12:1-18.*

HATIRLAMA METNİ: “O zaman Petrus söz alıp şöyle dedi: “Tanrı'nın insanlar arasında ayırım yapmadığını, ama kendisinden korkan ve doğru olanı yapan kişiyi, ulusuna bakmaksızın kabul ettiğini gerçekten anlıyorum.”” (*Elç. 10:34, 35*).

Pavlus'un Tarsus'a dönmesiyle, Luka'nın Hristiyan kilisesinin ilk dönemi anlatısında ana karakter yine Petrus oluyor. Petrus tüm Yahudiye ve çevre bölgelerde bir nevi gezgin vaiz olarak resmediliyor. Elçilerin İşleri kitapçığı burada iki kısa mucize öyküsü aktarıyor: Eneas'ın iyileştirilmesi ve Tabita'nın (Ceylan) diriltilmesi. Hemen arkasından da 10. bölümdeki Kornelius'un öyküsü geliyor.

Diğer uluslardan olanların ihtidasi elçisel kilisenin en tartışmalı konusuydu. Kornelius'un vaftizinin ardından başlayan tartışmalar tüm zorlukları çözmekten çok uzak kalmış olsa da, Pentekost'ta yaşananları anımsatan Ruh'un dökülmesi, Petrus'un ve kardeşlerin müjdenin bereketlerinin sadece Yahudilerle sınırlı olmadığına ikna olmalarına yardımcı oldu. Bu arada Antakya'daki kilise de diğer uluslardan olanlara doğru çalışmalara çoktan başlamıştı bile.

Bu haftanın konusu yeni ama kısa süren -bu sefer Kral Hirodes yönetimi altında- bir zulüm dönemini ve bunun Pavlus tarafından uygulanan zulümden etkilenmeyen elçiler üzerindeki etkisini de kapsıyor.

*11 Ağustos Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Lidda ve Yafa'da

Petrus Yahudiye'nin sahil bölgelerindeki Hristiyan topluluklarını ziyaret ediyordu. Gayesi muhtemelen onlara doktrinsel eğitim vermektir (*Elç. 2:42*) fakat Allah onu aynı İsa'nın Kendisinin gerçekleştirdiği gibi mucizeler gerçekleştirmek için güçlü bir şekilde kullandı.

Elçilerin İşleri 9:32–35 ayetlerini oku. Luka 5:17–26 ayetlerinde anlatılan İsa'nın gerçekleştirdiği mucizeyle, Eneas'ın iyileştirilmesi arasında hangi benzerlikleri görürsün?

Öykünün kısalığına rağmen, bu mucize bize İsa tarafından iyileştirilen Kefernahumlu felçlinin bildik öyküsünü hatırlatıyor (*Luk. 5:17–26*). Yatakla ilgili detay bile benzer. Fakat daha da önemlisi, Eneas'ın iyileştirilmesinin sadece Lidda'da değil, Şaron'un sahil kesiminde de yarattığı etkiydi. Mucizenin gerçekliğini kendi gözleriyle doğrulayan birçokları Rabb'e döndü.

Elçilerin İşleri 9:36–43 ayetlerini oku. Tabita'nın dirilişi öyküsünün gözden geçir. Onun bu kadar özel olmasının sebebi neydi?

Tabita –“ceylan” sözcüğünün Aramice karşılığı; Grekçesi Dorcas– Hristiyan hayırseverliği işleri sayesinde o yörede çok sevilen bir imanlıydı. Onun dirilişinin öyküsü, İsa tarafından gerçekleştirilmiş olan ve Petrus'un tanık olduğu bir mucizeyle, Yair'in kızının diriltilmesiyle (*Luk. 8:41, 42, 49–56*) benzerlikler gösteriyor. İsa'nın örneğini takip ederek, o da herkesin odayı terk etmesini istedi (*bkz. Mar. 5:40*). Sonra da diz çöküp dua etti ve ölü yatan kadına “Tabita, kalk” dedi (*Elç. 9:40*).

Elçiler birçok mucize gerçekleştirdi; fakat aslında bunlar Allah'ın elçilerin ellerini kullanarak yaptığı işlerdi (*Elç. 5:12*). İsa'nın bizzat gerçekleştirdiği mucizelerle benzerlikleri, belki de kiliseye ve bugün bize, asıl önemli olanın aracı değil onun Allah'a olan teslimiyetinin derecesi olduğunu hatırlatmalıdır (*bkz. Yu. 14:12*). Allah'ın müjdenin davası için bizi kullanmasına tamamen izin verdiğimizde, müthiş şeyler olabilir. Petrus Tabita'yı diriltmekle kalmadı, aynı zamanda bu mucize Yafa'da birçok ihtidaya da neden oldu (*Elç. 9:42*).

Bazı insanlar, burada olduğu gibi, yalnızca gerçek bir mucize görürlerse iman edeceklerini düşünürler. Mucizeler zaman zaman bazı insanları imana yöneltmiş olsa da, Kutsal Kitap mucizeler görüp yine de iman etmeyenlerin öyküleriyle doludur. Öyleyse, bizim imanımız neyi temel almalıdır?

Kornelius'un Evinde

Petrus Yafa'da Simun adında deri ticareti yapan birinin evinde kaldı (Elç. 9:43). O esnada, Yafa'dan aşağı yukarı kırk kilometre uzaklıktaki Sezariye'de Kornelius adında Romalı bir yüzbaşı yaşıyordu. O ve ev halkı Allah'a ibadet eden dindar kişilerdi, fakat henüz resmi olarak Yahudiliğe bağlı değildiler, yani Kornelius hâlâ diğer uluslardan olan sünnetsiz biriydi. Allah'tan verilen bir görünümde, ondan Yafa'ya ulaklar gönderip Petrus'u evine davet etmesi istendi (Elç. 10:1-8).

Elçilerin İşleri 10:9-16, 28, 34 ve 35 ayetlerini oku. Petrus ne tecrübe etti ve bunu nasıl yorumladı?

Petrus'un görünümünün yemek hakkında değil, insanlar hakkında olduğunu anlaşılması çok önemli. Evet öğlen saatiydi, Petrus açtı ve ses ona kesip yemesini söyledi; fakat Allah bu görünümü kirli ve temiz hayvanlar arasındaki ayrımı ortadan kaldırmak için değil, Petrus'a müjdenin kapsayıcı karakterini öğretmek için kullandı.

Görüm açıkça Petrus'un diğer uluslardan olanlara karşı olan direncini kırma amacı taşıyordu. Petrus'un görüşüne göre, Kornelius'un evine girip onunla paydaşlık ederse, kendisini kirletmiş olacak ve böylece tapınakta ibadet etmek ya da Allah'ın huzuruna çıkmak için uygunsuz hale gelecekti. İlk yüzyılda Yahudiye ve çevre bölgelerden olan Yahudiler, diğer uluslardan olan sünnetsiz kişilerle arkadaşlık etmezlerdi.

Sorun şuradaydı ki, dönemin ilahiyatı, her ne kadar bu bakış açısı İsrail'in bir ulus olarak varlığının amacından bir sapma haline gelmiş olsa da, gerçek Allah'a ilişkin bilgiyi dünyaya ulaştırması gereken İsrail topluluğundan diğer uluslardan olanları dışlıyordu.

Sünnet İbrahimî antlaşmanın bir işareti olduğu için, diğer uluslardan olan sünnetsiz kişiler ayrımcılığa uğruyor ve hor görülüyorlardı. Sünnet olmayı kabul edip Yahudi olmadıkları sürece, antlaşmadan kaynaklanan nimetlerden herhangi bir pay sahibi olamazlardı. Fakat böyle bir anlayış İsa'nın ölümünün evrensel kapsamıyla bağdaşmıyordu ve ilk imanlılar zamanla bunu anlamaya başladılar.

Titus 2:11, Galatyalılar 3:26-28 ve Efesliler 2:11-19 ayetlerini oku. Bu ayetler müjde mesajının evrenselliği hakkında bize ne öğretiyor? Hristiyanların etnik kökene dayanarak herhangi bir topluma karşı önyargı beslemelerinin ne kadar yanlış olduğu hakkında bize ne anlatmalılar?

Ruh'un Armağanı

Elçilerin İşleri 10:44–48 ayetleri, ilk kilise tarihinin kritik bir anını ortaya koyuyor. Müjde, elçilerden biri tarafından diğer uluslardan olan sünnetsiz birine ilk kez vaaz ediliyordu. Helenistik imanlılardan farklı olarak, elçiler ve diğer Yahudiyeli imanlılar diğer uluslardan olanları kiliseye almaya hazır değildi. İsa İsrail'in Mesih'i olduğuna göre, müjdenin sadece yakında ya da uzaktaki Yahudilerle paylaşılması gerektiğini düşünüyorlardı. Diğer uluslardan olanlar önce Yahudiliğe ihtida etmeli, bundan sonra iman topluluğuna kabul edilmeliydi. Başka bir deyişle, diğer uluslardan olanlar Hristiyan olmak için önce Yahudi olmalıydılar. İlk Yahudi imanlıların değiştirilmesi gereken düşünceleri buydu.

Kornelius ve ev halkına verilen diller armağanı, bu anlayışın yanlış olduğunun, Allah'ın gözdeleleri olmadığını ve kurtuluş konusunda Yahudilerin de diğer uluslardan olanların da Allah'a eşit mesafede olduğunun açık, görünür bir işaretiydi.

Elçilerin İşleri 11:1–18 ayetlerini oku. Yeruslüm'deki kilise Petrus'un Sezariye'deki tecrübesine ne tepki gösterdi?

Yahudilerin diğer uluslardan olanlara karşı besledikleri köklü önyargılar, Yeruslüm'deki imanlıların Petrus'u sünnetsizlerle yemek yediği için tenkit etmelerine yol açtı. Yahudi törensel ilkeleriyle, Kornelius ve ailesinin kurtulmasından daha çok ilgilmiş gibi görünüyorlardı. Korktukları, kilisenin bu tip uygulamalardan ayrılmasının İsrail'in imanını inkâr ettiğinin bir göstergesi olması; Allah'ın hoşnutluğunu kaybedebilecekleri ve kendilerinin de –Yahudi kardeşleri tarafından– İstefanos'u ölüme götüren aynı suçlamalara muhatap olabilecekleriydi.

“Mesih'in kilisesinin girmesi gereken tamamen yeni bir çalışma aşamasının vakti gelmişti. Pek çok Yahudi mühtedinin Uluslara karşı kapadığı kapı, şimdi ardına kadar açılacaktı. Ve müjdeyi kabul eden Uluslar, sünnet törenini uygulama zorunluluğu olmaksızın, Yahudi öğrencilerle eşit kabul edileceklerdi.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 124.

Pentekost gününde olduğu gibi burada da, kendinden geçirici ya da gök-sel dillerde değil, daha önce bilmedikleri dillerde konuştular. Bu kez yalnızca amaçları farklıydı: elçiler için armağan kilisenin dünya müjdeciliğini hedefliyorken, Kornelius için Allah'ın lütfunun diğer uluslardan olanlarda bile çalıştığının bir teyidi işlevini gördü.

Antakya'daki Kilise

Kornelius'un ihtidasıyla motive olan Luka, müjdenin diğer uluslardan olanlar arasındaki ilk yayılışını anlatmak için Petrus'un hizmeti konusuna kısa bir ara veriyor.

Elçilerin İşleri 11:19–26 ayetlerini oku. Bazı mültecilerin Yeruşalim'den Antakya'ya gelmesiyle ne oldu?

Elçilerin İşleri 11. bölümün bu kısmı, 8. bölümdeki Pavlus'un zulmü konusuna atıfta bulunuyor. Böylelikle, Yahudiye ve başka yerde önceki gelişmeler meydana gelirken, Yeruşalim'i terk etmeye zorlanan Helenistik imanlılardan bazıları müjdeyi Yahudiye sınırlarının çok ötesine yayıyorlardı.

Luka, mültecilerin Yahudi kardeşlerine ve Helenistlere vaaz etmeye başladığı ve sonuç olarak birçoklarının imanını kabul ettiği, Suriye'deki büyük Antakya şehriden özellikle bahsediyor. Yani, Elçilerin İşleri 1:8 ayetinde İsa'nın verdiği görev, bu Helenistik Yahudi Hristiyanların çabalarıyla yerine getiriliyordu. Onlar diğer uluslardan olanlara müjdeleme hizmetinin gerçek kurucuları haline geldiler.

Kilisenin Antakya'daki başarısı karşısında, Yeruşalim'deki elçiler durumu değerlendirmek üzere Barnaba'yı oraya göndermeye karar verdiler. Müjdenin ilerlemesi için büyük fırsatlar gören Barnaba, Pavlus'un çok önemli bir yardımcı olabileceğini hissederek, onu aramaya Tarsus'a gitti.

Barnaba haklıydı. Pavlus'la birlikte çalıştığı yıl boyunca, çoğunlukla diğer uluslardan olan büyük kalabalıklar müjdeyi duyabildi. Onların İsa Mesih'ten bahsederkenki coşkun halleri, oradaki imanlılara ilk kez "Hristiyan" (*Elç. 11:26, KM, CANDEMİR, COSMADES*) adı verilmesine neden oldu. Hristiyanlar olarak "çağrılmaları" bu sözün kiliseden olmayanlar tarafından, muhtemelen alay amaçlı olarak uydurulduğuna işaret ediyor, çünkü imanlılar kendilerine "kardeşler" (*Elç. 1:16*), "öğrenciler" (*Elç. 6:1*) hatta "kutsallar" (*Elç. 9:13*) diyorlardı. Elçilerin İşleri kitapçığı yazılana kadar olan dönem içinde "Hristiyan" yaygın bir unvan haline geldi (*Elç. 26:28*) ve Luka da bunu onaylıyor gibi. "Hristiyan" Mesih'in bir izlecisi ya da yandaşı anlamına geliyor.

Bir "Hristiyan" olarak çağrılmak senin için ne ifade ediyor? Peki yaşamın gerçekten Hristiyan mı? Yani, gerçekten önemli olan konularda, Hristiyan olmayanlardan ne kadar farklı yaşıyorsun?

Hirodes'in Zulmü

Tekrar Yahudiye'ye döndüğümüzde, Kral Hirodes'in Yuhanna'nın erkek kardeşi ve Zebedi'nin oğlu olan Yakup'u (*Mar. 1:19*) öldürtmesi anlatsıyla karşılaşırız. Petrus'a da aynıısını yapmak istiyordu.

Elçilerin İşleri 12:1–4 ayetlerini oku. Bu, ilk kilisenin karşılaştığı zorluklarla ilgili bize ne öğretiyor?

Burada bahsedilen Kral Hirodes, Yahudiye'yi MS 40–44 arasında yönetmiş olan, büyük Hirodes'in torunu (*Mat. 2:1*) 1. Agrippa'dır. Agrippa, dindarlık gösterisinin bir sonucu olarak Yahudi tebaası, özellikle de Ferisiler arasında seilmeye başlamıştı. Elçilerden bazılarını saldıarak Yahudilerin gözüne girmeye çalışması, onun hakkında diğer kaynaklardan öğrendiklerimizle birebir örtüşüyor.

Yakup'un öldürülmesi Agrippa'nın gündemini yerine getirmekte etkili olunca, Petrus'u da öldürtmeyi tasarladı. Petrus tutuklandı ve her biri dört askerden oluşan dört takım askerin gözetimine bırakıldı, dört takımdan her biri gecenin dörtte birlik kısımlarının nöbetini tutuyordu. O gece Petrus'un yanında dört asker bulunuyordu: her iki yanındaki birer askere zincirliydi ve iki asker de kapıyı tutuyordu. Bu kadar aşırı önlem alınmasının sebebi, şüphesiz bir süre önce Petrus'a (Yuhanna ile birlikte) olan şeyin yeniden gerçekleşmesini önlemektir (*Elç. 5:17–20*).

Elçilerin İşleri 12:5–18 ayetlerini oku. Kardeşlerin dualarına cevap ne gerçekleşti?

Agrippa'nın Petrus'u yargılayıp infaz etmeyi planladığı günden önceki gece, Petrus bir kez daha mucizevî bir şekilde bir melek tarafından serbest bırakıldı.

Sonrasında ise konu Agrippa'nın Sezariye'deki ölümüne geliyor (*Elç. 12:20–23*). Ölüm sebebi belirlenmeye çalışıldı (karınzari iltihabı, ülser, hatta zehir); fakat Luka açıkça kralın ilahî hükümle öldürüldüğünü söylüyor.

Yakup öldürüldü, Petrus kurtarıldı ve Hirodes ilahî hükümle yüz yüze geldi. Bazı olaylarda adaleti görüyoruz, diğerlerindeyse bu şekilde görünmüyor. Bu bize tüm sorularımızın cevapları olmadığı ve anlamadıklarımız konusunda neden imanla yaşamamız gerektiği hakkında ne öğretmeli?

EK ÇALIŞMA: “Elçilerin İşleri 10. bölümde, Kornelius ve yanındakilerin ihtidasıyla sonuçlanan, göksel meleklerin hizmetinin bir diğer örneğine tanık oluyoruz. Bu bölümler [8–10] okunmalı ve özel bir dikkat uyan-dırmalı. Bu bölümlerde göğün, canları kurtarma işinde çaba sarf eden Hristiyan’a, birçoklarının sandığından çok daha yakın olduğunu görüyoruz. Ayrıca, Allah’ın her bir insanı gözettiği ve herkesin kardeşlerini Rabb’in yer-yüzündeki işini gerçekleştirmek için kullandığı birer araç olarak görmesi gerektiği derslerini de bu bölümlerden öğrenmeliyiz.”—Ellen G. White Yorumları, *The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]*, cilt 6, s. 1059.

“Kilise dua ettiğinde, bu onu ıstıraba ve şehitliğe maruz kalmaktan muaf tutmasa da, Allah’ın gayesi ilerleyecek ve O’nun düşmanlarının hayalleri suya düşecektir; Luka’nın müjdenin zaferine olan inancı bütünüyle gerçekçiydi ve Allah’ın sözü zincirlenmemiş olsa da, onun hizmetkârlarının acı çekebileceğinin ve tutsak edilebileceğinin farkındaydı.”—I. Howard Marshall, *The Acts of the Apostles [Elçilerin İşleri]* (Grand Rapids: Eerdmans, 1980), s. 206, 207.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Kornelius şöyle tanımlanıyor: “Dindar bir adamdı. Hem kendisi hem de bütün ev halkı Tanrı’dan korkardı. Halka çok yardımda bulunur, Tanrı’ya sürekli dua ederdi” (*Elç. 10:2*). Petrus’la tanışmadan çok öncesinden beri Allah’ın Ruh’unun Kornelius’ta çalıştığı anlaşılıyor. Dindar yaşamı Allah’ın müjde mesajıyla ona ulaşması için bir fırsat olmuş olabilir mi? Onun öyküsünde bizim için nasıl bir ders var?
- ❷ Derste Pazartesi gününün son sorusuna dönün ve kendinize şu soruyu sorun: İçinde yaşadığınız, Hristiyanların beslememesi gereken türde bir etnik gerginliği besleyen kültürel, sosyal ve politik şartlar nelerdir? Başka bir deyişle, gerektiğinde Hristiyanlar olarak hepimiz geçmişimizin ve kültürümüzün üzerine nasıl yük-selebiliriz?
- ❸ Verdiği zararlara rağmen, Pavlus’un eziyet etme çabaları sonunda yararlı bir etki doğurdu: Antakya’ya gelen mülteciler Yahudilere ve Helenistlere vaaz etmeye başladılar. Derste Allah’ın berekete çevirdiği kişisel bir acı ve ıstırap tecrübeni paylaş.
- ❹ Yakup İsa’nın en yakın öğrencilerinden biriydi (*Mar. 5:37, 9:2, 14:33*), buna rağmen Onikiler içinde ilk şehit edilen o oldu. Kutsal Kitap’ta haksız bir biçimde eziyete maruz kalan imanlı insanlara dair başka hangi örnekleri görüyoruz? Bu öykülerden kendimiz için acılar sorununun bütünüyle ilgili hangi dersleri çıkarmalıyız?

Kabus İleti

Andrew McChesney, Adventist Misyonu

Tayvan'ın başkenti Taipei'de, emekli bir yönetici asistan Helen Yen, kendisini ürküten bir rüya gördü. Rüya da bir yere gidiyordu ve eve dönüş yolunu bulamadığını fark etmişti. Bu kabus gecelerce ona eziyet etti.

Helen gündüz saatlerinde daha mutluydu. Kocasıyla, yetişkin çocuklarıyla ve torunuyla vakit geçiriyordu. Tayvan Adventist Hastanesi'ndeki ücretsiz menopoz okuluna gitmeye başladı.

Helen derslerde, Sung Shan Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin yeni bir topluluk müjdeleme programı için gönüllüler aradığını duydu. Kilise, Çarşamba ve Perşembe günü verilen yemek ve Kutsal Kitap derslerinin yanında Salı günleri Alzheimer hastalığı üzerine bir kurs açmayı planlıyordu.

"Her zaman toplulukta gönüllülük yapmak istemiştim," dedi Helen kilisedeki bir röportajda. Ama bu kiliseye henüz yeni geldim ve pastör beni mutfakta yardım etmeye davet etti."

Helen Salı günleri sabah 6'da Alzheimer okulunda satılması için ekmeğe pişirmeye kiliseye gitti. Kilisenin 180 üyesine de sunulan ekmeğe, Adventist Kilisesi'nin Tayvan Konferansı tarafından sağlanan müjdeleme fonuna da destek oluyor.

Helen, gönüllü olmanın kendisine yeni bir haz ve tatmin duygusu verdiğini söyledi. Hafta içi her gün kiliseye gitmeye başladı ve kısa süre içinde müjdeleme programını denetleyen pastörün eşi, Brenda Huang'ın yönettiği Kutsal Kitap derslerine katıldı. Hayatı boyunca Pazar günü kilisesine giden Helen, Yedinci Gün Sebti'nin kutsallığını ilk defa duydu.

"Kalbimde tuhaf bir şey hissettim," dedi Helen. Bu yeni bilgileri keşfettikten sonra eskisi gibi yaşamaya devam edemem."

Her Seb, t Adventist kilisesinde ibadet etmeye başladı. 20 diğer gönüllü ile birlikte çalıştığı için hayatı diğer yönlerden de değişiyordu.

"Hayatımda büyük değişimler gördüm," dedi. "Önceden, 'Çok bereketlendim çünkü bir kocam, çocuklarım ve bir torunum var,' diye düşünürdüm. Ama sonra fark ettim ki hayatta bundan daha fazlası var. Tanrı'yı öğrendim ve ve öğrendiğim şeyi herkesle paylaşmak istiyorum."

Helen gönüllü olmaya başladıktan neredeyse iki yıl sonra vaftiz olarak kiliseye katılmaya hazırlanıyor.

"Helen bizim ilk meyvemiz," dedi kilisenin pastörü Raymond Ko.

Müjdeleme programının sonucu olarak kilisenin Seb, t hizmetlerini toplam 300 kişinin ziyaret ettiğini söyledi.

Helen bir senedir sürekli evinin yolunu bulamadığı aynı kabusu görüyordu. "Ama bu kiliseye geldikten sonra artık o rüyayı görmedim," dedi. Fark ettim ki Yedinci Gün Adventistliğinin gerçeği eve, cennete giden yolmuş."

Sizlerin Seb, t Okulu misyon başışları, Helen Yen(soldaki)'i vaftiz olmaya teşvik eden program gibi topluluk müjdeleme programlarını destekliyor.

Pavlus'un ilk Müjdeleme Yolculuğu

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 13, 2Ko. 4:7-10, Rom. 10:1-4, Rom. 3:19, Elç. 14:1-26, Rom. 9-11.*

HATIRLAMA METNİ: “Dolayısıyla kardeşler, şunu bilin ki, günahların bu Kişi aracılığıyla bağışlanacağı size duyurulmuş bulunuyor. Şöyle ki, iman eden herkes, Musa'nın Yasası'yla aklanamadığınız her suçtan O'nun aracılığıyla aklanır” (*Elç. 13:38, 39*).

Kesinlikle, müjde Yahudilere gittiği gibi diğer uluslardan olanlara da gitmeliydi. İlk Yahudi Hristiyanların yavaş yavaş fakat emin olarak kavramaya başladıkları mesaj buydu.

Diğer uluslardan olanların büyük sayılarda imana katılmalarına dair elimizdeki en eski açık bilgi Antakya'yla ilişkili. Başka bir deyişle, Antakya her ne kadar kalabalık bir Yahudi imanlı grubuna sahip olsa da (*Gal. 2:11-13*), diğer uluslardan olanların ilk kilisesi burada kuruldu. Kurucularının müjdecî gayretleri ve Barnaba ile Pavlus'un gelişinin itici gücü sayesinde oradaki kilise hızla büyüdü ve Yahudiye dışındaki ilk önemli Hristiyan merkezi haline geldi. Hatta bazı konularda Yeruşalim'deki kiliseyi geçti.

Elçiler halen Yeruşalim'de yerleşikken, Antakya Hristiyan müjdeciliğinin doğum yeri oldu. Pavlus üç müjdeleme yolculuğuna da buradan ve başlangıçta bölge yerlisi imanlıların sağladığı destekle çıktı. Onların bağlılığı sayesinde Hristiyanlık İsa'nın amaçladığı haline ulaşabildi: müjdenin “her ulusa, her oymağa, her dile, her halka” (*Va. 14:6*) yayıldığı bir dünya dini.

*18 Ağustos Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Salamis ve Baf

Elçilerin İşleri 13. bölümde Luka, iki bölümü (*Elç. 13, 14*) tümüyle kapsayan Pavlus'un ilk müjdeleme yolculuğunu sunmak için gözlerimizi yeniden Antakya'ya çeviriyor. Buradan kitapçığın sonuna kadar, odağımız artık Pavlus ve onun diğer uluslardan olanlara yönelik müjdeleme çalışmaları üzerindedir.

Bu, Elçilerin İşleri kitapçığındaki maksatlı ve bir kilise tarafından dikkatle planlanmış ilk müjdeleme çalışması; fakat Luka buradaki çabanın imanluların kendi girişimi olmadığını, Allah'tan kaynaklandığını altını çizerek belirtiyor. Mesele şu: Allah ancak kendimizi O'nun bizi kullanabileceği bir konuma kendi irademizle yerleştirdiğimizde çalışabilir.

Elçilerin İşleri 13:1–12 ayetlerini oku. Luka, Barnaba ile Pavlus'un Kıbrıs'taki faaliyetleriyle ilgili hangi temel noktaları vurgulamak istiyor?

Şefaet duası ve oruç ile geçen bir süreden sonra sıra müjdecilerin yola çıkmasına geldi; bu bağlamda, el koyma aslında bir takdis eylemi, ya da mevcut görev için Allah'ın lütfuna emanet edilmeydi (*Elç. 14:26*).

Kıbrıs adası Akdeniz'in kuzeydoğu köşesindeydi ve Antakya'dan çok uzakta değildi. İşe başlamak için uygun bir yerdi, zira hem Barnaba Kıbrıslıydı hem de müjde adaya çoktan ulaşmıştı. Buna rağmen tabii ki yapılacak daha çok iş vardı.

Kıbrıs'a vardıklarında Barnaba ve Pavlus –ve onlarla birlikte olan Barnaba'nın kuzeni Yuhanna Markos (*Elç. 15:39, Kol. 4:10*)– Salamis'in havralarında vaaz etmeye başladılar. Bu Pavlus'un normal uygulamasıydı: diğer uluslardan olanlara yönelmeden önce ilkin havralarda vaaz etmek. İsa İsrail'in Mesih'i olduğuna göre, müjdeyi önce Yahudilerle paylaşmaktan daha doğal bir şey yoktu.

Salamis'ten sonra başkent Baf'a varıncaya kadar, yol boyunca (tahmin edebileceğimiz üzere) vaaz ederek batıya doğru ilerlediler. Anlatı bundan sonra iki kişi etrafında dönmeye başlıyor: Yahudi bir büyücü olan ve Elimas adıyla da tanınan Baryeşu ile, Romalı bölge valisi Sergius Pavlus. Öykü müjdenin nasıl da birbirine zıt tepkilerle karşılaştığına güzel bir örnek oluşturuyor: bir yanda açık düşmanlık; diğer yandaysa diğer uluslardan olan çok saygın kişilerce içten bir kabulleniş. Elçilerin İşleri 13:12 ayetinde kullanılan dil açıkça dönüşümü ima ediyor.

Bu öyküde nasıl olup da bir Yahudi gerçeğe direnirken, diğer uluslardan olan birinin onu kabullendiğini düşün. Bu, “mevcut gerçeğe” diğer Hristiyan mezheplerinden olanlara ulaşmanın, hiç imanı olmayanlara ulaşmaktan bazen neden daha zor olduğunu anlamamıza nasıl yardımcı olabilir?

Pisidya Sınırındaki Antakya: 1. Bölüm

Pavlus ve yoldaşları Kıbrıs'tan denize açılarak, bugün Türkiye'nin güney sahillerinde bulunan Pamfilya bölgesinin Perge Kenti'ne doğru yola çıktılar. Pisidya sınırındaki Antakya'ya doğru yollarına devam etmeden önce, Luka iki çok önemli değişiklikten bahsediyor: birincisi, Pavlus önde gelen karakter oluyor (buraya kadar öncelikle bahsedilen hep Barnaba'ydı), ikincisi, Luka Pavlus'un Yahudi ismini ("Saul") kullanmayı bırakıp ondan sadece "Pavlus" olarak bahsetmeye başlıyor (*Elç. 13:9*). Bunun muhtemel sebebi o andan itibaren Pavlus'un kendisini çoğunlukla Greko-Romen bir ortamda bulacak olmasıydı.

Elçilerin İşleri 13:13 ayetinde Yuhanna Markos'un Yeruşalim'e döndüğü belirtiliyor. Yuhanna Markos'un neden onları terk ettiğine dair bilgiyi metinde bulamıyoruz. Ellen G. White, önlendeki zorluklar yüzünden korkuya kapılan ve umudu kırılan "Markos'un gözü korktu[ğunu], tüm cesaretini kaybederek ilerlemeyi reddetti[ğini] ve Yeruşalim'e döndü[ğünü]" yazıyor—*Elçilerin İşleri*, s. 154. Allah hiçbir zaman kolay olacağına dair söz vermedi. Aksine, Pavlus en başından beri İsa için hizmetinin çok acılar barındıracağını biliyordu (*Elç. 9:16*), fakat tümüyle Allah'ın kudretine güvenmeyi öğrenmişti, gücünün sırrı da tam olarak burada yatıyordu (*2Ko. 4:7–10*).

Elçilerin İşleri 13:38 ayetini oku. Pavlus'un Antakya havrasındaki mesajının özü neydi?

Elçilerin İşleri 13:16–41 ayetleri Pavlus'un Yeni Ahit'te kaydedilmiş ilk vaazını içerir. Tabii ki bu Pavlus'un verdiği ilk vaaz değildi, burada yazılanların onun söylediklerinin sadece kısa bir özeti olduğuna da şüphe yok.

Vaaz üç ana bölümden oluşuyor. Allah'ın İsrail'i seçmesi ve Davut'un krallığı hakkındaki ortak inançlarla başlıyor (*Elç. 13:17–23*); bu kısım kendisini dinleyen Yahudilerle bir temas noktası oluşturma amacı taşıyordu. Bundan sonra, İsrail'e kurtuluş getirecek olan Davut'un soyundan gelen kişiye ilişkin Allah'ın vaatlerinin yerine gelişi olarak İsa'yı tanıtıyor (*Elç. 13:24–37*). Sonuç bölümü ise İsa aracılığıyla sunulan kurtuluşu reddedenlere bir uyarı niteliğinde (*Elç. 13:38–41*).

Vaazın zirvesi, Pavlus'un aklanmayla ilgili mesajının özünü içeren 38. ve 39. ayetler. Bağışlanma ve aklanma Musa'nın yasası aracılığıyla değil, sadece İsa aracılığıyla mümkün. Bu bölüm yasanın yürürlükten kaldırıldığını söylemiyor. Sadece Yahudilerin ondan bekledikleri şeyi, yani aklanmayı gerçekleştirmediğini vurguluyor (*Rom. 10:1–4*). Bu ayrıcalık yalnızca İsa Mesih'e aittir (*Gal. 2:16*).

Kurtuluşun sadece İsa aracılığıyla olması ne demektir? Allah'ın ahlâki yasanını yerine getirme gerekliliğini, yasanın aklama yetisine sahip olmaması gerçeğiyle nasıl bağdaştırıyorsunuz?

Pisidya Sınırındaki Antakya: 2. Bölüm

Elçilerin İşleri 13:38 ve 39 ayetleri, önemli bir doktrinsel kavram olan yasanın aklama yetisinin olmaması konusunu açıklıyor. Ahlâki emirlerinin bağlayıcı yapısına rağmen, yasa aklanmayı sağlamak için yeterli değildir, çünkü onu tutanlarda kusursuz itaat sağlayamamaktadır (*Elç. 15:10, Rom. 8:3*). Yasa bizde kusursuz itaati sağlayabilseydi bile, bu kusursuz itaat geçmiş günahlar için bir kefaret olamazdı (*Rom. 3:19; Gal. 3:10, 11*). Bu nedenle aklanma, kısmen bile olsa, kazanılamaz. Onu ancak hak etmediğimiz bir armağan olan İsa'nın kefaret edici kurbanlığına iman yoluyla alabiliriz (*Rom. 3:28, Gal. 2:16*). Hristiyan yaşamındaki merkeziliğine rağmen, itaat bize kurtuluşu sağlayamaz.

Elçilerin İşleri 13:42–49 ayetlerini oku. Havra Pavlus'un mesajını nasıl karşıladı?

Pavlus konuşmasını sert bir biçimde sonlandırmış olmasına rağmen, havradaki kişilerin çoğu gayet olumlu tepki gösterdi. Fakat ertesi Sebt günü işler tamamen tersine döndü. Müjde mesajını reddeden “Yahudilerin” havra önderleri, yani resmi Yahudiliği temsil eden kişiler olması kuvvetle muhtemel. Luka onların Pavlus'a karşı acımasız tavırlarını kiskançlıklarına bağlıyor.

Eski dünyada, Yahudiliğin tektanrıcılık, yaşam tarzı ve hatta Sebt günü gibi bazı yönleri Yahudi olmayanlara çok çekici gelebiliyordu, birçoğu da mühtediler olarak Yahudi inancına dahil oldular. Fakat sünnet ciddi bir engel oluşturuyordu, zira barbarca ve iğrenç bir uygulama olarak görülüyordu. Dolayısıyla diğer uluslardan olan pek çok kişi Allah'a ibadet etmek için havralara katılıyor, fakat resmen Yahudiliğe dönmüyorlardı. Bunlar “Tanrı'dan korkanlar” olarak biliniyorlardı, Pavlus'un mesajının halk arasında yayılmasına yardım edenler de Antakya kilisesinin mühtedileriyle birlikte muhtemelen bu Tanrı'dan korkanlardı (*Elç. 13:16, 43*), sonuçta çok fazla insan gelmeye başladı. Önce Yahudiliğe bağlanmak zorunda olmadan kurtuluşu tecrübe edebilme imkânı, şüphesiz birçoğlarına bilhassa çekici gelmişti.

Bu, Yahudi önderlerin kiskançlığını anlamamıza yardımcı olabilir. Onlar müjdeyi reddederek kendilerini Allah'ın kurtuluşundan mahrum bırakmakla kalmıyor, aynı zamanda Pavlus ve Barnaba'ya tüm dikkatlerini Allah kurtarma planına kendilerini dahil ettiği için sevinen ve O'nu öven diğer uluslardan olanlara çevirme özgürlüğünü tanımış oluyorlardı.

Konya

Antakya'daki Yahudi önderlerin kışkırtmasıyla, yerel yöneticiler Pavlus ve Barnaba'ya karşı bir kalabalık ayaklandırıp onları şehir dışına kaçmak zorunda bıraktılar (*Elç. 13:50*). Fakat öğrenciler sevinç ve Kutsal Ruh'la doluydu (*Elç. 13:52*). Müjdeciler bundan sonra Konya'ya doğru yola koyuldular.

Elçilerin İşleri 14:1–7 ayetlerini oku. Pavlus ile Barnaba'nın Konya'daki faaliyetlerinin sonucu ne oldu?

Pavlus ile Barnaba diğer uluslardan olanlara yönelmeden önce ilk olarak Yahudilere hitap etme alışkanlıklarını Konya'da da devam ettirdiler. Pavlus'un Antakya'daki vaazı (*Elç. 13:16–41*) hizmetlerinde Yahudilere verilen önceliğin arkasındaki temel sebebi ortaya koyuyor: tüm ihtiva ettiği şeylerle birlikte İsrail'in seçilmesi (*Rom. 3:2; 9:4, 5*) ve Allah'ın Davut'un soyundan bir Kurtarıcı vaadini yerine getirmesi. Birçok Yahudi'nin müjdeyi reddetmesine rağmen, Pavlus Yahudilerin ciddi sayıda ihtidasına dair umutlarını hiç kaybetmedi.

Romalılar 9–11 bölümlerinde Pavlus "İsrail soyundan gelenlerin hepsi[-nin] İsraili sayılma[yacağını]" (*Rom. 9:6*) ve Yahudilerin bir kısmının inanimalarının dahi yalnızca Allah'ın merhameti sayesinde olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Allah Kendi halkını reddetmemiştir, fakat "şimdiki dönemde de Tanrı'nın lütfuyla seçilmiş küçük bir topluluk vardır" (*Rom. 11:5*). Pavlus bir gün Yahudilerin daha büyük bir kısmının İsa'ya iman edeceğine inanmasına rağmen, müjdeyi diğer uluslardan olanlara duyurmayı sürdürdü.

"Pavlus'un Romalılar 9–11 bölümlerindeki savı, Elçilerin İşleri anlatısında bahsedilen yürüttüğü müjdeleme stratejisine ek bir açıklama getiriyor ve her nesilden Hristiyanı iman etmeyen Yahudilere tanıklıkta bulunmanın teolojik önemiyle yüzleştiriyor."—David G. Peterson, *The Acts of the Apostles [Elçilerin İşleri]* (Grand Rapids: Eerdmans, 2009), s. 401.

Durum Antakya'dakinden çok da farklı değildi. Hem Yahudilerin hem de diğer uluslardan olanların Pavlus'un vaazına ilk tepkisi bir hayli olumluydu, fakat yine, iman etmeyen Yahudiler, muhtemelen yerel Yahudi topluluğunun önderleri, diğer uluslardan olanları kışkırtıp zihinlerini müjdecilere karşı zehirleyerek halk arasında bölünmeye yol açtılar. Düşmanları Pavlus ile Barnaba'ya saldırıp onları linç etmeyi tasarlarken, müjdeciler şehirden ayrılmayı bir sonrakine doğru yol almaya karar verdiler.

Yahudi halkının müjdeyi sadece duyması değil, onun İsa'nın adını taşıyanlar arasında yaşandığına tanık olması gerekiyor. Yahudi tanıkların varsa, onlara nasıl bir tanıklık sunuyorsun?

Listra ve Derbe

Pavlus ile Barnaba'nın ziyaret ettiği bir sonraki yer, Listra adında, Konya'nın yaklaşık otuz kilometre güneybatısında yer alan gözlerden uzak bir köydü. Orada bir miktar zaman geçirmiş olmalarına rağmen (*Elç. 14:6, 7, 15*), Luka yalnızca bir öykü ve bunun gelişmelerini aktarıyor: doğuştan kötürüm olan ve muhtemelen dilencilik yapan bir adamın iyileştirilmesi.

Elçilerin İşleri 14:5–19 ayetlerini oku. Pavlus'a verdikleri tepki insanların cehalete ne kadar batmış oldukları hakkında neyi ortaya çıkarıyor?

İnsanlar mucizeden o kadar etkilenmişlerdi ki, Pavlus ve Barnaba'yı tanrılar sandılar: Barnaba'yı Grek panteonunun baş tanrısı Zeus, Pavlus'u da Zeus'un yardımcısı ve sözcüsü Herrmes olarak gördüler. Hatta insanlar onlara kurban sunmak istediler.

Daha önce Latin şair Ovidius (mö 43–ms 17/18) yine bu iki tanrının insan suretine bürünerek aynı bölgede ("Frigya'nın tepeleri") bir kasabayı ziyaret ettikleri ve dinlenecek bir yer aradıkları efsanesini kayda geçirmişti. Efsaneye göre yaşlı ve mütevazı bir çift onlara iyi davranmış ve konukseverlik göstermiş; diğer insanlar ise aldırış etmemişti. Kılık değiştiren misafirlere gösterdikleri nezaket ve konukseverlikleri sayesinde çiftin evi bir tapınağa, kendileri de rahiplere dönüştürülürken, kasabanın kalını tamamen yok edilmişti (*Metamorphoseon [Dönüşümler] 611–724*).

Bölgede yayılmış olan böyle bir öykü varken, insanların Pavlus'un mucizesine gösterdiği tepki şaşkıncı değil. Öykü, halkın müjdecileri neden örneğin şifa tanrısı Asklepios değil de o iki tanrı sandığını açıklamaya da yardımcı oluyor. Fakat Pavlus ile Barnaba kendilerine yanlış ibadette bulunulmasını durdurmayı başardılar. Sonunda Antakya ve Konya'dan gelen bazı düşmanlar durumun tamamen tersine dönmesine yol açtılar, böylece Pavlus taşa tutuldu ve öldü sanılarak bırakıldı.

Elçilerin İşleri 14:20–26 ayetlerini oku. Pavlus ile Barnaba yolculuklarını nerede bitirdiler? Geri dönerken ne yaptılar?

Pavlus "Tanrı'nın Egemenliği'ne, birçok sıkıntıdan geçerek girmemiz gerekir" (*Elç. 14:22*) dedi. Bunun anlamı nedir? Onun orada söylediğini (eğer olduysa) sen ne şekilde tecrübe ettin? En önemlisi, karşılaştığın her türlü "sıkıntı"dan imanda büyümeyi nasıl öğrenebilirsin?

EK ÇALIŞMA: “Mesih, yeryüzündeki hayatı boyunca Yahudileri dışlayıcılıklarından kurtarmaya çalıştı. Yüzbaşının ve Suriye-Fenikeli kadının ihtidaları, O’nun onaylanmış İsrail halkının dışında doğrudan çalışmasının örnekleridir. Müjdeyi topluluklar halinde memnuniyetle kabul eden ve anlaşılabilir imanın ışığı için Allah’ı yücelten diğer Uluslar arasında etkin ve sürekli çalışma yapmanın zamanı artık gelmişti. Yahudilerin inançsızlığı ve fesatlığı Allah’ın gayesini yoldan saptırmadı; çünkü eski zeytin ağacına yeni bir İsrail aşılanmıştı. Havralar elçilere kapanmıştı; ancak evlerin kapıları onlar için ardına kadar açıldı, ayrıca diğer Ulusların kamu binaları da içinde Allah’ın sözü vaaz edilmek üzere kullanıldı.”—Ellen G. White, *Sketches from the Life of Paul [Pavlus’un Yaşamından Hikâyeler]*, s. 51.

“Pavlus ile Barnaba tüm müjdecilik çalışmalarında Mesih’in gönüllü fedakârlık ve canlar için sadakatle ve ciddiyetle çalışma örneğini izlemeye uğraştılar. Tamamen uyanık olarak, gayretle, yorulmak bilmeden, kendi isteklerini yerine getirmeye ve rahatlıklarını sağlamaya çalışmadan, duayla ve heyecanla, durmaksızın çalışarak gerçeğin tohumlarını ektiler. Ve tohumları ekerken, elçiler müjdenin yanında yer alan herkese tarifsiz değerdeki pratik talimatları vermeye özen gösteriyorlardı. Bu içtenlik ve Allah korkusu ruhu, yeni öğrencilerin zihinlerinde müjde mesajının önemine ilişkin kalıcı bir etki bırakıyordu.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s.169.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Yuhanna Markos’un işler zorlaştığında onları terk etmesi üzerinde biraz daha düşün. Barnaba onu yeniden kullanmak istediğinde, buna karşı çıkan Pavlus’la aralarında Yuhanna Markos hakkında anlaşmazlık çıktı (*bkz. Elç. 15:37*). Fakat yıllar sonra Pavlus şunları yazdı: “Markos’u alıp beraberinde getir, yapacağım hizmette bana yardım eder” (*2Ti. 4:11*). Burada bizim için, bazı durumlarda çağrılarına sadık kalmayan kişilerle ilgili hangi dersler mevcut?
- ❷ Pavlus ve Barnaba’nın kendilerini tanrılar sanan Listralılara verdikleri cevabı gözden geçir (*Elç. 14:14–18*). Allah’ın yaptığı bize mal edilerek övgüyle karşılaştığımızda nasıl cevap verebiliriz?
- ❸ *Elçilerin İşleri 14:21–23* ayetlerini oku. Pavlus ve Barnaba’nın örneğini temel alarak, yeni mühtedilerin imanlarını güçlendirmek ya da desteklemek için birey olarak ve kilise olarak ne yapabiliriz?
- ❹ Uzun zamandır benimsediğimiz insan ürünü geleneklerin, hatta inançlarımızın, Pavlus’a düşmanlık eden din önderlerinde olduğu gibi, gerçeğin içinde ilerlememize engel olmalarına izin vermediğimizden nasıl emin olabiliriz?

Müjdeye karşı Pornografi

Takahashi Toru

Shizuoka'nın güneyindeki Japon şehrinde Adventist kitapları satmak için kapı kapı dolaştığım için gün çok uzun ve heves kırıcıydı. Kimse bir kitap almak istemedi.

Günün sonuna yaklaşırken kendimi aniden tuhaf ve karanlık bir sokakta buldum. Endişeli bir şekilde en yakın eve doğru yürüdüm. Pornografik dergiler bahçede dağılmıştı. Dergi yığınları ön kapının yanında yığılmıştı. Her yerde dergiler vardı.

Geriye çekildim. Korktum ve kaçmak istedim. Sonra paniğe kapıldım.

"Merhaba, ben Takahashi Toru!" diye eve doğru bağırdım. "Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nden geliyorum ve hayatınızı değiştirecek kitaplarım var!"

Gençlik Telaşı adında bir öğrenci basılı yayın müjdecilik programı bu konuşmayı yapmamız için bizi eğitti. Panik olduğumda bu konuşmadaki cümleleri söyleyiverdim.

Evin ön kapısı açıldı ve aşırı derecede obez bir adam dışarı çıktı.

Hala konuşmaya devam ederek sordum, "Bir sağlık kitabı almak ister misiniz?"

Adamın "Hayır," demesini bekliyordum ve koşmaya hazırlanıyordum.

Ama adam, sesi yoğun bir kalınlıkta gümbürdeyerek, "Evet, bir sağlık kitabı almak isterim," dedi.

Gergin bir şekilde küçük bir müjde kitabı uzattım. Adam kitabı aldı ilgiyle içini açtı.

"Evet, bunu almak istiyorum," dedi, biraz para uzatarak.

Satıştan sonra kaçtım. Korkmuştum ve uzaklaşmak istemiştim. Koşarken o adam için dua ettim ve beni koruduğu için Tanrıya şükrettim.

Sonra aniden durdum. Aydınlanmıştım. Kalbim o adamın bahçesi kadar kirliydi. Ama İsa yine de kalbime girmiş ve umut vermişti. İsa şöyle dedi, "Size yeni bir yürek verecek, içinize yeni bir ruh koyacağım" (Hezekiel 36:26).

Sokakta dikilirken minnet duydum. Kalbime girdiği için İsa'ya karşı çok minnettar hissettim. Bu yeni keşfettiğim minnettarlıkla en yakın eve ilerledim ve çabucak bir kitap sattım.

21 yaşındaki medya gazeteciliği öğrencisi Takahashi Toru(soldaki), müjde mesajını paylaşmak için Japonya'daki tüm genç Adventistleri yetiştiren Gençlik Telaşı eğitimini Tokyo'nun Setagaya Kilisesi'nde aldı. Bu üç ayım On Üçüncü Sebt Bağışı'nın bir kısmı bu kiliseye işlerini geliştirmesinde yardım edecek.

Yeruşalim Kurulu

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 15; Gal. 2:11–13; Çık. 12:43–49; Rom. 3:30; Lev. 18:30; Va. 2:14, 20.*

HATIRLAMA METNİ: “Bizler, Rab İsa’nın lütfuyla kurtulduğumuza inanıyoruz; onlar da öyle” (*Elç. 15:11*).

Pavlus ile Barnaba iki yıldan uzun bir süreden sonra Suriye’deki Antakya’ya döndü. Onları müjdeciler olarak gönderme işine tüm kilise dahil olduğu için, kiliseye rapor verecek olmaları doğaldı. Fakat rapordaki vurgu onların başardıkları üzerinde değil, Allah’ın onlar aracılığıyla gerçekleştirdikleri üzerindeydi.

Birçok Yahudi’nin de imana gelmiş olmasına rağmen, raporun ana konusu müjdeleme görevinin diğer uluslardan olanlar arasındaki başarısıydı. Fakat Kornelius vakasından beri diğer uluslardan olan sünnetsiz kişilerin ihtidaları bir mesele haline gelmişti (*Elç. 11:1–18*), şimdiyse çok daha fazla sayıda mühtedi kilise üyeliğine alınıyor ve işler gittikçe karışıyordu. Yeruşalim’deki birçok imanlı bu durumdan hoşnut değildi. Onlara göre, diğer uluslardan olanların Allah’ın halkının bir parçası olup kendi birlikliklerine katılabilmeleri için önce sünnet edilmeleri, yani Yahudiliğe dönmeleri gerekiyordu.

Elçilerin İşleri 15. bölüm baştan sona diğer uluslardan olanlar sorununun kritik bir seviyeye ulaşması ve çözüm bulmak için kilisenin hep beraber çalışmasıyla ilgili. Yeruşalim Kurulu elçisel kilisenin tarihinde dünya çapındaki görevine ilişkin bir dönüm noktasıydı.

*25 Ağustos Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Tartışma Konusu

Antakya'daki kilise ilk günden beri, görünürde birbirleriyle barış ve dostluk içinde yaşayan (Helenistik) Yahudilerle diğer uluslardan olan sünnetsizlerden oluşuyordu (Elç. 11:19–21, Gal. 2:11–13). Fakat bu dostluk, Yerusolim'den bir grup imanlının gelişiyle paramparça oldu.

Elçilerin İşleri 15:1–5 ayetlerini oku. Kilisenin karşı karşıya kaldığı sorun neydi?

Geleneksel olarak Yahudileşenler adı verilen, Yahudiyeli bu kişiler muhtemelen 5. ayette imanlı Ferisiler olarak tanımlananlarla aynı kişilerdi. Kilisede Ferisilerin olması bizi şaşırtmamalı, zira Pavlus da ihtidasından önce Ferisiydi (Flp. 3:5). Bu grup Antakya'ya kendi inisiyatifiyle gitmiş benziyor (Elç. 15:24), fakat bir süre sonra yine Antakya'da gerçekleşen başka bir vaka, elçiler de dahil olmak üzere çoğu Yahudi'nin diğer uluslardan olan sünnetsiz kişilerin kilisedeki varlığından rahatsız olduğunu gösteriyor (Gal. 2:11–13).

Pavlus Galatyalılara yazdığı mektupta Yahudileşenler hakkında iyi konuşmuyor, onları gerçek amaçları müjdenin ruhsal özgürlüğünü baltalayarak diğer uluslardan olan mühtedileri yasacılığa köle etmek olan akıl karıştıranlar (Gal. 1:7, 5:10) ve “sahte kardeşler” (Gal. 2:4) olarak tanımlıyor.

Savları oldukça basitti: diğer uluslardan olanlar sünnet olup tüm diğer Yahudi törensel yasalarına uymadıkları sürece kurtulamazlardı. Kurtuluş (onların inancına göre) sadece Allah'ın antlaşma topluluğu içinde bulunabilirdi ve Eski Ahit'e göre Allah'ın seçilmiş halkına dahil olmanın sünnet dışında başka bir yolu yoktu (Yar. 17:9–14, Çık. 12:48). Kısacası, diğer uluslardan olanlar ancak önce Yahudiliğe dönmeleri halinde kurtulabilirlerdi.

Pavlus ile Barnaba'nın, müjdenin öz doğasına aykırı olan bu gereklilikleri kabul etmeleri tabii ki mümkün değildi. Ne var ki, Yahudiyeli ziyaretçilerin saldırgan yaklaşımı hararetili bir tartışmaya yol açtı; Elçilerin İşleri 15:2 ayetindeki *statis* sözcüğü “çatışma” ya da “anlaşmazlık” anlamını taşır. Fakat mesele sadece yerel seviyede ele alınamayacak kadar önemliydi. Kilisenin birliği tehlike altındaydı. Bu durumda, Antakya topluluğunun üyeleri bir çözüm bulmak için Yerusolim'e aralarında Pavlus ile Barnaba'nın da olduğu temsilciler gönderme kararı aldı.

Kendini Yahudileşenlerin yerine koy. İleri sürdüğün görüşü hangi savlarla destekleyebilirdin?

Sünnet

Bu çatışmadaki en önemli meselelerden biri sünnettir. Sünnet insani bir kurum değildi (*Mat. 15:2, 9 ile karşılaştır*). Aksine, Allah'ın İbrahim'in soyundan gelenlerle Kendi seçilmiş halkı olarak yaptığı antlaşmanın bir işareti olarak, bizzat Allah tarafından emredilmiştir (*Yar. 17:9-14*).

Mısır'dan Çıkış 12:43-49 ayetlerini oku. Doğuştan İsraili olanların yanı sıra, başka kimlerin sünnet olmaları gerekiyordu?

Antlaşmanın bereketleri doğuştan İsraililerle sınırlanmış değildi, bunu tecrübe etmek isteyen her köle ya da yabancı ziyaretçi, sünnet olmak şartıyla bunların kapsamına alınıyordu. Yabancı, sünnet olduktan sonra Allah'ın karşısında doğuştan İsraili ile aynı statüye sahip olacaktı: "Memlekette doğan adam gibi olacaktır" (*Çık. 12:48 KM*).

Dolayısıyla, sünnet (erkekler için) Allah'ın antlaşma halkının tam üyesi olmak için olmazsa olmazdı. İsa İsrail'in Mesih'i olduğu için de, diğer uluslardan hiç kimsenin öncelikle Yahudi olmadan O'nun kurtuluşundan yararlanamayacağı konusunda Yahudileşenlerin ısrarcı olmaları doğal görünüyordu.

Romalılar 3:30, 1. Korintliler 7:18, Galatyalılar 3:28, 5:6 ayetlerini oku. Pavlus'un sünnete yaklaşımı nasıldı?

Bu kişiler diğer uluslardan olan hiç kimsenin öncelikle Yahudiliğe girmeden kurtulamayacağını söyleyerek, iki ayrı kavramı birbirine karıştırıyorlardı: antlaşma ve kurtuluş. Allah'ın antlaşma halkının bir üyesi olmak kurtuluşu güvence altına almıyordu (*Yer. 4:4, 9:25*). Ayrıca, İbrahim'in bizzat kendisi iman yoluyla kurtulmuştu (aklanmıştı), bu daha önce gerçekleşmişti ve bunun sebebi sünnet olmuş olması değildi (*Rom. 4:9-13*). Kurtuluş başından beri iman yoluyla idi, antlaşma ise Allah'ın Kendisinin ve kurtarma planının tüm dünya tarafından bilinmesi için sağladığı bir lütuftu. Bu amaç için de İsrail seçilmişti (*Yar. 12:1-3*).

Sorun, bu imanlıların antlaşma ve kurtuluş kavramlarını birbirine çok yakın ilişkilendirmelerinden dolayı, sünneti özünde erdemli bir şey olarak görmeye başlamalarıydı. Fakat insani işlerin işlediği yerde Allah'ın kurtarıcı lütfu işlemez. Yani, diğer uluslardan olan imanlılara sünneti kurtuluş yolu olarak dayatmak, müjdenin gerçeğini çarpıtmak (*Gal. 1:7, 2:3-5*), Allah'ın lütfunu geçersiz saymak (*Gal. 2:21*) ve İsa'yı yararsız kılmak (*Gal. 5:2*) anlamına geliyordu. Dahası, bu kurtuluşun evrensel niteliğini inkâr etmekte (*Kol. 3:11, Tit. 2:11*). Pavlus'un bu düşünce tarzıyla aynı fikirde olması mümkün değildi.

Kurtuluşun sadece doğru kilisenin üyesi olarak geleceğine inanmanın tehlikesi nedir?

Çekişme

Elçilerin İşleri 15:7–11 ayetlerini oku. Petrus’un Yeruşalim’deki tartışmaya katkısı neydi?

Luka tabii ki toplantının tüm tutanaklarını aktarmıyor. Örneğin, Yahudileşenlerin destekleyici savlarını (*Elç. 15:5*), ayrıca Pavlus ile Barnaba’nın cevaplarını (*Elç. 15:12*) bilmek ilginç olurdu. Elimizde sadece Petrus ve Yakup’un konuşmalarının olması, bu kişilerin elçiler arasındaki önemini gösteriyor.

Petrus konuşmasında elçilere ve ihtiyarlara hitap ederek, onlara yıllar önce Kornelius ile yaşadığı tecrübeyi hatırlattı. Kullandığı savlar esasen daha önce Yeruşalim’de kardeşlerin önünde yaptığı konuşmada kullandıklarıyla aynıydı (*Elç. 11:4–17*). Allah Kornelius’un ihtidasını, Pentekost günü elçilere verdiği Ruh armağanını aynı şekilde (diğer uluslardan olan sünnetsiz biri olmasına rağmen) ona ve ev halkına vererek, bizzat onayladığını göstermişti.

Allah, ilahî takdiriyle, Yahudiyeli imanlıları diğer uluslardan olanlarla Yahudiler arasında kurtuluşa dair hiç bir ayırım yapmadığına ikna etmek için bizzat Petrus’u kullanmıştı. Eski Ahit’in kural ve düzenlemelerinin arındırıcı yararlarından mahrum kalsalar da, diğer uluslardan olan imanlılar artık kirli kabul edilemezlerdi, zira bizzat Allah onların kalplerini temizlemişti. Petrus’un son sözü, normalde Pavlus’tan duymaya alışık olduğumuz sözlerle önemli ölçüde benzerlik gösteriyor: “Bizler, Rab İsa’nın lütfuyla kurtulduğumuza inanıyoruz; onlar da öyle” (*Elç. 15:11*).

Elçilerin İşleri 15:13–21 ayetlerini oku. Yakup’un diğer uluslardan olanlara ilişkin sorun için öne sürdüğü çözüm neydi?

Yakup’un konuşması onun yetkili bir konumda olduğunu gösteriyor (*Elç. 12:17; 21:18; Gal. 2:9, 12 ayetleriyle karşılaştır*). Amos’un peygamberlik sözünde Davut’un hanedanının geri gelmesi anlamına gelen Davut’un çardağının yeniden kurulmasından (*Amos 9:11, 12*) ne anladığından bağımsız olarak, Yakup’un asıl amacı, Allah’ın diğer uluslardan olanların katılımını çoktan sağlamış olduğunu, yani bir anlamda “Allah’ın halkını” yeniden yapılandırıldığını ve dolayısıyla onların İsrail’in bünyesine dahil edilebileceğini göstermekti.

Bu yüzden onun kararı, diğer uluslardan olan mühtedilere, İsrail’de yaşamak isteyen tüm yabancıardan normal olarak talep edilen koşullar dışında bir dayatmada bulunulmaması gerektiği yönündeydi.

Elçisel Karar

Elçilerin İşleri 15:28 ve 29 ayetlerini oku. Kurulun diğer uluslardan olan mühtedilere şart koşmayı kararlaştırdığı dört yasak neydi?

Kurulun toplanmasına sebep olan temel mesele tatmin edici bir şekilde çözüme ulaştırılmıştı. Kurtuluş lütufla olduğu için, diğer uluslardan olan imanlılar kiliseye katıldıklarında sünnetten muaf tutulacaklardı. Fakat şu dört şeyden uzak durmalıydılar: (1) pagan törenlerinde putlara kurban sunulan ve daha sonra bir tapınak ziyafetinde sofraya konulan ya da pazarda satılan hayvanın eti; (2) kan yemek; (3) boğulmuş hayvanların eti, yani kanı akıtılmayan eti; (4) her türden cinsel ahlâksızlık.

Bugün çoğu Hristiyan, beslenme kısıtlamalarını (1–3 numaralı yasaklar) geçici tavsiyeler olarak görüyor. Çünkü bu şeyler Yahudilere bilhassa iğrenç geliyordu, onlara göre yasakların tek amacı Yahudi imanlılar ile diğer uluslardan olan imanlılar arasındaki açığı kapatmaktı, o kadar. Listede bulunmayan Levililer kitapçığındaki yiyeceklere ilişkin yasalar (*Lev. 11*) ve Sebt emri (*Çık. 20:8–11*) de dahil olmak üzere, tüm diğer Eski Ahit yasalarının artık Hristiyanlar için bağlayıcılığının kalmadığı da sıklıkla iddia ediliyor.

Oysa elçisel karar ne geçiciydi, ne de Eski Ahit'e ilişkin diğer her şeyi dışlayan yeni bir Hristiyan etiği yasasıydı. Aslında, elçiler ve kilisenin ihtiyarları, Kutsal Ruh'un yönlendirmesi altında (*Elç. 15:28*) Levililer 17–18 bölümlerindeki düzenlemeleri İsrail'in yabancı sakinlerine ilişkin yinelediler.

Levililer kitapçığının bağlamında, bu yasaklar putperestlikten vazgeçme anlamını taşıyordu. İsrail'de yaşamak isteyen her yabancı alıştığı bu putperest uygulamaları terk etmek zorundaydı (*Lev. 18:30*). Aynı şekilde, diğer uluslardan olan ve kiliseye katılmak isteyen her imanlının da kararlılıkla putperestliğe karşı durması isteniyordu.

Fakat bu sadece ilk adımdı. Kiliseye katıldığında, Sebt günü (*Yar. 2:1–3*) ve temiz ile kirli yiyecekler arasındaki farkı gözetmek (*Yar 7:2*) gibi evrensel, Musa öncesi ve özünde törensel olmayan emirlere uyarak Allah'ın isteğini yerine getirmesi doğal olarak beklenirdi.

Kararın geçici olmadığı, örneğin ilk ve son yasakların Vahiy 2:14 ve 20 ayetlerinde tekrarlanmasından ve diğer yasakların da dolaylı olarak bu ayetlerden çıkartılabilecek olmasından ötürü, açık bir şekilde ortadadır. Hatta tarihsel kanıtlar kurul kararının Yeni Ahit döneminden çok sonra bile Hristiyanlar tarafından hâlâ hüküm kaynağı olarak kabul edildiğini göstermektedir.

Tartışmalar ortaya çıktığında, karşılıklı oturup birbirimizi dinlemeyi, saygı ve alçakgönüllülük ruhuyla sorunlarımızı ele almayı nasıl öğrenebiliriz?

Yeruşalım'den Gelen Mektup

Elçilerin İşleri 15:22–29 ayetlerini oku. Yeruşalım'deki kilisenin kurulun kararıyla ilgili olarak aldığı ek tedbirler nelerdi?

İlk tedbir, diğer uluslardan olan imanlılara alınan kararlarla ilgili bilgi vermek için bir mektup yazılmasıydı. Elçiler ve Yeruşalım'in ihtiyarları adına yazılan mektup, Yeruşalım'deki kilisenin (muhakkak elçiler önderlik ettiği için) diğer Hristiyan topluluklar üzerindeki üstünlüğünü yansıtan resmi bir belgeydi. Kurulun toplanmış olabileceği en muhtemel tarih olan MS 49 yılında yazılan mektup, Hristiyanlığın elimizdeki en eski belgelerinden biri olma özelliğini taşıyor.

Yeruşalım'deki kilise ayrıca Antakya yolunda Pavlus ve Barnaba'ya eşlik etmeleri için Yahuda Barsaba ve Silas'ı iki temsilci olarak tayin etmeye karar verdi; görevleri mektubu taşımak ve içeriğini onaylamaktı.

Elçilerin İşleri 15:30–33 ayetlerini oku. Antakya'daki kilise mektubu nasıl karşıladı?

Mektup okunduğunda, yüreklendirici içeriği sayesinde kilise büyük sevinçle doldu: diğer uluslardan olan mühtedilerden sünnet olmaları istenmeyecekti. Ayrıca mektuptaki taleplere (dört maddeden oluşan elçisel karara) karşı çıkmadılar. İlk kilisedeki ilk ciddi bölünme de böylece, en azından kağıt üzerinde, uzlaştırılmış oldu.

Kurulun sonunda Pavlus'un müjdesi Yeruşalım'deki kilise önderleri tarafından tamamen tanınmıştı, güven ve kabulün bir işareti olarak Pavlus'a ve Barnaba'ya sağ ellerini uzattılar (*Gal. 2:9*). Buna rağmen, Yahudi yasasına göre yaşamaya devam eden Yahudi Hristiyanlara göre, esas olarak törensel anlamda halen kirli kalan diğer uluslardan olanlarla sofrada kardeşliği etmek hâlâ sorunlu bir konuydu.

Bu mesele, örneğin Galatyalılar 2:11–14 ayetlerinde geçen, Petrus'un da dahil olduğu olayda ortaya konmuştu. Ellen G. White "Öğrencilerin dahi tümü kurulun kararını gönüllü olarak kabul etmeye hazır değildi" diyor—*Elçilerin İşleri*, s. 179.

Kendine karşı dürüst ol: diğer ırklardan, kültürlerden, hatta sosyal sınıflardan kişilerle paydaşlık içinde olmak senin için ne kadar zor? Kesinlikle müjde karşısı olan bu tavırdan nasıl kurtulabilirsin?

EK ÇALIŞMA: “Yahudi mühtediler çoğunlukla Allah’ın takdiriyle yolun açıldığı hızla ilerlemeye istekli değillerdi. Elçilerin Uluslar arasındaki çalışmasının sonuçlarından anlaşıldığı kadarıyla, bunlardan gelecek olan mühtedilerin sayısı Yahudi mühtedileri kat kat geçecekti. Yahudiler, yasalarının zorunlu kıldığı kısıtlamaların ve törenlerin Uluslar üzerine kilise birlikteliğinin bir koşulu olarak konulmaması halinde, Yahudileri şimdiye dek diğer tüm halklardan ayrı kalmış olan ulusal niteliklerinin müjde mesajını almış olanlar arasından sonunda kaybolacağından korkuyorlardı.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 172.

“Tapınak her zaman gözlerinin önünde olarak yaşayan Yahudi Hristiyanlar, doğal olarak zihinlerinin Yahudilerin ulusal ayrıcalıklarına meyletmesine izin veriyorlardı. Hristiyan kilisesinin Yahudiliğin törenlerinden ve geleneklerinden uzaklaştığını gördüklerinde ve Yahudi adetlerinin içerdiği hususi kutsallığın yeni imanın ışığında çok geçmeden ortadan kaybolacağını anladıklarında, pek çok kişi bu değişime büyük ölçüde neden olan Pavlus’a içerledi. Öğrencilerin dahi tümü kurulun kararını gönüllü olarak kabul etmeye hazır değildi. Bazıları törensel yaşaya gayretle bağlıydılar ve bu nedenle Pavlus’tan hoşlanmıyorlardı, zira onun Yahudi yasasının zorunluluklarına ilişkin ilkelerinin gevşek olduğunu düşünüyorlardı.”—Sayfa 179.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Derste Pazartesi gününün son sorusuna dönün. “Doğru” kiliseye mensup olmanın kurtuluşu güvence altına almadığı gerçeğini nasıl anlarız? Örneğin, eski İsrail muhakkak “doğru kilise”ydi, fakat bu, İsrail’e mensup olan herkesin kurtulduğu anlamına gelmiyor. Gerçek kilisede olmak kurtuluşu güvence altına almıyorsa, o halde onun bir parçası olmanın ne yararı var?
- ❷ Diğer uluslardan olan sünnetsiz kişileri iman topluluğuna kabul etme konusu, ilk kilisenin karşı karşıya kaldığı ilk önemli idarî sorunlardan biriydi. Bugün kilisemizdeki benzer sorunlar ne olabilir ve Elçilerin İşleri 15. bölümdeki örnek bu tür sorunlarla nasıl başa çıkacağımıza dair bize ne öğretiyor?
- ❸ Derste bir kısmınız, diğer uluslardan olanların, kendilerince (haklı olarak) İsrail’e verilen antlaşma vaatlerinin bir uzantısı olarak gördükleri kiliseye katılmadan önce, Yahudiliğe dönmeleri gerektiğinde ısrarcı olan Yahudilerin görüşünü savunsun. Savları neler ve ne cevap verebilirsin? Bu tür bir tartışma, bugün bizim için çok kolay ve net olan bazı konuların farklı bir zamanda neden çok büyük zorluklara yol açabileceğine dair bize ne gösteriyor?

Bir Soru Daha

Andrew McChesney tarafından, Adventist Misyonu

Byongju Lee, birisinin ona gönderdiği şiire şaşkınlıkla baktı. Telefon numarasını tanımiyordu. Pek çok insan yanlış numara diye mesajı silebilirdi ama Byongju silmedi. Cevap verdi, “Kimsiniz?”

Telefonu çaldı. “Kimsiniz?” diye sordu bir kadın sesi. “İlk önce siz yazdınız,” diye yanıtladı Byongju.

Arayan kişinin şiiri bir arkadaşına göndermek istediği ama numaranın tek hanesini yanlış tuşladığı ortaya çıktı.

Pek çok insan o noktada telefonu kapatabilirdi ama Byongju yapmadı. Bir soru daha sordu, “Siz bir şair misiniz?”

“Hayır, ben bir ilkokul öğretmeniyim,” dedi kadın. “Hobi olarak şiir yazıyorum.”

“Oo gerçekten mi?” dedi Byongju. Kadının aksanını tanıdığını düşünerek bir soru daha sordu. “Busan’da mı yaşıyorsunuz?” dedi, Güney Kore’nin en büyük ikinci şehriden bahsediyordu.

“Hayır, Jinju’da yaşıyorum,” dedi kadın.

“Aslında ben de liseyi Jinju’da okudum,” dedi Byongju. Kadın hangisi olduğunu sordu ve Byongju’nun okulunun bir sokak yukarısında okuduğunu hevesle paylaştı. İkili bir kaç dakika boyunca lise günlerinden konuştular.

Sonra kadın sordu, “Ne iş yapıyorsun?” “Ben bir kilise pastörüüm,” dedi Byongju.

“Hangi mezhep?”

Bu soru Byongju’ya kadının bir Budist olmadığını düşündürdü, nüfusun yüzde 15’ini oluşturan Güney Kore’nin en yaygın ikinci dini inanç grubu. “Hristiyanlar bir rahibe hangi tapınakta çalıştığını sormazlar, yani kadın bir Hristiyan olmalı,” diye düşündü. Hristiyanlar 51 milyonluk nüfusun yüzde 27’sini oluşturuyorlar.

“Ben bir Yedinci Gün Adventist pastörüüm,” dedi Byongju.

“Anladım,” dedi kadın. “Nuh’un Gemisi’ni biliyor musunuz?”

Byongju şaşırды. Güney Kore’de Nuh’un Gemisi Adventist Kilisesi’nin bir yan dalıdır.

Kadın 20 yıl önce bir Nuh’un Gemisi grubuyla kısa bir süreliğine ibadet ettiğini açıkladı. Kadın gruptan tek bir şeye ikna olarak ayrıldı: Kutsal Kitap’a ait Sebte günü Pazar günü değildi. Şimdi de 20 yıl sonra yanlış bir mesajı Adventist bir pastöre göndermişti.

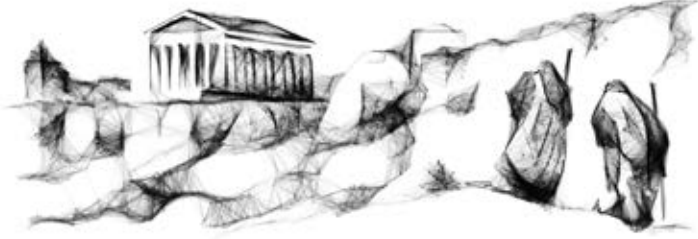
O akşam Byongju kadına devam niteliğinde bir mesaj attı. “Bugün seninle tanışmak çok güzeldi!” yazdı.

Bir yıl sonra kadın vaftiz oldu.

Müjdecilik kolaydır dedi Byongju. “Eğer o mesajı görmezden gelseydim belki de o kadın bir kilise üyesi olmayacaktı,” dedi. “Ama sadece bir soru daha sorarak bir ilişki kurmayı denedim.”

51 yaşındaki Byongju Lee(soldaki), Güney Kore, Seul’deki Adventist Kilisesi’nin Kore Birliği Konferansı için Sebte Okulu ve Bireysel Hizmetler yöneticisidir. Bununla birlikte Güney Kore’de en popüler dini yayım olarak ikinci sırada yer alan bir günlük adanma yayımı olan “Chun Su Dap”ın yöneticisi ve konuşmacısıdır.

İkinci Müjdeleme Yolculuğu

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 16, Rom. 3:28, Gal. 2:16, Elç. 17, 1Ko. 1:23, Elç. 18:1–10.*

HATIRLAMA METNİ: “Korkma, konuş, susma! Ben seninle birlikteyim; hiç kimse sana dokunmayacak, kötülük yapmayacak. Çünkü bu kentte benim halkım çoktur.” (*Elç. 18:9, 10*).

Pavlus ile Barnaba Antakya’ya döndükten sonra kiliseyi geliştirdiler ve daha da fazla müjdeleme çalışmasına giriştiler. Anlaşılan bu onların son beraber çalışmasıydı, zira şiddetli bir anlaşmazlık onları ayrılığa götürdü. Anlaşmazlıklarının sebebi Barnaba’nın yeğeni Markos’tu (*Kol. 4:10*). Pavlus Barnaba’yı bir önceki yolculuklarında müjdeledikleri yerlere geri dönmeye davet ettiğinde, Barnaba yeğenini de yanlarına almak istedi, fakat Pavlus Markos’un geçmişteki hatası yüzünden buna karşı çıktı (*Elç. 12:13*).

Ne var ki, Pavlus ile Barnaba’nın ayrılması sonuçta berekete dönüştü, zira güçlerini bölerek başta tasarladıklarından çok daha geniş bir alanda çalışabildiler. Barnaba Markos’u yanına alıp memleketi Kıbrıs’a döndü (*Elç. 4:36*). Pavlus ise kendisine eşlik etmesi için Silas’ı davet ederek, Suriye ve Kilikya’ya gitti ve oradaki kiliseleri güçlendirdi. Pavlus, Antakya’ya ilk gelişinden önce Tarsus’ta birkaç yıl geçirmişti (*Elç. 9:30; 11:25, 26*). Şimdi, orada kurduğu toplulukları yeniden ziyaret etme fırsatını yakalamıştı. Bununla birlikte, Allah’ın onun için planı Pavlus’un ilk başta tasarladıklarından çok daha büyüktü.

*1 Eylül Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Yeniden Listra'da

Luka'nın olayları seçerek aktarıyor olması, Pavlus'u neredeyse dosdoğru Derbe ve Listra'ya ulaşmış gibi gösteriyor. Suriye ve Kilikya hakkında Luka'nın tek söylediği, Pavlus'un bu bölgeleri dolaşarak kiliseleri pekiştirdiği (Elç. 15:41).

Elçilerin İşleri 16:1–13 ayetlerini oku. Pavlus'un burada yaptığı, başkalarına ulaşma çabasında ne kadar hassas olduğu hakkında bize ne öğretiyor?

Timoteos'un babası diğer uluslardan olmasına rağmen, annesi Yahudi Hristiyan'dı; adı Evniki'ydi. Sünnetsiz olmasına rağmen Timotesos'un Kutsal Yazılar'ı çocukluğundan beri biliyor olması (2Ti. 3:15) onun da dindar biri olduğunu gösteriyor. Hristiyan olarak bölgedeki tüm imanlıların saygısını ve takdirini çoktan kazanmıştı.

Yahudiler Yahudiliğin babadan değil anneden geçtiğini saydıkları için, Timoteos Yahudi'ydi. Belki de Grek olan babası sünneti barbarca gördüğü için, doğduktan sonraki sekizinci günde sünnet edilmemişti.

Timoteos'u çalışma arkadaşı olarak yanına almak isteyen, fakat sünnet edilmemiş bir Yahudi olarak sapkınlıkla suçlanıp Yahudi havralarına alınmayacağını bilen Pavlus, onu sünnet ettirdi. Dolayısıyla, Pavlus'un bunu yapmaktaki amacı tamamen işlevseldi, bu nedenle vaaz ettiği müjdeye aykırı olarak görülmemelidir.

Pavlus ilk yolculuğunda bulunduğu yerleri tekrar ziyaret ettikten sonra güneybatıya, muhtemelen Asya eyaletindeki Efes'e gitmeye karar verdi, fakat Kutsal Ruh onu engelledi. O da yönünü kuzeye çevirip Bitinya'ya gitmeye çalıştı, fakat Kutsal Ruh yine açıklanmayan bir şekilde oraya gitmesini engelledi. O sırada Misya'dan geçiyor olduğu için Pavlus'un tek seçeneği batıdaki liman kenti Troas'a gitmekti, bu sayede oradan istediği yöne doğru denize açılabilirdi.

Ancak bir gece görümünde, Allah ona Ege Denizi'ni geçip Makedonya'ya gitmesi gerektiğini gösterdi. Yoldaşları bu görümü öğrendiğinde, Allah'ın gerçekten de müjdeyi Makedonyalılarla paylaşmaları için onları çağırdığı sonucuna vardılar.

Pavlus'un Timoteos'u neden sünnet ettirdiğini düşün. Bu bize, her zaman razı olmadığımız ya da gerekli görmediğimiz, fakat daha yüce bir gayeye hizmet edecek şeyleri yapmaya hazır olmak konusunda ne öğretmeli?

Filipi

Pavlus ile yoldaşları Makedonya'ya vardıklarında Filipi'ye geçtiler ve burada Avrupa'daki ilk Hristiyan topluluğunu kurdular.

Elçilerin İşleri 16:11–24 ayetlerini oku. Müjdeciler Sebt günü nereye ve neden gittiler? Orada sonunda başlarına ne geldi?

Pavlus bir kente her gelişinde, alışkanlık olarak Yahudilere tanıklık etmek için Sebt günü oradaki havraya giderdi (*Elç. 13:14, 42, 44; 17:1, 2; 18:4*). Filipi'de o ve yanındakiler, hem Yahudi hem de diğer uluslardan olan Allah'a ibadet eden bazı kadınlarla birlikte, dua etmek için ırmak kenarına gittiklerine göre, kentte muhtemelen havra yoktu. Bunun önemi, Pavlus'un Sebt günlerinde Yahudi havralarına sadece müjdecilik amacıyla değil, Sebt günü aynı zamanda kendisinin ibadet günü olduğu için de gidiyor olmasıdır.

Elçilerin İşleri 16:25–34 ayetlerini oku. Zindancının ihtidası öyküsünü gözden geçir. Kurtulmak için ne yapması gerekiyordu?

Pavlus ile Silas'ın zindancıya verdikleri cevap müjdeyle bütünüyle uyumlu, zira kurtuluş yalnızca İsa'ya iman yoluyla (Rom. 3:28, Gal. 2:16). Ancak bu anlatıdan, uygun doktrinsel ve pratik eğitim verilmeden, İsa'ya iman etmenin vaftiz olmak için tek gereklilik olduğu sonucunu çıkartamayız.

Zindancı hakkında ne biliyoruz? Yahudi ya da Yahudiliğe dönen birisi miydi? Her iki durumda da, ihtiyaç duyduğu şey İsa'ya Rab ve Kurtarıcı olarak iman etmektir. Peki ya o aynı Kornelius, Lidya (*Elç. 16: 14*) ya da Elçilerin İşleri kitapçığındaki daha başkaları gibi, Allah'ı zaten tanıyan ve O'na ibadet eden diğer uluslardan olan biriydiyse? Ya daha önce Pavlus'un şehirdeki müjdeleme toplantılarından birini katıldıysa? Onunla ilgili gerçekler ne olursa olsun, öykünün kısalığı hızlı vaftizler için mazeret olarak kullanılmamalıdır.

Elçilerin İşleri 16:31–34 ayetlerini oku. Bu, Mesih'in kurbanlığının bizim için ne kadar tam ve mükemmel olduğu hakkında bize ne öğretiyor? Mesih'in doğruluğunun tek kurtuluş umudun olarak seni çevrelemesinin güvencesinde gün be gün huzur bulmayı nasıl öğrenebilirsin?

Selanik ve Veriya

Pavlus ile Silas zindandan salıverildikten sonra, müjdeciler Filipi'den ayrıldılar (*Elç. 16:35–40*). Pavlus ile yoldaşları Filipi'den doğruca Makedonya'nın başkenti Selanik'e gittiler.

Elçilerin İşleri 17:1–9 ayetlerini oku. Selanikli Yahudiler Pavlus'un diğer uluslardan olanlar arasındaki başarılı vaazına ne tepki verdiler?

Bir kez daha Pavlus'u müjdeyi paylaşabileceği bir havra ararken görüyoruz. Bir çok dindar Grek ve azımsanmayacak sayıda seçkin kadın Pavlus'un bildirisinden ikna olmuştu. Bu mühtedilerin “Pavlus'la Silas'a katılmaları” (*Elç. 17:4*), onların ayrı bir topluluk oluşturup havranın haricinde, muhtemelen Yason'un evinde toplandıkları anlamına geliyor gibi.

Kıskançlığa kapılan düşmanları kargaşa çıkardılar. Niyetleri Pavlus ve Silas'ı (Timoteos'tan bahsedilmiyor) kent meclisinin önüne çıkartıp suçlamaktı. Müjdeciler bulunamayınca, Yason'un kendisi ve birkaç yeni imanlı, siyasi kışkırtıcılara yataklık yapma suçlamasıyla yerel yöneticilerin önüne sürüldü.

Elçilerin İşleri 17:10–15 ayetlerini oku. Selanik'teki olayla kıyaslandığında, Veriya'daki Yahudilerin tepkisi neydi?

Eugenēs kavramı (*Elç. 17:11*) aslında “soylu” ya da “doğuştan asil” anlamındadır, fakat daha çok “açık fikirli” bir tavrı belirtiyordu ve bu ayette de büyük ihtimalle bu anlamda kullanılmıştı. Veriya'daki Yahudiler sadece Pavlus ile Silas'ın bildirisini kabul ettikleri için değil, müjdecilerin söylediklerinin doğruluğunu kontrol etmek amacıyla Kutsal Yazılar'ı her gün kendileri incelemeye istekli oldukları için övülüyorlar. Müjdeye, gerektiği gibi düşünsel olarak ikna olmadan, sadece duygusal olarak verilen karşılık, yüzeysel ve kısa ömürlü olma eğilimindedir.

Fakat çok geçmeden, zulüm Pavlus'un Veriya'daki verimli hizmetini sekete uğratarak onu daha da güneye, Atina'ya gitmeye zorladı.

En son ne zaman “bu şeyler [her ne iseler] acaba böyle mi?” diye öğrenmek için Kutsal Yazılar'ı dikkatle inceledin?

Pavlus Atina'da

Antik Yunanistan'ın fikirsel merkezi olan Atina, kelimenin tam anlamıyla putlara teslim olmuştu. Kişilerin ve tanrıların mermerden heykelleri kent her yerinde, özellikle de şehir yaşamının merkezi olan agoranın (kent meydanı) girişinde bulunuyordu. Pavlus'un canı putçuluğun bu derece baskın olmasına o kadar sıkılmıştı ki, her zamanki önce havraya gitme alışkanlığını değiştirdi ve ikili bir eylem yöntemi takip etti: her hafta havrada Yahudilerle ve diğer uluslardan olan dindar kişilerle tartışırken, her gün kent meydanında Greklerle tartışıyordu. (bkz. *Elç. 17:15–22*.)

Atinalılar yeni bir şey duymaya her zaman hazır olduklarından, filozoflardan bazıları Pavlus'un öğretilerine ilgi gösterdiler ve onu kentin yüksek konseyi olan Ares Tepesi Kurulu'nda konuşma yapmak üzere davet ettiler. Pavlus konuşmasında Yahudi topluluklara konuşurken yaptığı gibi Kutsal Yazılar'dan alıntı yapmadı ve Allah'ın İsrail'le olan ilişkilerinin tarihini özetlemedi (*Elç. 13:16–41 ile karşılaştırın*); mevcut dinleyicilerinin karşısında bu yaklaşım mantıklı olmazdı. Bunun yerine, bazı çok önemli Kutsal Kitap gerçeklerini kültürlü putperestlerin anlayabileceği şekilde açıkladı.

Elçilerin İşleri 17:22–31 ayetlerini oku. Pavlus Ares Tepesi Kurulu konuşmasında, bu insanlara Allah, kurtuluş, tarih ve insanlıkla ilgili hangi önemli gerçeklerle ilgili vaaz verdi?

Pavlus'un sözlerinin çoğu, Allah ve din tasavvurları büyük ölçüde çarpıklaşmış olan çokbilmiş putperest dinleyici kitlesine saçma geldi. Pavlus'un sözlerini ne şekilde bitirmeyi tasarladığını bilmiyoruz, çünkü Allah'ın dünyayı yargılamasından bahsetmeye başladığı anda sözü kesilmiş gibi görünüyor (*Elç. 17:31*). Bu inanç Greklerin iki temel anlayışıyla taban tabana zıtlık oluşturuyordu: (1) Allah'ın dünyayla herhangi bir ilişkisi ya da insani işlerle ilgisi olmayan tümüyle aşkın bir varlık olması ve (2) bir kimse öldüğünde dirilişin mümkün olmaması. Bu, müjdenin Greklere göre neden saçmalık olduğunu (*1Ko. 1:23*) ve Atina'daki mühtedilerin sayısının neden az olduğunu anlamamıza yardımcı oluyor.

Fakat iman edenler arasında Atina toplumunun en etkileyici kişilerinden bazıları da vardı, Ares Tepesi Kurulu üyesi Dionisios ile, adıyla belirtilmesi mevki sahibi biri olduğu izlenimi veren, belki de kendisi de kurulun bir üyesi olan Damaris (*Elç. 17:34*).

Pavlus'un Ares Tepesi Kurulu karşısındaki farklı yaklaşımı, sosyal ve kültürel farklılıkların bilincinde olduğunu gösteriyor. Fikrini vurgulamak için putperest bir şairden alıntı yapmaktan bile çekinmedi (*Elç. 17:28*). Bu, farklı insanlara ulaşmak için farklı yöntemleri nasıl kullanabileceğimizle ilgili bize ne öğretmeli?

Pavlus Korint'te

Elçilerin İşleri 18:1–11 ayetleri, Pavlus'un bir buçuk yıl yaşadığı Korint'teki tecrübelerini anlatıyor. Akvila ve Priskilla Pavlus'un ömür boyu arkadaşları olarak kalacaktı (*Rom. 16:3, 2Ti. 4:19*). Öykü, muhtemelen Yahudilerin İmparator Klavdius tarafından Roma'dan sürgün edilmesi yüzünden Korint'e gelen bu kişilerin, daha buraya gelmeden önce Hristiyan olduklarını ima ediyor. Romalı tarihçi Suetonius, sürgünün Yahudi toplumu içinde "Mesih" in ismiyle ilişkili olarak ortaya çıkan bir karışıklık yüzünden olduğunu belirtiyor (*Klavdius 25.4*), belki de sebebi yerel Yahudi imanlıların müjdeyi vaaz etmesiydi. Dolayısıyla, Akvila ve Priskilla'nın kendilerinin de böyle faaliyetlere girmiş olmaları mümkündür. Her durumda, Pavlus ve yeni arkadaşları aynı iman ve aynı Yahudi kökenini paylaşmanın yanı sıra, aynı mesleği de paylaşıyorlardı.

Elçilerin İşleri 18:4–17 ayetlerini oku. Pavlus'un Korint'teki müjdecilik faaliyetlerinin sonucu neydi?

Silas ve Timoteos Makedonya'dan geldiklerinde, yanlarında oradaki kiliselerden sağlanan bir miktar mali destek vardı (*2Ko. 11:8, 9*), bu sayede Pavlus kendisini tümüyle vaaz etmeye adayabildi. Her ne kadar "Müjde'yi yayanların geçimlerini müjdeden sağlamasını" (*1Ko. 9:14*) öğretmiş olsa da, Pavlus'un prensibi hizmeti boyunca kendi masraflarını karşılamak üzereydi.

Pavlus'un bildirisi Yahudiler tarafından şiddetli bir düşmanlıkla karşılanmasına rağmen, bazı Yahudilerin yanı sıra diğer uluslardan olan Allah'a ibadet eden bazı kişiler de iman ettiler. Mühtediler arasında tüm ev halkıyla birlikte ihtida eden havra yöneticisi Krispus da vardı. Bir çok Korintlî de iman edip vaftiz oldu. Yahudiler arasındaki durum ise, bir sonraki kısımda (*Elç. 18:12–17*) anlatıldığı gibi, oldukça gergindi ve Pavlus da muhtemelen kısa süre içinde Korint'ten ayrılmayı düşünüyordu, fakat bir gece görüşümünde kalması için ilahî bir teşvik aldı (*Elç. 18:9–11*).

Pavlus, Antakya'ya dönerken Akvila ile Priskilla'yı da yanına aldı ve onları yolculuğuna devam etmeden önce birkaç gün geçirdiği Efes'te bıraktı. Oradayken yerel Yahudi havrasında vaaz etme fırsatı buldu ve gördüğü olumlu tepkilere karşılık, Allah dilerse oraya geri döneceğine söz verdi (*Elç. 18:18–21*). Hemen bir sonraki yolculuğunda da bunu gerçekleştirdi.

Gördüğü tepkilerden bıkan Pavlus, oradaki canların kurtuluşuna ilişkin Rab'den bir teşvike ihtiyaç duyuyordu. Pavlus'un duyularına benzer hisler içine girdiğimizde, Rabb'in ona sözleri (*Elç. 18:10*) bize ne söyler?

EK ÇALIŞMA: “Bugün rağbet görmeyen gerçekleri öğretenlerin, zaman zaman, Hristiyan olma iddiasındakilerden dahi olsa, Pavlus ile çalışma arkadaşlarının aralarında çalıştıkları insanlardan gördüğünden daha iyi bir kabul görmezlerse, cesaretleri kırılmamalıdır. Çarmıhın habercileri her zaman İsa’nın adında çalışarak, uyanıklık ve dua ile silahlanmalı, iman ve cesaretle ilerlemelidirler.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 209.

“Bu dünyanın kapanış sahnelerinde, zor gerçeklerin kendilerine ilan edildiği kişiler Veriyalılar’ın örneğini izleyerek Kutsal Yazılar’ı her gün araştırsalar ve kendilerine getirilen mesajı Allah’ın sözüyle karşılaştırsalar, şimdi nispeten az olan Allah’ın yasasının ilkelerine sadıkların sayısı büyük bir sayıya ulaşırda...”

“Herkes, kendisine verilen ışığa göre yargılanacak. Rab, elçilerini kurtuluş mesajıyla gönderir, duyanları da, O’nun hizmetkârlarının sözlerine ettikleri muameleye göre sorumlu tutacaktır. Gerçeği içtenlikle arayanlar, kendilerine sunulan öğretileri Allah’ın sözünün ışığında dikkatle araştırıcaklardır.”—sayfa 210, 211.

TARTIŞMA SORULARI:

- 1 Pazartesi dersinin son paragrafı bağlamında, aşağıdaki ifadenin gerektirdiklerini derste tartışın: “Vaftiz adaylarının daha kapsamlı bir hazırlığa ihtiyaçları var... Hristiyan yaşantısının ilkeleri, gerçeğe yeni gelmiş olanlara açıklanmalıdır.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 6. cilt, s. 91, 92.
- 2 Çarşamba dersinin son sorusu üzerinde biraz daha düşün. Biz kilise olarak kültürel farklılıklara Pavlus’un gösterdiği aynı anlayışı ve müjdeden ya da kendi dini kimliğimizden taviz vermeden insanlarla oldukları yerde buluşmak konusunda onunla aynı gönüllülüğü nasıl gösterebiliriz?
- 3 Elçilerin İşleri 17:32–34 ayetlerini oku. Pavlus’un bildirisinin Atina’da karşılaştığı üç farklı tepkiden ne öğrenebiliriz? “(1) Kimileri alay etti. Bu tuhaf Yahudi’nin tutkulu samimiyeti onları eğlendirmişti. Yaşamla alay etmek mümkün; fakat bunu yapanlar elbet komedi olarak başlayanın trajedi olarak bittiğini öğrenecek. (2) Kimileri karar vermeyi erteledi. Tüm günlerin en tehlikelisi, bir kimsenin yarın için konuşmanın ne kadar kolay olduğunu fark ettiği gündür. (3) Kimileri iman etti. Bilge kişi Allah’ın önerisini ancak aptalların geri çevireceğini bilir.”—William Barclay, *The Acts of the Apostles [Elçilerin İşleri]*, gözden geçirilmiş baskı (Philadelphia Westminster, 1976), s. 133.
- 4 Pavlus fikrini Atinalılara vurgulamak için putperest bir şairden alıntı yaptı (*Elç. 17:28*). Bu, böyle kaynakları kullanmanın kimi zaman nasıl işe yarayabileceği hakkında bize ne anlatmalı? Aynı zamanda bunu yapmak hangi tehlikeleri de yanınızda barındırıyor?

Ne Zengin Ne Fakir

Andrew McCbesney tarafından, Adventist Misyonu

Chang Çin'de paranın ve zenginliğin hayalini kuruyordu.

Sırt çantası üreten fabrikasının kendisini zengin edeceğini düşünüyordu. O yüzden işinde zor zamanlar geçirdiğinde kafası karışık hissetti. İnternette bir arkadaşı ona alışılmadık bir tavsiye vermişti: "Kiliseye git."

Chang kiliseye gitmek için çok meşguldü, ta ki fabrikası iflas edene kadar. Fakat ilk ziyaretinde gördüklerinden pek etkilenmemiştir.

"Tanrının beni daha çok para ile bereketlemesini istiyordum. Bu yüzden ikinci kez kiliseye gittim," dedi.

O sıralarda Chang başka bir şehirde bir restoranda aşçı olarak işe alınmıştı. Ayrılmasının üzerine hemen internette bir kilise aramaya başladı. "Bir kilise bulmak istiyordum, böylece daha fazla para kazanabilirdim," dedi.

İki kilisenin adresini buldu: Büyük bir Pazar günü kilisesi ve küçük bir Yedinci Gün Adventist ev kilisesi. "Neden bilmiyorum ama küçük olanına gitmeye karar verdim," dedi.

Bir gün bir kilise üyesi Chang ile Sebt hakkında konuştu. "Eğer Sebt tutarsan daha çok bereketleneceksin," dedi.

Chang daha fazla para istedi. Bu yüzden kiliseden Sebt tutabilmesi için dua etmelerini istedi. Ertesi gün müdürüne Sebt günleri izinli olmak istediğini eğer olmazsa istifa edeceğini söyledi.

"İstifa etmekle tehdit etme," dedi müdür. "Sadece Sebtini tut."

Restoran sahibi bu anlaşmayı duyunca sinirli bir şekilde Chang'e Sebt günleri çalışmasını emretti. Chang hemen istifa etti. Şaşırtıcı bir şekilde, restoranın tüm çalışanları da bir dayanışma gösterisi olarak istifa ettiler.

Kilise üyeleri hiç vakit kaybetmeden Chang'a bir Adventist sanatoryum¹ unda sağlık dersleri almasını teklif ettiler. Chang bu fikri sevdi. Bir diyetisyen sertifikasıyla yüksek maaşlı bir işe girebilirdi.

Fakat Chang'ın Allah'ı tanımak içinde büyüyen bir isteği vardı. Kutsal Kitap eğitimi için dua etti. Ertesi gün farklı kiliselerden iki kişi, ayrı ayrı onu arayarak başka bir şehirde olacak olan Kutsal Kitap eğitimine katılmasını önerdiler. Bu eğitim onun yüreğini değiştirdi. Para arzusunu kaybetti ve bir Kutsal Kitap çalışanı oldu.

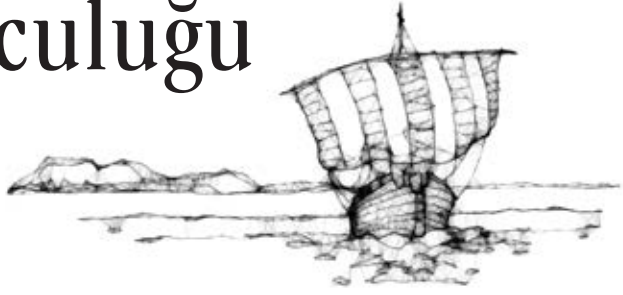
34 yaşındaki Chang, hayatının Yeşaya 55:8 ile özetlenebileceğini söyledi, "'Çünkü benim düşüncelerim sizin düşünceleriniz değil, sizin yollarınız benim yollarım değil' diyor RAB."

"Şimdi zengin hissetmiyorum ama fakir de hissetmiyorum," dedi. "Bir keresinde bir vaiz bana hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını söyledi. Ona inanmadım ve dedim ki, 'Gerçekten mi? Çok paran olduğu için mi hiçbir şeye ihtiyacın yok?' Şimdi ne demek istediğini anlayabilirim. Benim de hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Sizlerin Sebt Okulu misyon bağışlarınız Chang gibi Küresel Misyon öncülerini desteklemeye yardım ediyor.

1. Sanatoryum, uzun dönemli tedavi gerektiren hastalıklara sahip - özellikle verem - hastaların iyileştirilmesi için kurulmuş sağlık kuruluşları.

Üçüncü Müjdeleme Yolculuğu

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 18:24-28; Elç. 19; Elç. 20:7-12, 15-27; 2Ko. 4:8-14; Elç. 21:1-15.*

HATIRLAMA METNİ: “Canımı hiç önemsemiyorum, ona değer vermiyorum. Yeter ki yarışı bitireyim ve Rab İsa’dan aldığım görevi, Tanrı’nın lütfunu bildiren Müjde’ye tanıklık etme görevini tamamlayayım” (*Elç. 20:24*).

Luka’nın Pavlus’un üçüncü yolculuğu anlatısı birdenbire başlayıyor. Ayetler yalnızca Pavlus’un müjdeleme yolculuklarının merkezi olan Antakya’da biraz zaman geçirdikten sonra yeni bir yolculuğa başladığını ve “Galatya bölgesini ve Frikya’yı dolaşarak bütün öğrencileri ruhça pekiştirdiğini” (*Elç. 18:23*) söylüyor. Yani yolculuğun ilk 2500 kilometresi bir cümle ile geçilmiş.

Bunun sebebi yolculuğun odak noktasının, Pavlus’un tüm yolculukları süresince en çok vakit geçirdiği kent olan Efes olması. Müjdeleme açısından Efes’teki hizmet çok bereketli olmuştu; Pavlus’un vaazının etkisi tüm Asya iline ulaşmıştı (*Elç. 19:10, 26*). Kolose, Hierapolis ve Laodikya’daki kiliseler, belki de Pavlus’un çalışma arkadaşlarından biri olan (*Kol. 1:7, Flm. 23*) Epafras aracılığıyla (*Kol. 4:12,13*), muhtemelen bu dönemde kurulmuştu.

Bu yolculukla ilgili dikkat çeken bir şey de, Pavlus’un yolculukları içinde elçilerin İşleri kitapçığında kaydedilen sonuncusu olması. Pavlus bunu özgür biri olarak gerçekleştirdi. Luka bu kez Roma’ya yapılan bir yolculuktan daha söz ediyor, fakat tutuklu olarak.

*8 Eylül Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Efes: 1. Bölüm

Elçilerin İşleri 18:14–28 ayetlerinde, Pavlus daha Efes yolundayken, Apollos adında Yahudi bir imanlının kente geldiği kaydediliyor. Apollos etkili ve güzel konuşan, Kutsal Yazılar'ı da iyi bilen biriydi. Apollos'un İsa'nın izleyicilerinden biri olduğu Luka'nın onu tarif ediş biçiminden anlaşılıyor: “Rabb'in yolunda eğitilmiş bir kişiydi. Ateşli bir ruhla konuşuyor ve İsa'yla ilgili gerçekleri doğru öğretiyordu” (Elç. 18:25). Fakat Apollos sadece Yahya'nın vaftizini biliyordu. Vaftizci Yahya tarafından vaftiz edilmiş olan Apollos, İsa'yı yeryüzündeki yaşamı sırasında tanımıştı, fakat Çarmıh ve Pentekost olaylarından önce (muhtemelen İskenderiye'ye geri dönerek) bölgeden ayrılmış olmalı.

Bu, Akvila ve Priskilla'nın neden ona ayrıca eğitim verdiğini de açıklıyor. İsa'nın İsrail'in Mesih'i olduğunu Kutsal Yazılar'dan kanıtlayabiliyor olsa da (Elç. 18:28), Apollos'un İsa'nın hizmetinden bu yana gerçekleşen Hristiyanlık gelişmelerinden haberdar edilmesi gerekiyordu. Akvila ve Priskilla onun için daha fazlasını da yaptılar: Efes'teki diğer imanlılarla birlikte, Ahaya'daki kiliseye hitaben bir tavsiye mektubu yazıp ona verdiler (Elç. 18:27), bu da Korint'te etkili bir hizmet gerçekleştirmesini sağladı (1Ko. 3:4–6, 4:6, 16:12).

Elçilerin İşleri 19:1–7 ayetlerini oku. Efes'e vardığında Pavlus'a ne oldu?

Apollos'un öyküsü Pavlus'un Efes'e geldiğinde karşılaştığı on iki kişinin öyküsüyle bağlantılı, çünkü durumları çok benzerdi. “Öğrenciler” olarak tanımlanmaları (Elç. 19:1) ve Pavlus'un onlara sorduğu soru (Elç. 19:2) halihazırda İsa imanlıları olduklarını açıkça gösteriyor. Aynı zamanda Pavlus'a verdikleri cevap da, Apollos'a benzer şekilde onların da, daha sonra İsa'nın izleyicileri olmuş fakat Pentekost gününü tecrübe etmemiş, Vaftizci Yahya'nın eski öğrencileri olduğunu gösteriyor. Onların Rab ile daha derinden bir tecrübe yaşama fırsatları olacaktı.

“Pavlus Efes'e vardığında, Apollos gibi Vaftizci Yahya'nın öğrencileri olan ve yine onun gibi Mesih'in görevi hakkında bir miktar bilgi edinmiş olan on iki kardeşle karşılaştı. Apollos'un yeteneğine sahip değildiler, ancak edinmiş oldukları bilgiyi aynı samimiyet ve imanla dört bir yana yaymaya çalışıyorlardı.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 259.

Onların yeniden vaftizini bu benzersiz durumun ışığında görmeliyiz. Başka bir Hristiyan mezhebinden gelmiyor ya da dönüşüm yaşamıyorlardı. Sadece ana akım Hristiyanlık'la bütünleşiyorlardı. Ruh'u alıp yabancı dillerde konuşabilmeleri muhtemelen Apollos gibi onların da Hristiyan müjdecileri oldukları anlamına geliyor, bundan böyle de gittikleri her yerde İsa Mesih'e tanıklık etmek için tümüyle yetkilendirilmişlerdi.

Efes: 2. Bölüm

Pavlus, Efes'te de öncelikle havrada vaaz etme alışkanlığını devam ettirdi. Düşmanlık baş gösterince, yeni imanlılarla birlikte güvenilir biri olan Tiranus'un dershanesine gittiler ve Pavlus iki yıl boyunca her gün orada vaaz verdi (Elç. 19:8–10). Luka, Pavlus'un Efes hizmetini, tüm eyaletin güçlü bir şekilde müjdelendiğini belirterek özetliyor (Elç. 19:10, 26).

Elçilerin İşleri 19:11–20 ayetlerinde Luka, büyüünün ve diğer batıl inançların epey yaygın olduğu kentte Allah'ın kudretinin zaferini anlatan birkaç mucize öyküsü aktarıyor. Allah'ın Pavlus aracılığıyla iyileştirdiğine şüphe yok, fakat elcinin dokunduğu mendil ve peştamalin bile iyileştirme gücü olması (Elç. 19:12) bazılarına tuhaf gelebilir, gerçi bu da İsa'nın kanaması olan kadını iyileştirme öyküsüyle benzerlikler taşıyor (Luk. 8:44). Efeslilerin batıl inançları, Luka'nın dediği gibi Allah'ın “olağanüstü” mucizeler gerçekleştirmesine sebep olmuş olabilir (Elç. 19:11). Bu belki de Allah'ın insanların ihtiyaçlarını onların anlayış seviyesinde karşılamasına bir örnektir.

Efes'teki hizmetinin sonuçlarından memnun olan Pavlus Yeruşalim'e gitmeye karar verdi (Elç. 19:21). Luka bu yolculuk için bir sebep göstermiyor, fakat Pavlus'un kendi yazdıklarından Yeruşalim kilisesinin yoksulluğuna çare olmak için topladığı bağışları ulaştırmak istediğini biliyoruz (Rom. 15:25–27, 1Ko. 16:1–3). İlk yıllardaki varlıkların ortak kullanımı ve Klavdius dönemindeki şiddetli kıtlık Yahudiyeli imanlıları yoksullaştırmıştı; Pavlus onların yardım ricasında (Gal. 2:10), maruz kalabileceği riskleri bilmesine rağmen, hem Yeruşalim'dekilerin kendisinin elçiliğine olan güvenlerini, hem de artık kültürler üstü hale gelmiş olan kilisenin birliğini güçlendirme fırsatını gördü (Elç. 20:22, 23; Rom. 15:31).

Elçilerin İşleri 19:23–41 ayetlerini oku. Efes'te kaldığı sürenin sonlarında Pavlus'a karşı oluşan düşmanlığın gerçek sebebi neydi?

Düşmanlık, Pavlus'un hizmeti tarafından şiddetli bir biçimde tehdit edilen pagan ibadetiyle ilgili olmalı. Aslında Dimitrios'u harekete geçiren açıkça mali çıkarıydı, fakat antik dünyanın yedi harikasından biri sayılan Artemis tapınağının Efes'te bulunuyor oluşunu kullanarak, konuyu dini bir meseleye çevirmeyi başardı.

Elçilerin İşleri 19:27 ayetini oku. Dimitrios'un para akışını sürdürme çabasında dine “saygı”yı nasıl da ustalıkla işe karıştırdığına dikkat et. Biz Hristiyanlar olarak neden inancımızı ya da inancımızla ilgili yalandan dindarlığı bu şekilde kullanmamak için dikkatli olmalıyız?

Troas

Kargaşadan sonra (Elç. 19:23–41), Pavlus Efes'ten ayrılmaya kesinlikle karar verdi. Fakat doğrudan Yeruslüm'e gitmek yerine yolu uzatıp Makedonya ve Ahaya'yı kapsayan bir yolculuğa çıktı (Elç. 20:1–3). Diğer uluslardan olanların kiliselerinin bazı temsilcileri de bu yolculukta onunla birlikteydi (Elç. 20:4).

Elçilerin İşleri 20:7–12 ayetlerini oku. Bu ayetlerin Sebt gününün Pazar günüyle değiştiğini kanıtladığı şeklindeki yaygın iddiada yanlış olan nedir?

Pavlus'un Troas'taki molası "haftanın ilk gününde" (Elç. 20:7) bir kilise toplantısıyla sona erdi. "Ekmek bölmek için" bir araya toplandılar, burada muhtemelen Rabb'in Sofrası'ndan söz ediliyor, Yeruslüm kilisesinin ilk günlerinden beri sıklıkla onunla birleştirilen kardeşlik yemeğiyle birlikte olsun ya da olmasın (Elç. 2:42, 46). Kâseden ya da herhangi bir duadan bahsedilmemiş olması bu olasılığı tamamen ortadan kaldırmıyor. Fakat asıl mesele, bu öykünün Pavlus döneminde, en azından diğer uluslardan olanların kiliselerinin, ibadet günü olarak Sebt gününü Pazar günüyle değiştirdiklerine dair sıklıkla bir kanıt olarak öne sürülmesi.

Fakat böyle bir iddiada bulunmadan önce, toplantının tam olarak hangi gün gerçekleştiğini ve aynı zamanda da niteliğini kesin bir şekilde saptamak gerekiyor. Kandillerin kullanıldığından bahsedilmesi (Elç. 20:8), Pavlus'un konuşmasının gece yarısına (Elç. 20:7) ve daha sonra da gün doğuncaya dek sürmüş olması (Elç. 20:11) ve tabii ki Eftihos'un uykuya dalması (Elç. 20:9), bunun bir gece toplantısı olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Fakat soru, bunun Pazar'dan önceki gece mi yoksa sonraki gece mi olduğu. Bunun cevabı Luka'nın kullandığı zaman hesaplama yönteminin günbatımından günbatımına olan Yahudi sistemi mi, yoksa gece yarısından gece yarısına olan Roma sistemi mi olduğuna göre değişir. Eğer ilkiyse toplantı Cumartesi gecesindeydi; ikincisi durumundaysa Pazar gecesinde.

Her iki durumda da, Elçilerin İşleri 20:7–12 ayetlerinin bağlamı, toplantı Pazar gecesini gerçekleştirmişse bile, düzenli bir kilise toplantısı değil, Pavlus'un ertesi sabah ayrılacak olması yüzünden gerçekleştirilen özel bir toplantı olduğunu işaret ediyor. O halde, bu tek ve istisnai öykünün nasıl olup da Pazar gününü tutma fikrine destek oluşturduğunu anlamak zor. Gerçek şu ki, oluşturmuyor.

Yedinci gün Sebt'i ni tutmanın geçerliliğine dair tüm sebepler üzerinde biraz daha düşün. Sebt günü için Kutsal Kitap'a dayanan güçlü destek, Yedinci Gün Adventisti Hristiyanlar olarak kimliğimizle bizi ve üç meleğin mesajını dünyaya yayma çağrımızı ne şekilde doğruluyor?

Milet

Yeruşalim'e giderken Pavlus bir yerde daha durdu, bu kez Efes kilisesinin önderlerine veda konuşması yapma fırsatı bulduğu Milet'te.

Elçilerin İşleri 20:15–27 ayetlerini oku. Konuşmasının giriş bölümünde Pavlus neye vurgu yapıyor?

Roma ve İspanya'yı kapsayan yeni bir yolculuğu çoktan tasarlamış olduğu için (*Rom. 15:22–29*), Pavlus Asya eyaletine bir daha dönemeyeceğine inanıyordu. Bu nedenle konuşmasına Efes'te geçirdiği yıllar için bir nevi sorumluluk raporuyla başladı. Fakat bu raporun amacı sadece geçmiş, yani Efesliler arasındaki yaşamı değil, aynı zamanda gelecekti, çünkü Yeruşalim'de başına gelebileceklerden korkuyordu.

Pavlus'un korkuları temelsiz değildi. Yeruşalim'deki kilise, geçmişte uyguladığı zulüm ve vaaz ettiği sünnetsiz müjde yüzünden ona şüpheyile, hatta belki de düşmanca yaklaşıyordu (*Elç. 21:20–26*). Yahudi yetkililerin gözünde o, onların dini geleneklerinden sapmış bir hainden başka bir şey değildi (*Elç. 23:1, 2*). Birinci yüzyıl ortalarında, özellikle de Roma'nın kötü yönetimi sebebiyle, Yahudiye de devrimci ve milliyetçi ideallerden etkilenmişti. Bu hava, muhtemelen kilise de dahil olmak üzere, Yahudi toplumunun her katmanını etkisi altına almıştı. Bu ortamda, eski Ferisinin diğer uluslardan olanlar arasındaki faaliyetleri ona kötü bir şöhret kazandırmış olmalı (*Elç. 21:27–36*).

Pavlus'un başka endişeleri de vardı. Elçilerin İşleri 20:28–31 ayetlerinde Pavlus, Efes'teki kilise önderlerinin, sürüyü yanıltıp yanlış yola saptıran yırtıcı kurtlara benzettiği sahte öğretmenler sorununu nasıl ele almaları gerektiği konusuna odaklanıyor. Yani kilisenin içinde bile, kilisenin ilk günlerinde dahi, sahte öğretmen tehlikesi ciddi olarak mevcuttu. Farklı bir zamanda ve farklı bir durumda Süleyman'ın söylediği gibi: “Güneşin altında yeni bir şey yok” (*Vaiz 1:9*). Hristiyan kilisesinin tarihi, sahte öğretmenlerin kilisede yol açtığı inanılmaz tahribatları ortaya koymaktadır. Bu sorun sonuna kadar da varlığını sürdürecektir (*2Ti. 4:3*).

Pavlus'un aklında pek çok şey olduğuna, çok fazla endişesi olduğuna hiç şüphe yok; fakat ne sadakatinde ne de gayretinde asla bocalamadı.

2. Korintliler 4:8–14 ayetlerini oku. Pavlus burada söylediği neyi, özellikle de denemelerle karşılaştığımızda, kendimize uygulamalıyız? Pavlus nihâî umudunu neye dayandırıyor?

Sur ve Sezariye

Milet'ten sonra, Luka Pavlus'un yolculuğunu detaylandırıyor. Hâlâ Yerusâlim yolunda olan elçi, geminin yükünü boşaltacağı Fenike sahilindeki Sur kentinde bir hafta kaldı (Elç. 21:1–6). Fakat oradayken, imanlılar Yerusâlim'e gitmemesi için ısrar ettiler. İmanlıların Ruh'un yönlendirmesiyle Pavlus'u Yerusâlim'e gitmemesi için uyarması, elçinin daha önceden aldığı yönlendirmeye çelişki içinde değil. Elçilerin İşleri 19:21 ayetinde geçen Grekçe *etheto en tō pneumatī* tanımı, Pavlus'un bu kararı tamamen kendi başına verdiği gibi değil de, "Ruh'ta tasarladı/niyet etti" (bkz. KM ve CANDEMİR) şeklinde yorumlanmalı. Mesele şu; Ruh Sur'lu Hristiyanlara Pavlus'u bekleyen tehlikeleri göstermiş olabilir; onlar da, tamamen insani kaygılarla, tasarısını sürdürmemesini tavsiye etmiş olabilirler. Pavlus'un kendisi de Yerusâlim'de başına neler gelebileceğinden emin değildi (Elç. 20:22, 23). İlahî kılavuzluk her zaman her şeyi apaçık ortaya koymaz, Pavlus gibi biri için bile.

Elçilerin İşleri 21:10–14 ayetlerini oku. Sezariye'de Pavlus'un Yerusâlim'e yolculuğuyla ilgili hangi özel olay gerçekleşti?

Hagavos daha önce Elçilerin İşleri 11:27–30 ayetlerindeki kıtlık öyküsünde de bahsi geçmiş olan Yerusâlimli bir peygamberdi. Mesajını Eski Ahit'teki bazı peygamberlik sözlerine (örneğin, Ysa. 20:16, Yer. 13:110) benzer bir şekilde rol yaparak aktardı; bu Pavlus'un Yerusâlim'e vardığında başına gelecek olan şeylerin ve düşmanların onu diğer uluslardan olanlara (Romalılara) nasıl teslim edeceğinin canlı bir örneklemeiydi.

Pavlus'un yanındakiler Hagavos'un mesajını bir peygamberlik sözü olarak değil bir uyarı olarak aldılar, o yüzden elçiyi Yerusâlim'e gitmemesi için ikna etmeye çalıştılar. Onların tepkileri karşısında derinden etkilense de, Pavlus kendi canı pahasına da olsa görevini tamamlamaya kararlıydı. Onun için müjdenin bütünlüğü ve kilisenin birliği kendi kişisel güvenliğinden ya da çıkarlarından daha önemliydi.

"Elçi daha önce hiç Yerusâlim'e bu kadar üzgün bir kalple gitmemişti. Çok az dost ve pek çok düşman bulacağını biliyordu. Allah'ın Oğlu'nu reddetmiş ve öldürmüş olan, şimdi de üzerinde ilahî gazabın uyarıları asılı bulunan kente yaklaşıyordu."—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 366.

Yanlış anlaşılmalı, iftiraya uğramış, mağdur olmuş ve çok kez hakarete uğramış olmasına rağmen, Pavlus imanla devam etti. Cesaret kırıcı durumlara karşılaştığımızda, biz de aynısını yapmayı nasıl öğrenebiliriz?

EK ÇALIŞMA: “Müjdenin ilan edilişindeki başarı Yahudilerin öfkelerini yeniden alevlendirdi. Yahudilerin törensel yasanın ayinlerini yerine getirmekten özgür kılındığı ve Uluslardan olanlara İbrahim’in çocukları olarak Yahudilerle eşit haklar verildiği yeni doktrinin yayılışıyla ilgili olarak dört bir yandan haberler geliyordu... [Pavlus’un] önemle vurguladığı ‘Grek ve Yahudi, sünnetli ve sünnetsiz... yoktur’ ifadesi (Kolosaliler 3:11), düşmanları tarafından cüretkâr bir küfür olarak görülüyordu, bu nedenle sesinin susturulması gerektiğine karar verdiler.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 359.

“Ayrıca imandaki kendi kardeşlerinin dahi duyugudaşlığına ve desteğine güvenemiyordu. Onun yolunu bu kadar yakından izlemiş olan ihtida etmemiş Yahudiler onunla ve işiyle ilgili en olumsuz haberleri hem bizzat hem de mektupla Yeruşalim’e yetiştirmekte yavaş davranmamışlardı; ve bazı kişiler, hatta elçilerin ve ihtiyarların bazıları bu haberleri gerçek olarak kabul edip onlara karşı çıkmak için hiçbir çaba göstermemiş, onunla aynı safta olmak için hiçbir arzu sergilememişlerdi.”—Sayfa 366, 367.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Pavlus’un Efes’te karşılaştığı on iki öğrenci Vaftizci Yahya’nın eski izleyicileriydi ve halihazırda İsa’nın öğrencileri olmuşlardı (*Elç. 19:1–7*). Adventist inancına katılan –suya batırılarak vaftiz edilmiş– diğer mezheplerden gelen Hristiyanlardan yeniden vaftiz olmalarını talep ederken bu bölümü öne sürmek sence neden doğru? Apollos’un yeniden vaftiz olmamasının bir önemi var mı?
- ❷ Pavlus’un durumunu düşün. İsa’ya inanmayan kendi hemşerileri tarafından reddedildi. İsa’ya iman etmiş Yahudiler içinde dahi birçoğu Pavlus’u şüpheli görüyor, hatta güvenemiyordu, çünkü onun “yer işaretlerini” çarpıttığını düşünüyorlardı. Putperestlerin çoğu onun duyurduğu müjdeden nefret ediyordu. Peki ne oldu? Tüm bu düşmanlığa rağmen Pavlus neden devam etti? Biz Pavlus olmasak da, onun öyküsünden kendimiz için ne alabiliriz?
- ❸ İnsanların Sebt gününün Pazar günüyle değiştiğini ya da artık bağlayıcılığının kalmadığını kanıtlamaya çalışırken kullandığı savların bazılarını düşün. Bu savlara nasıl cevap veririz ve bunu Sebt gününe itaat etmenin diğer dokuz emre itaat etmekten daha fazla yasacılık olmadığını gösterecek şekilde nasıl yapabiliriz; yani, imanla ve tek kurtuluş umudumuzun nerede yattığını kavrayarak itaat ettiğimizde?

“Sadece Git!”

Andrew McClesney tarafından, Adventist Misyonu

Özel bir muhasebe işinin sahibi olan Kiyong Kwon, Güney Kore’de belki de bütün Yedinci Gün Adventist pastörlerinden daha fazla insanı Mesih’e götürmesiyle bilinir. Ama neredeyse bunu yapmamıştır.

Hikaye 2000 yılının sonlarında, Kutsal Kitap’ın kehanetlerini çalışmaya başladığında başladı. Yeni bir ivedilik ile Daniel’de İsa’nın İkinci Gelişi hariç her bir kehanetin gerçekleştiğini fark etti. Eğer Nuh bugün yaşasaydı ne yapardı diye merak etti. Belki de Nuh kariyerine aldırmandan İsa’nın dönüşünü duyurmak için tek bir misyon uğruna bile hayatını adardı. Kiyong, İsa’nın dönüşünü duyurmak için bir kilise kurucusu olarak kendi hayatını adaması gerektiğine ikna oldu.

Bir sabah dua ederken Tanrı’nın, “Sadece git!” dediğini hissetti. Bu emir onu korkutmuştu. Bahaneler üretmeye başladı: “Hiçbir tecrübem yok. Bir pastör değilim. Çoktan 40 yaşına geldim. Başarısız olacağımdan korkuyorum.”

“Fakat her sabah Tanrı’nın çağırısı o kadar açıktı ki benim için acı vericiydi,” dedi Kiyong.

Bu yüzden dua etti, “Eğer gerçekten gitmemi istiyorsan bana başından sonuna kadar ne yapacağımı göster. Öyle gideceğim.”

Kiyong bunun mantıklı bir dua olduğunu düşündü ama bir cevap almamıştı. Yedi gün boyunca dua etti. Yedinci günde dua ettikten sonra, Adventist Kilisesi’nin Kore Birliği Konferansı’nın dergisi olan Kilise Pusulası’nı açtı. İlk sayfada Ellen G. White’in Hayat Hikayeleri kitabından kendisini şok eden bir alıntı gördü: Tanrı’nın ruhları kurtarmak için herhangi bir şey ve her şeye cesaret edecek insanları olacak. Bu yolun her adımını açıkça görene kadar harekete geçmeyenler bu sefer Tanrı’nın gerçeğinden fayda göremeyecekler. Şimdi karanlıkta da ışıkta olduğu gibi ilerlemeye devam eden, engellerin ve kırılmış umutların altında cesurca durabilen, iman, göz-yaşı ve sabır umuduyla çalışan ve her suyun yanına ekebilen, mahsuller için Rabbe güvenen işçiler olmalı. Tanrı sonuna kadar çalışmaları için cesur, umutlu, imanlı ve dayanıklı insanları çağırıyor” (213.sayfa).

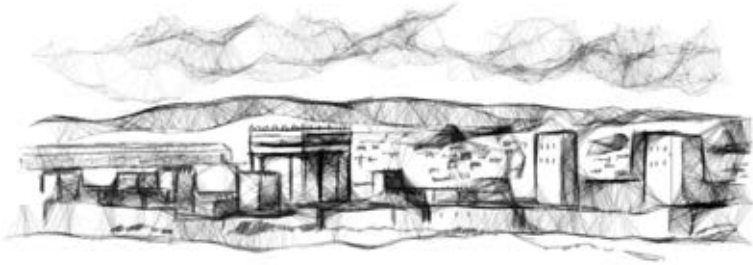
“Bu Tanrı’dan bana gelen bir cevaptı!” dedi. “Başından sonuna kadar ne yapacağı için dua etmemem gerekiyordu. İlerlemek zorundaydım.”

Kiyong vazgeçti ve hayatında ilk kez bir kilise kurdu.

“Şaşırtıcı bir şekilde,” dedi, “Bir şey yapmak zorunda değildim. Tanrı çalıştığında mucizeler oluyor.”

56 yaşındaki Kiyong Kwon (soldaki), Güney Kore’de üç tane kilise kurdu. Bu üç ayın On Üçüncü Sebti Bağıışı’nın bir kısmı Sejong, Güney Kore’deki ilk Adventist kilisesini kurmaya yardım edecek. Kiyong hakkında daha fazla okumak için gelecek hafta tekrar gelin.

Yeruşalim’de Tutuklanma

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 21; Rom. 2:28, 29; Gal. 5:6; Elç. 22; Elç. 23:1-30; Mat. 22:23-32.*

HATIRLAMA METNİ: “O gece Rab Pavlus’a görünüp, ‘Cesur ol’ dedi, ‘Yeruşalim’de benimle ilgili nasıl tanıklık ettinse, Roma’da da öyle tanıklık etmen gerekir” (*Elç. 23:11*).

Pavlus’un ilk müjdeleme yolculuğundan hemen sonra, kilisede diğer uluslardan olanların imana ne şekilde kabul edileceğine dair temel bir anlaşmazlık olduğu açıkça ortaya çıkmıştı (*Elç. 15:1-5*). Pavlus, belki de çekişmenin büyüyeceğini hissederek, kilisenin birliğini desteklemek amacıyla bir plan tasarladı. Kurulda ondan yoksulları anımsaması istendiği için (*Gal. 2:10*), diğer uluslardan olanların kiliselerinden Yahudiye’deki kardeşlere mali yardımda bulunmalarını, “kutsallara yapılacak para yardımı” (*1Ko. 16:1*) talep etti, bunun belki de iki grup arasında bir köprü kurulmasına yardım edeceğini umuyordu.

Bu, tüm risklere rağmen üçüncü yolculuğunun sonunda Yeruşalim’e gitme konusundaki kararlılığını açıklayabilir. Hem Yahudi kardeşlerine karşı yürekten bir sevgi besliyordu (*Rom. 9:1-5*); hem de birleşik bir kiliseyi çok arzu ediyordu (*Gal. 3:28, 5:6*). Yahudiler ve diğer uluslardan olanlar yasa işleriyle değil (*Rom. 3:28-30*), iman yoluyla eşit olarak kurtarıldığına göre, aralarında yasanın törensel gerekliliklerine dayanan herhangi sosyal yabancılaşma müjdenin kapsayıcı doğasına aykırı olurdu (*Ef. 2:11-22*).

Pavlus görevinin ve yaşamının bu yeni safhasına girerken onu takip edelim.

*15 Eylül Sebte Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Yeruşalim Önderleriyle Buluşma

Pavlus Yeruşalim'e vardığında, evinde kalacağı Minason'la ilişkili imanlılar tarafından sıcak karşılandı (*Elç. 21:16, 17*).

Elçilerin İşleri 21:18–22 ayetlerinde, Yakup ve Yeruşalim kilisesinin ihtiyarları Pavlus'un bölgedeki Musa'nın yasasını gayretle savunan Yahudi imanlılar arasındaki şöhretinden duydukları endişeyi ifade ettiler. Onlara Pavlus'un yurtdışında yaşayan Yahudi mühtedilere Musa'yı terk etmelerini öğrettiği, “çocuklarını sünnet etmemelerini, törelerimize uymamalarını” (*Elç. 21.21*) söylediği aktarılmıştı.

Bu tabii ki doğru değildi. Pavlus'un öğrettiği, kurtuluş açısından sünnetli ya da sünnetsiz olmanın bir anlam ifade etmediği, zira Yahudilerin de diğer uluslardan olanların da eşit olarak İsa'ya imanla kurtulduğunu (*Rom. 2:28, 29; Gal. 5:6; Col. 3:11*). Bu, Yahudileri yasaya ve onun gerekliliklerine saygısızlığa açıkça teşvik etmekten farklı bir şey. İtaat elbette ki özünde yasacılıkla eşanlamli değildir, fakat tam olarak bu anlama gelmesi için kasten çarpıtılabilir.

Elçilerin İşleri 21:23–26 ayetlerini oku. Pavlus hâlâ sadık bir Yahudi olduğunu ne şekilde gösterecekti?

Pavlus'a siyaseten doğru olması öğütlenmişti. Çok Yahudice bir şey yapıp kendisi hakkındaki söylentilerin yanlış olduğunu göstermeliydi: bazı Yahudi imanlıların adaklık kurban paralarını karşılayarak. Bu adak, bir Yahudi'nin kendisini Allah'a tahsis ettiği özel bir dindarlık eylemiydi.

Maalesef Pavlus karşı koyamadı. İbrahim, Musa, Petrus ve diğer birçoklarının yaşamlarında görebileceğimiz gibi, Kutsal Kitap'takiler de dahil tüm kahramanların kusurları vardır. Pavlus'un Yahudilerle birlikleyken Yahudi gibi davranma ilkesini sürdürmekten başka bir şey yapmadığı (*1Ko. 9:19–23*) ya da kesin niteliği belli olmasa da, kendisinin de yakın zamanda adak adanmış olduğu (*Elç. 18:18*) ileri sürülebilir. Fakat bu sefer taviz vermişti, zira yaptığı, tavsiyenin ardındaki yasacı güdülerini onayladığı anlamına geliyordu. Elçi, bu tip bir davranışın getirisine şiddetle karşı çıkmaya çalışmıştı: sanki iki müjde varmış gibi, biri diğer uluslardan olanlar için iman yoluyla kurtuluş, diğeri de Yahudiler için işlerle kurtuluş. “[Pavlus'un] onların istedikleri kadar taviz verebilmek için Allah tarafından verilmiş bir yetkisi yoktu.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 373.

Biz yerinde davranmaya çalışırken, bu tip bir hataya düşmemek için nasıl dikkatli olabiliriz?

Tapınakta İsyân

Kilise önderlerinin önerisini kabul eden Pavlus'un, adamların adaklarını tamamlamalarına yardım etmek için yedi günlük bir arınma törenine katılması gerekiyordu (*Say. 19:11–13*). Ayrıca Yahudi geleneğinin şartına göre, diğer ulusların topraklarından gelen herkes kirli sayılacak ve tapınağa giremeyecekti. İşte bu yüzden Pavlus adak adayanlarla ilgili arınma süreci hakkında bilgi vermek için rahiplere gitmeden önce kendisini arındırma-lydı (*Elç. 21:26*).

Elçilerin İşleri 21:27–36 ayetlerini oku. Yedi gün süren arınma süresinin sonunda Pavlus'a ne oldu?

Kalabalığı Pavlus'a karşı kışkırtanlar yüzünden bir kargaşa meydana geldi, onu Yahudi dininin en kutsal sembollerine saldırmakla, en çok da tapınağı kirletmekle suçluyorlardı. Pavlus'un yol arkadaşlarından biri diğer uluslardan olan bir imanlı, Efesli Trofimos olduğu için (*Elç. 21:29*), elçinin onu sadece Yahudilerin girebildiği tapınağın iç avlusuna soktuğunu düşündüler. İtham meşru olsa, Pavlus çok ciddi cürümden suçlu bulunacaktı. Dış avluyu iç avludan ayıran duvarlarda, diğer uluslardan olanların daha fazla içeriye girmemesi için Grekçe ve Latince yazılmış uyarılar vardı, yoksa ölümlerinden kendileri sorumlu olacaktı.

“Kutsal yapının iç avlularına sünnetsiz birinin girmesi, Yahudi yasasına göre ölüm cezası gerektiren bir suçtu. Pavlus kentte Efesli olan Trofimos ile birlikte görülmüştü, dolayısıyla onu tapınağa getirdiği varsayılmıştı. Aslında böyle bir şey yapmamıştı; ve kendisi Yahudi olduğundan, tapınağa girmesi yasaya aykırı değildi. Ancak suçlama tamamen asılsız olsa da, halkın önyargısını uyandırma amacına hizmet etmişti. Bağırış adamdan adama iletilerek tapınak avlularında yankılandığında, orada toplanmış kalabalıklar çılginca bir heyecana kapıldı.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 375.

İsyânın haberi Roma taburuna ulaştığında, Romalı komutan Klavdius Lisias (*Elç. 21:31, 32, 23:26*) askerleriyle birlikte geldi ve Pavlus'u kalabalık öldürmeden kurtardı.

Saldırıların hedefi olan Pavlus tutuklanıp zincirle bağlanırken, komutan neler olup bittiği hakkında sorular sormaya çalıştı. Kalabalığın çıldırmış gibi bağırışları arasında elçinin kaleye götürülmesi emrini verdi.

Söylentiler (üstelik yalandılar) bu ayaklanmanın başlamasına yol açtı. Duyduğumuz ya da daha kötüsü yaydığımız söylentilerle ilgili neden çok dikkatli olmalıyız?

Kalabalığın Karşısında

Elçilerin İşleri 21:37–40 daha sonra neler olduğunu anlatıyor. Pavlus sorguya çekilmek için bir Roma kalesine götürülürken, öldürülmesi için çığgın gibi bağırıp çağırmaya devam eden insanlara hitaben bir konuşma yapmak için komutandan izin istedi.

Komutana Grekçe hitap ettiği için, komutan Pavlus'un üç yıl önce Yeruslaim'de Roma işgaline karşı isyan başlatmış olan Mısırlı Yahudi olabileceğini düşündü. Ancak isyan Roma güçleri tarafından bastırılmıştı; takipçileri tutuklanmış ya da öldürülmüş, fakat Mısırlı kaçmayı başarmıştı.

Mısırlı değil Tarsuslu olduğunu söyleyince, konuşma yapma iznini aldı. Konuşmasında kendisine yöneltilen suçlamalara detaylı bir şekilde cevap vermeye çalışmak yerine (*Elç. 21:28*), İsa'ya iman edenlere zulmedecek kadar Yahudiliğe bağlı oluşuna vurgu yaparak, onlara kendi ihtidasının öyküsünü anlattı. Rab'den gelen vahiylerle yüzleştiğinde, onları izlemekten başka çaresi kalmamıştı. Bu, yaşamındaki büyük dönüşümü ve diğer uluslardan olanlara vaaz etme çağrısını açıklıyordu. İlahî bir tartışmaya girmek yerine, Pavlus onlara kendi tecrübesini aktararak yaptıklarını neden yaptığını açıkladı.

Elçilerin İşleri 22:22–29 ayetlerini oku. Kalabalık Pavlus'un diğer uluslara elçi olduğu açıklamasına ne tepki gösterdi?

Pavlus'un konuşmasına izin verme kararı iyi sonuç vermedi. Pavlus diğer uluslara olan sorumluluğundan bahsederek, kendisine yöneltilen suçlamaları doğrularmış gibi göründü (*Elç. 21:28*) ve tansiyon yeniden yükseldi.

Romalı komutan Pavlus'un anlattıklarının hepsini muhtemelen anlamamıştı, o yüzden kamçılanarak sorguya çekilmesine karar verdi. Fakat Pavlus safkan bir Yahudi olmasının yanı sıra (*Flp. 3:5*) Roma vatandaşıydı da, bunu söylediğinde komutan geri adım atmak zorunda kaldı. Pavlus Roma vatandaşı olarak böyle bir işkenceye maruz bırakılamazdı.

Pavlus'un konuşmasını oku (*Elç. 22:1–21*). Kendisini savunuyor olmasının yanı sıra, Pavlus'un Yahudi kardeşlerine vaaz ettiğine dair hangi kanıtları görüyorsun? Kendi ihtida öyküsünü neden anlatsın? İhtida öykülerindeki bu kadar kuvvetli olan şey nedir?

Sanhedrin'in Huzurunda

Romalı komutan Pavlus'un imparatorluk için herhangi tehdit oluşturmadığını fark edince; yani, meselenin Yahudilerin kendi iç çekişmelerinden ileri geldiğini anlayınca, Sanhedrin'den davayı üstlenmesini istedi (*Elç. 22:30; 23:29*).

Elçilerin İşleri 23:1–5 ayetlerini oku. Pavlus Sanhedrin karşısındaki savunmasına nasıl başladı?

Pavlus ilk cümlesi karşılığında ağzına bir tokat yedi, çünkü belki de bir tutsak olarak Allah'tan bahsetmesi dine küfür gibi algılanmıştı. İçinden geldiği gibi tepki vermiş olması bize onun mizacıyla ilgili bir ipucu gösteriyor. Başrahibe "badanalı duvar" (*Elç. 23:3*) derken, belki de İsa'nın Matta 23:27 ayetinde kayıtlı olan Ferisilerin ikiyüzlülüğünü kınamasını hatırlatıyordu. Fakat başrahiple konuştuğunun farkında olmamasından, Pavlus'un gözlerinin bozuk olma ihtimali de tümüyle göz ardı edilmemeli.

Elçilerin İşleri 23:6–10 ayetlerini oku. Pavlus duruşmanın gidişatını sekteye uğratmayı nasıl ustalıklarla denedi?

Sanhedrin bir takım meselelerde birbirine karşı çıkan Saduki ve Ferisi üyelerden oluşuyordu, doktrin de bu konulardan biriydi. Örneğin kutusal kitap olarak sadece Musa'nın ilk beş kitapçığını (Tevrat) kabul eden Sadukiler, ölümden dirilişe inanmıyorlardı (*Mat. 22:23–32*).

Fakat Pavlus'un ifadesi (*Elç. 23:6*), Sanhedrin'in dikkatini dağıtmak için akıllıca bir taktikten daha fazlasıydı. Şam yolunda dirilmiş İsa ile karşılaşması ihtidasının ve elçisel hizmetinin temelini oluşturduğu için, yargılanmasına sebep olan gerçek mesele ölümden dirilmeye inanmasıydı (*Elç. 24:20, 21; 26:6–8*). O eskiden olduğu gayretli kişiden şimdiki haline değişimini başka hiçbir şey açıklayamazdı. Eğer İsa ölümden dirilmediyse, o halde hizmeti anlamsızdı ve kendisi de bunu biliyordu (*1Ko. 15:14–17*).

O gece, Pavlus kaledeyken Rab ona göründü ve onu yüreklendirdi: "‘Cesur ol' dedi, 'Yeruşalim'de benimle ilgili nasıl tanıklık ettinse, Roma'da da öyle tanıklık etmen gerekir'" (*Elç. 23:11*). İçinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, böyle bir vaat Pavlus için özellikle anlamlı olmuş olmalı. Çoktan beridir beslediği Roma'da vaaz verme dileği (*Elç. 19:21, Rom. 1:13–15, 15:22–29*) hâlâ gerçekleşebilirdi.

Sezariye'ye Nakil

Yasal yollardan Pavlus'tan kurtulamamış oldukları için keyifleri kaçan bir grup, onu pusuya düşürüp kendi başlarına öldürebilecekleri bir plan tasarlamaya karar verdiler.

Elçilerin İşleri 23:12–17 ayetlerini oku. Ne planlamışlardı, planları nasıl bozuldu? Bu, insanların yanlış gayeler için ne kadar tutkulu olabileceğiyle ilgili bize ne öğretiyor?

Kırktan fazla Yahudi'nin Pavlus'a karşı birlik olup kendilerini lanet altına sokmuş olması, elçinin Yerus alim'de ne kadar çok nefret uyandırdığını gösteriyor. Luka bize bu adamların kimliğine dair bilgi vermiyor, fakat onların Yahudi yasasını sözde hain ve düşmanlardan korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır aşırılıkçı kişiler olduklarını biliyoruz. Devrimci ve milliyetçi coşkunlukla birleşmiş bu seviyedeki dini bağnazlık, birinci yüzyıl Yahudiyesi ve çevresinde olağandışı değildi.

Ne var ki, Allah'ın takdiriyle komplonun haberi Pavlus'un yeğenin kulaklarına ulaştı. Pavlus'un ailesi hakkında neredeyse hiçbir Şey bilmiyor oluşumuz gerçekten can sıkıcı, ancak anlaşıldığı kadarıyla kız kardeşiyle birlikte Yerus alim'de büyümüşler (El . 22:3) ve kardeşi burada evlenip en azından bir oğlu olmuş. Her neyse, Pavlus'un yeğeni (k c ltme sözcüğü *neaniskos* (El . 23:18, 22) ve "elinden tutulup" (El . 23:19) bir yana çekilmiş olması halen  ocuk olduğuna işaret ediyor) onu kalede ziyaret etmeyi başardı ve öğrendiklerini ona anlattı.

Elçilerin İşleri 23:26–30 ayetlerini oku. Komutan Lisias vali Feliks'e Pavlus'la ilgili hangi mesajı gönderdi?

Mektup Feliks'in durumdan doğru bir Şekilde haberdar olmasını sağladı. Ayrıca Pavlus'un Roma vatandaşlığından nasıl faydalandığını da gösteriyor. Roma yasası vatandaşlarını tam olarak koruyordu, örneğin adil yargılanma hakkına sahiptiler, bu sayede mahkeme karşısına çıkıp kendilerini savunabiliyorlardı (El . 25:16) ve adaletsiz yargılanma halinde imparatora başvurma hakkına sahiptiler (El . 25:10, 11).

Feliks Őohretinden beklenmeyecek Şekilde, Pavlus'a uygun hukuk  bir tavırla muamele etti.  n sorgulamadan sonra, onu suçlayanlar gelene kadar gözetim altında tutulmasını emretti.

Allah'ın Pavlus'un yaşamındaki takdirini düşün. Yaşamış olabileceğin denemelere ve çektiğin acılara rağmen Allah'ın senin kendi hayatındaki takdirini ne sıklıkla alçakgönüllülükle kabullendin?

EK ÇALIŞMA: “Bu olayda Pavlus ile yoldaşları, Uluslardan olanların kiliseleri tarafından Yahudi kardeşleri arasındaki fakirleri desteklemek için iletilen bağışları Yerus alim’deki çalışmanın önderlerine resmi olarak sundular...”

“Bu gönüllü sunular Uluslardan olan mühtedilerin Allah’ın dünya çapındaki örgütlü işine olan sadakatini gösteriyordu ve herkes tarafından minnettarlık duyularak alınmalıydı, ancak Pavlus’a ve yoldaşlarına, şimdi  nlelerinde durdukları kişiler arasında dahi armağanları teşvik eden kardeşlik sevgisi ruhunu takdir edemeyecek olanlar olduğu belli olmuştu.”—Ellen G. White, *Elçilerin işleri*, s. 368, 369.

“Kilisedeki  nderler elçiye karşı hoşnutsuz duygularını tamamen bırakmış olsalar ve onu müjdeyi Uluslardan olanlara taşımak üzere Allah tarafından özel olarak çağrılmış biri olarak kabul etselerdi, Rab onu kendilerine bağışlayacaktı. Allah Pavlus’un çalışmalarının bu kadar çabuk sonlanmasını takdir etmemişti, fakat Yerus alim’deki kilisenin önderlerinin tuttukları yolun neden olduğu olaylar zincirini etkisiz hale getirmek için bir mucize de göstermedi.

“Aynı ruh halen aynı sonuçlara yol açmaktadır. İlahî lütfun sağladığı bereketleri takdir etmenin ve geliştirmenin ihmal edilmesi, kiliseyi pek çok bereketten mahrum bırakmıştır. Rab, alışmaları takdir edilseydi, sadık bir hizmetk rın işini ne kadar da çok uzatırdı! Fakat kilise canların düşmanının anlayışı sapıtmasına izin verirse ve bu nedenle Mesih’in kulunun sözlerini ve işlerini yanlış yansıtıp yanlış yorumlayacak olurlarsa; onun yoluna engel olup, yararlı olmasını engellerlerse, Rab vermiş olduğu bereketleri kimi zaman geri alır...”

“Eller kalbi atmayan göğsün üzerinde katlandığında, uyarı ve teşviğin sesi sustuğunda, o zaman taç kalpliler kendilerinden alınan bereketleri görmek ve takdir etmek üzere harekete geirilebilirler.  l mleri, yaşamlarının gereşleştiremediği şeyi yerine getirebilir.”—sayfa 384, 385.

TARTIşMA SORULARI:

- 1 Pavlus iyi karşılanmayacağını bile bile Yerus alim’e giderek, kilisenin çıkarlarını kendi kişisel çıkarlarının üzerinde tuttu. Onun örneğini hangi dereceye kadar izlemeliyiz?
- 2 Pavlus’un Yerus alim’de verdiği tavizden ne  renebiliriz? Sahip olduğumuz ilkelerden vazgeçmeden ne şekilde siyaseten doğru olmayı başarabiliriz? Ya da olabilir miyiz?
- 3 Kilisenin birliği her zaman çok önemlidir. Farklı bakış açılarına sahip olsak da birlikte, bütünleşmiş olarak çalışmayı nasıl  renebiliriz?

100 kişiyi Vaftiz Etmek

Andrew McCbesney tarafından, Adventist Misyonu

Kiyong Kwon Güney Kore’de ilk kilisesini kurduğunda 20 kilise üyesi vardı. Eski kilisesinden de 20 kişi geldi ama Kiyong yeni üyeler istiyordu.

Kilisenin ilk Sebt hizmetinde genç bir adam çıkageldi. Bu onun herhangi bir kiliseye ilk gelişi idi.

“Neden bu küçük kiliseye geldin?” diye sordu Kiyong.

“Sadece hiç şansım yok,” diye yanıtladı misafir. “Ama birisi eğer bir kiliseye gidersem bunun bana şans getireceğini söyledi.”

Kiyong Kutsal Kitap dersleri vermeyi teklif etti ve genç adam vaftiz edildi.

Ama Kiyong daha fazla üye istiyordu. Bir gün sabahtan akşama kadar dua etti, “Lütfen bana insanlar ver. Bu kiliseyi dolduracak ruhlar ver.”

Ertesi gün bir komşu Kiyong’u durdurdu. “Dün içimden kiliseye gitmek geldi,” dedi. “Lütfen beni kilisene götür.”

Bunun ertesi günü Kiyong’a bir telefon geldi, “Kız kardeşim 10 yıldır benim kiliseye gitmemi isteyen bir Adventist, ama hiç gitmedim,” dedi arayan kişi. “Ama şimdi gitmek istiyorum.”

Kiyong iki kadınla da Kutsal Kitap çalıştı ve ikisi de vaftiz oldu.

“Tanrı bu şekilde pek çok insan gönderdi,” dedi Kiyong.

İlk yıl 40’tan fazla insan vaftiz edildi. Kiyong 100 vaftiz için dua etti. Sonra üç yıl içinde hiç görmediği bir kadını hatırladı. Onu bir çocuk sanat okulunu yönetirken buldu ve onu çiçekler ile ziyaret etti.

“Sen kilisemde vaftiz olacak 100. kiş, olmalısın,” dedi ona.

Kadın kabul ettiğinde Kiyong ona ilk olarak Kutsal Kitap dersleri alması gerektiğini ve sonraki akşam onu evinde beklemesini bildirdi. “Eşinin de orada olduğundan emin ol.” dedi.

Kiyong ayrıldığında kadın eşini arayıp şöyle dedi, “Kwon Hoca yarın evimize Kutsal Kitap öğretmeye gelecek.”

Dindar bir Budist ve bir iş sahibi olan eşi son günlerde İngilizce öğrenmeye karar vermiş ve birkaç adet İngilizce dilinde kitaplar almış, Kutsal Kitap da dahil. Ofisinde Kutsal Kitap okumak için mücadele ediyormuş. Böylece dua etmiş, “Eğer sen gerçek Tanrı iseni bana Kutsal Kitap’ı öğretecek birini gönder.”

O anda karısı arayıp söyledi, “Kwon Hoca yarın evimize Kutsal Kitap öğretmeye gelecek.”

“Kocası tarif edilemez bir şekilde şok olmuştu,” dedi Kiyong.

Ertesi gün Kiyong evli çifti ve yetişkin çocuklarını Kutsal Kitap çalışmayı istekle beklerken buldu.

56 yaşındaki Kiyong Kwon(soldaki), Güney Kore’de üç tane kilise kurdu. Bu üç ayın On Üçüncü Sebt Bağıışı’nın bir kısmı Sejong, Güney Kore’deki ilk Adventist kilisesini kurmaya yardım edecek. Kiyong hakkında daha fazla okumak için gelecek hafta tekrar gelin.

Sezariye’de Tutukluluk

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 24, Elç. 25, Elç. 26, 1Ko. 1:23.*

HATIRLAMA METNİ: “İster kısa ister uzun sürede olsun’ dedi Pavlus, ‘Tanrı’dan dilerim ki yalnız sen değil, bugün beni dinleyen herkes, bu zincirler dışında benim gibi olsun!’” (*Elç. 26:29*).

Pavlus’un Sezariye’ye nakli, bu şehirde (*Elç. 24:27*), daha doğrusu Roma valisi Hiroides’in resmi ikameti olan sarayında (*Elç. 23:35*) iki yıl sürecek tutukluluğun da başlangıcı oldu. Bu yıllar içinde iki Roma valisi (Felix ve Festus) ve bir kralın (2. Agrippa) karşısında pek çok kez konuştu, böylece Allah’ın ona verdiği görevi daha da çok yerine getirme fırsatı oldu (*Elç. 9:15*).

Pavlus tüm duruşmalarda sürekli olarak suçsuz olduğunu söyledi ve hiç görgü tanığı olmamasından belli olduğu üzere, aleyhinde bir delil bulunmadığını iddia etti. Aslında tüm anlatı, Pavlus’un tutuklanmayı gerektirecek bir şey yapmadığını ve eğer Sezar’a başvurmamış olsa serbest bırakılabileceğini göstermeyi amaçlıyor (*Elç. 26:32*). Fakat bu duruşmalar ona İsa ve diriliş vaadindeki büyük umut hakkında tanıklık etme fırsatı vermiş oldu.

Yine de bunlar, elçinin Yerusâlim’deki kiliseden herhangi bir destek görmediği, kaygı dolu usandırıcı tutsaklık yıllarıydı; Yerusâlim kilisesinin önderleri ise “mevcut olan önyargıdan Pavlus’un büyük ölçüde sorumlu tutulması gerektiği duygusunu halen besliyorlardı.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s.372.

*22 Eylül Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Feliks'in Önünde

Pavlus'un Sezariye'ye naklinden beş gün sonra, Yahudilerin önemli önderlerinden bir grup –başrahip, Sanhedrin'in bazı üyeleri ve Tertullus adında profesyonel bir avukat– Yerusolim'den geldiler ve elçiye karşı davalarını Feliks'in huzurunda resmen sunular (Elç. 24:1–9).

Bu, Elçilerin İşleri kitapçığında iddia makamının bir avukat tutmuş olduğu tek mahkeme anlatısıdır. Tertullus, konuşmasında valinin taraftarlığını kazanmak için ilginç bir strateji denedi. Feliks yönetiminde Yahudilerin uzun bir süredir huzur içinde yaşadığı doğru değildi. Hatta onun kadar baskıcı ve şiddet yanlısı bir vali daha olmamıştı ve bu baskı Yahudiler arasında Roma yönetimine karşı muazzam boyutta düşmanlığın oluşmasına yol açmıştı. Tertullus valinin kendi yönetim politikasını, onu bu davada da ancak sert bir şekilde baskı uygulayarak siyasi istikrar sağlayabileceğine ikna etmek için ustalıkla kullandı.

Daha sonra da Pavlus'a karşı şu üç hususi suçlamayı yöneltti: (1) Pavlus'un imparatorluğun her yanında Yahudiler arasında sürekli fesat çıkarttığı (Elç. 24:5); (2) bir bütün olarak Hristiyanlığın yıkıcı bir hareket olduğunu ima eden sözlerle, Nasrani tarikatının elebaşlarından biri olduğu (Elç. 24:5) ve (3) Yerusolim tapınağını kirletmeye kalkıştığı (Elç. 24:6).

Elçilerin İşleri 24:10–19 ayetlerini oku. Pavlus her bir suçlamaya nasıl cevap verdi?

Pavlus tarafından ortaya sürülen iki nokta, iddia makamının savları açısından yıkıcı oldu: (1) Asya ilinden şahitlerin olmayışı, ki bu durum mahkemeyi tamamen geçersiz hale getirebilirdi (Elç. 24:18, 19) ve (2) oradaki Yahudilerin ancak bir hafta önce gerçekleşen Pavlus'un Sanhedrin'in önündeki duruşması hakkında konuşabilecek olmaları (Elç. 24:20) ve bu durumda ölümden dirilmeye inanması dışında kendisini suçlayacak bir şeyleri olmadığı (Elç. 23:6 ile karşılaştırın).

Feliks Pavlus'un iddialarının ağırlığını hemen fark etti, çünkü Yahudi olan karısı Drusilla sayesinde Hristiyanlığa bir nebze aşınaydı. İkinci bir emre kadar davanın ertelenmesine karar verdi (Elç. 24:22).

Feliks'in cevabı (Elç. 24:24-27), onun kişiliği hakkında pek çok şeyi ortaya koyuyordu: işleri ağırdan alıyordu, rüşvet almaya hazırdı ve fırsatçıydı. Pavlus'un Feliks gibi biri tarafından adil yargılanma ihtimali çok düşüktü.

Elçilerin İşleri 24:16 ayetini oku. Pavlus “gerek Tanrı, gerek insanlar önünde vicdanını temiz tutmak” için sürekli çaba gösterdiğini söyledi. Bunun anlamı nedir? Bunları söyleyebilmek için, değiştirmen gereken bir şey varsa, bu nedir?

Festus'un Önünde

Sırf Yahudilerin gözüne girmek için Pavlus'u iki yıl hapiste tutan Feliks'in Yahudiye valisi olarak yerini Porkius Festus aldı (*Elç. 24:27*). Festus MS 60 yılından 62 yılına kadar yöneticilik yaptı.

Elçilerin İşleri 25:1–5 ayetlerini oku. Bu, gerçeğin duyurulmasının ona inanmak istemeyenlerde meydana getirdiği nefretin açığa vurulmasını ne şekilde sağlıyor?

Muhtemelen Pavlus'a karşı yönelttikleri suçlamalarla ilgili Feliks'i ikna etmeyi daha önce bir kez başaramadıkları için, önderler işlerini tekrar şansa bırakmak istemiyorlardı. Festus'un Yerusuhalim'e ilk gelişi olduğu anlaşılan ziyaretinde, ondan kendileri için bir iyilik yapmasını, yargı yetkisinde değişikliğe giderek Pavlus'u Sanhedrin'de Yahudi yasasına göre yargılayabilmeleri için kendilerine iade etmesini talep ettiler.

Fakat bu talepleri onların gerçek niyetlerini saklamak için uydurdukları bir kılıftı: Pavlus'u öldürmek. Festus davayı yeniden açmaya hazırdıysa da, duruşmanın Yerusuhalim'de değil Sezariye'de yapılacağını söyledi, yani Pavlus Roma yasası uyarınca yargılanacaktı.

Festus Sezariye'ye döner dönmez mahkemeyi toplantıya çağırdı ve Pavlus'un düşmanları ona karşı suçlamalar yöneltmeye başladılar (*Elç. 25:7*). Luka bu kez suçlamaları tekrar etmiyor, fakat Pavlus'un cevabına dayanarak (*Elç 25:8*) iki yıl öncekilerle benzer olduklarını söyleyebiliriz, belki Pavlus'un fesatçı olduğu için aynı zamanda imparatorluk için de bir tehdit oluşturduğuna fazladan vurgu yapılmış olabilir.

Elçilerin İşleri 25:9–12 ayetlerini oku. Pavlus Festus'un kendisini siyasi sebepler için kullanabileceğini sezdiğinde ne yaptı?

Sonuçta Festus da siyasi taktikleri açısından Feliks'ten çok farklı çıkmadı (*Elç. 24:27*). Pavlus'un masum olduğunu açıklayarak daha göreve başlar başlamaz Yahudilerin desteğini kaybetmek istemediği için, onların ilk talebini yerine getirmeyi düşündü: elçinin Yerusuhalim'de Sanhedrin tarafından yargılanmasını sağlamak.

Fakat bu, düşmanlarının eline bırakılırsa orada adil yargılanmayı bekleyemeyeceğini bilen Pavlus için kabul edilebilir değildi. O yüzden Roma vatandaşlığından doğan haklarına dayanarak bir Roma mahkemesi tarafından yargılanma hakkına sahip olduğunda ısrar etti ve bu tehlikeli durumdan kurtulmanın başka bir yolunu göremediği için de, Roma hukukunun en yüksek aşaması olan bizzat imparator tarafından yargılanmak için başvurmayı tasarladı.

Agrippa'nın Önünde

Festus Pavlus'un talebinin Roma'ya iletilmesine onay verdi (*Elç. 25:12*). Vali bu arada 2. Hirodes Agrippa'nın eyalet ziyaretini Pavlus'un davası ile ilgili ona danışmak için fırsat bildi, özellikle de imparatora göndereceği resmi raporda hangi bilgileri yazması gerektiği konusunda. Festus Yahudi sorunlarına henüz pek aşına değildi ve Agrippa kesinlikle ona yardım edebilirdi (*Elç. 26:2, 3*).

Elçilerin İşleri 25:13–22 ayetlerini oku. Festus Agrippa'ya Pavlus hakkında ne anlattı ve kral nasıl karşılık verdi?

Hirodeslerin sonuncusu olan 2. Agrippa, kız kardeşi Berniki'yle birlikte yeni valiye nezaket ziyaretinde bulunmak üzere Sezariye'ye geldi.

Festus Pavlus'un davasını ona anlatırken, yöneltile suçlamaların hiçbirinin gerek siyasi gerek cezai, idamlık bir suç barındırmamasına çok şaşırıldığını söyledi. Aksine, bunlar Yahudi diniyle ilgili konulardı, özellikle de İsa adındaki “ölmüş de Pavlus'un iddiasına göre yaşamakta olan” (*Elç. 25:19*) biriyle ilgili. Pavlus daha önce Sanhedrin'in karşısında İsa'nın dirilişine inandığı için mahkemede olduğunu söylemişti, şimdi de Festus asil meselenin bu olduğunu açıkça belirtiyordu.

Elçilerin İşleri 25:23–27 ayetlerini oku. Luka Pavlus'un Agrippa'nın karşısına çıkma anını nasıl tarif ediyor?

“Ve şimdi Pavlus, halen kelepeçeli olarak, topluluğun önünde durdu. Ne büyük bir tezat sergileniyordu! Agrippa ile Berniki güce ve mevkiye sahiptiler, bu nedenle dünyanın beğenisini kazanıyorlardı. Fakat Allah'ın kıymet verdiği karakter özelliklerinden yoksundular. O'nun yasasını çiğniyorlardı, kalplerinde ve hayatlarında yozlaşmışlardı. Hareket tarzları göğün iğrendiği bir şeydi.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 401.

Bu öykü insan gözüne hoş gelen dış görünüşün, çoğu zaman görünüşün arkasındaki gerçekle ilgili yanıltıcı olabileceği hakkında bize ne öğretmeli? Peki ya biz? Görünüş gerçekten ne kadar farklı?

Pavlus'un Savunması

Asil konukların valinin yanında oturduğu sahnede tutuklu, Festus daha önce dinlemiş olduğu için (Elç. 25:8–11) savunmasını öncelikli olarak Agrippa'ya yönelik yapması için içeri alınıyordu.

Elçilerin İşleri 26:1–23 ayetlerini oku. Agrippa'nın karşısındaki konuşmasında Pavlus ne yapıyordu?

Pavlus'un konuşması aslında hem ihtidasından önceki, hem de sonraki yaşamının otobiyografik bir anlatıydı. İçerik olarak Elçilerin İşleri 22:1–21 ayetlerindeki, Yeruşalim'de kalabalığın karşısında yaptığı konuşmayı hatırlatıyor.

Elçi, Agrippa'nın hoşnutluğunu sağlamaya çalışarak başladı. Davasını böylesine seçkin biri karşısında savunma fırsatına sahip olduğu için minnettarlığını bildirdi, bilhassa da Agrippa'nın Yahudi diniyle ilgili tüm gelenekleri ve konuları iyi biliyor olması çok önemliydi. Bu sebeple, kendisine yöneltilen suçlamaların haksız ve düzmece olduğunu Roma valisinin anlamasına Agrippa önemli ölçüde yardımcı olabilirdi.

Konuşma üç bölüme ayrılabilir. Birinci bölümde (Elç. 26:4–11), Pavlus Yeruşalim'deki çoğu kişi tarafından iyi bilinen, eski Ferisi dindarlığını anlattı. Bir Ferisi olarak, İsrail'in atadan kalan umudunun tamamlanması için gerekli olan ölümden dirilmeye inanıyordu. O yüzden Yahudiler öğretisine karşı gelerek tutarsız davranıyorlardı, zira bu öğretilerde özünde Yahudilikle ilgili olmayan hiçbir şey yoktu. Fakat onların davranışını çok iyi anlıyordu, çünkü bir zamanlar bizzat kendisi de Allah'ın İsa'yı diriltmiş olabileceğini inanılmaz buluyordu ve buna inananlara işkence bile etmişti.

İkinci bölümde (Elç. 26:12–18), Pavlus Şam yolunda İsa'yla karşılaştıktan sonra bakış açısının ne kadar değiştiğinden ve müjdeyi diğer uluslara iletmesi için aldığı çağrıdan bahsetti.

Pavlus son olarak da, gördüğünün kendisi üzerinde bıraktığı etkinin (Elç. 26:19–23), itaat edip müjdecilik faaliyetini uygulamaktan başka bir seçenek bırakmayacak ölçüde olduğunu söylüyor, ki şu anda mahkemede olmasının tek sebebi de buydu. O yüzden, tutuklanmasının ardındaki asıl mesele, Yahudi yasasını çiğnemiş olması ya da tapınağı kirletmiş olması değildi. Tersine bunun sebebi, Kutsal Yazılar'la tamamen uyum içinde olan ve iman eden diğer uluslardan olanların da kurtuluşa eşit paya sahip olmasına izin veren İsa'nın ölümü ve dirilişi haberini duyurmasıydı.

Elçilerin İşleri 26:18 ayetini oku. Bu ayete göre, Mesih'te kurtuluşa sahip olanlara ne oluyor? Bu hakikati nasıl tecrübe ettin?

Pavlus Önderlerin Önünde

Elçilerin İşleri 26:24 ayetinde görüldüğü gibi, Pavlus Agrippa'ya hitaben konuşuyorduysa da, ilk tepki veren Festus oldu. Pavlus ruhun ölümsüzlüğünden bahsetseydi Festus'un bununla bir sorunu olmazdı, fakat antik çağdaki Greko-Romenler bile bu iki kavramın (ölümsüzlük ve diriliş) birbiriyle pek de uyumlu olmadığını biliyordu. Dolayısıyla ilkinin kabullenip diğerini reddetmişlerdi. Bu yüzden Pavlus başka bir yerde diğer uluslardan olanların müjdeyi saçmalık saydığını söylemişti (1Ko. 1:23).

Pavlus saygılı bir tavırla fikirlerinin mantığını savundu ve kendisini anlamakla kalmayıp, aynı zamanda söylediklerinin İbrani peygamberlerin yazılarıyla uyumlu olduğunu da doğrulayabilecek bir Yahudi olan Agrippa'ya döndü (Elç. 26:25, 26).

Elçilerin İşleri 26:27, 28 ayetlerini oku. Agrippa, Pavlus'un kendisini sıkıştıran sorusuna ne cevap verdi?

Pavlus'un sorusu Agrippa'yı zor bir duruma soktu. Bir Yahudi olarak Kutsal Yazılar'a olan inancını asla inkâr etmezdi; öte yandan, olumlu cevap verirse, İsa'yı Mesih olarak kabul etmek dışında bir seçeneği kalmayacaktı. Cevabı, içinde bulunduğu mantıksal tuzaktan zekice bir kaçıştı: "Bu kadar kısa bir sürede beni ikna edip Mesihçi mi yapacaksınız?" (Elç. 26:28, KK; COSMADES çeviriyle karşılaşır); bu, Grekçe metnin "Az bir sürede beni Hristiyan olmağa inandırmaktasın" (CANDEMİR) şeklindeki geleneksel çeviriye göre daha iyi bir çevirisi.

Pavlus'un yerinde cevabı, müjdeye olan etkileyici seviyedeki bağlılığını gözler önüne seriyor: "İster kısa ister uzun sürede olsun, Tanrı'dan dilerim ki yalnız sen değil, bugün beni dinleyen herkes, bu zincirler dışında benim gibi olsun!" (Elç. 26:29). Elçi, bu duruşmadaki son sözlerinde özgür bırakılmayı, kendisini dinleyenler gibi özgür olmayı talep etmedi. Tersine, kollarındaki zincirler dışında onların kendisi gibi olabilmelerini diledi. Pavlus'un müjdeci gayreti, kendi can güvenliğine verdiği öneme fazlasıyla üstün gelmişti.

Elçilerin İşleri 26:30–32 ayetlerini oku. Agrippa Pavlus'un suçsuzluğuna dair kanısını ne şekilde ifade etti?

Festus'un yalnızca tutanağı doldurmak için Agrippa'ya ihtiyacı vardı (Elç. 25:25–27). Pavlus'un Sezar'a başvurusu çoktan resmi olarak güvence altına alınmıştı (Elç. 25:12). Tutuklu artık valinin yetki alanında değildi.

Elçilerin İşleri 26:24–28 ayetlerini oku. Pavlus sonunda neye başvurdu ve bu bize iman konularında başvuracağımız son yetki kaynağının her zaman ne olması gerektiği konusunda ne anlatmalı?

EK ÇALIŞMA: “Bu sözler üzerine Agrippa’nın aklı, ailesinin yakın geçmişteki tarihine ve onların Pavlus’un vaaz ettiği İsa’nın aleyhine yürüttükleri nafile çabalarına gitti mi? Büyük-büyükbabası Hiroades’i ve Beytlehemli masum çocukların katlini düşündü mü? Büyük amcası Antipa’yı ve Vaftizci Yahya’nın öldürülmesini? Babası I. Agrippa’yı ve elçi Yakup’un şehit edilmesini düşündü mü? Bu kralların başına çabucak gelen felâketleri, Allah’ın Kendi hizmetkârlarına karşı işledikleri suçlar yüzünden öfkelenmiş olmasının bir işareti olarak gördü mü? O günün cafcacı ve gösterişi Agrippa’ya, yine bu şehirde kendisinden daha güçlü bir hükümdar olan babasının, insanlar onun bir tanrı olduğunu haykırırken, şaşaalı kıyafetler giydirilmiş şekilde ayakta dikildiği zamanı hatırlattı mı? Daha hayranlık dolu bağırışlar bile dinmeden, mağrur kralın çabuk ve korkunç intikamı nasıl da tecrübe ettiğini unutmuş muydu? Bunlardan biri mutlaka Agrippa’nın hafızasından geçmiştir; fakat gururu karşısındaki muhteşem sahne tarafından okşanmış, kibir ile kurum tüm asil duyguları ortadan kaldırmıştı.”—Ellen G. White Yorumları, *The SDA Bible Documentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]*, cilt 6, s. 1066, 1067.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Pavlus’un Sezar’a başvurma kararını derste tartışın. Bu karar doğru muydu (*Elç. 25:25; 26:31, 32 ayetleriyle karşılaştır*)? Tamamen Allah’ın gözetimine güvenmek yerine, kendimizi korumaya yönelik stratejik kararlar vermeye meşru bir şekilde ne ölçüde devam edebiliriz?
- ❷ Pavlus’un Agrippa’ya söylediklerini düşün: “Bunun için, ey Kral Agrippa, bu göksel görüme uymazlık etmedim” (*Elç. 26:19*). Bu bize Pavlus hakkında ne anlatıyor? Biz Hristiyanlar olarak müjdecilik çağrımıza ne kadar sadığız (*1Pe. 2:9, 10*)?
- ❸ Pavlus’un insanlara ilgisi vardı; sayılara değil, insanlara. Sezariye’deki son duruşmasında, kendisini dinleyenlere, hepsinin kendisi gibi olmasını, yani Allah’ın lütfuyla kurtulmalarını yürekten dilediğini söyledi (*Elç. 26:29*). Kendi hürriyetini ya da adaleti, onların Allah’ın sağladığı kurtuluşu tecrübe etmelerini dilediği kadar dilemedi. O’nun buradaki örneğinden biz ne öğrenebiliriz? Müjdenin yayıldığını görmek için ne kadarı feda etmeye hazırız?
- ❹ Agrippa müjdeyi doğrudan Pavlus’un ağzından duyma fırsatı buldu. Fakat onu geri çevirdi. Büyük fırsatlar karşımıza çıktığında onları kaçırmamak için nasıl daha dikkatli olabiliriz? Yani ne şekilde etrafımızdaki gerçekliklerle ruhsal olarak uyumlu kalabiliriz?

Kapı Kapı Dolaşmak

Andrew McChesney tarafından, Adventist Misyonu

Güney Kore’de bir iş sahibi olan Kiyong Kwon, yi paylaşmak için kapı kapı dolaşmaları gerektiğine karar verdi.

“Kapı kapı dolaşıp çalışmak çok zor,” dedi Kiyong. “Çoğu insan gün içinde evde değil. Evde olanlar ise konuşmak istemezler. Ama ben Ellen White’in tavsiyesine uydum.”

Bu tavsiye Ellen White’in Hristiyan Hizmeti kitabında var, sayfa 113’te diyor ki, “Halkın özel çabalarıyla eşit bir önemi olan şey insanların evlerine gidip kapı kapı dolaşmaktır. Büyük şehirlerde halk toplantılarının ulaştırılamayan belli dersler var. Bunlar bir çobanın kayıp koyununu araması gibi araştırılmalıdır.”

Böylece, her Perşembe Kiyong ve diğer kilise üyeleri kapı kapı dolaştılar. Dini kitaplar taşımadılar ya da Kutsal Kitap dersi teklif etmediler. Bunun yerine, “Size ve aileniz nasıl yardım edebiliriz?” diye sordular.

Bir gün Kiyong pek çok kapı zilinde yanıt alamadı. Ama bir evde ön kapı açıktı ve orada duran kadın, “İçeri gelin,” dedi.

Kiyong eve girdi ama bu anlık davete olan şokunu ifade etti. “Kim olduğumu biliyor musunuz?” dedi. “Neden içeri girmeme izin verdiniz?”

“Müjdecisi olduğunuzu biliyorum,” dedi kadın.

“Ama çoğu insan beni reddediyor,” diye sürdürdü. “Neden beni kabul ediyorsunuz?”

Kadın o gece uzun boylu bir yabancıнын geleceğini rüyasında gördüğünü anlattı. Rüyada uzun adam ön kapıyı açıp ona şöyle dedi, “Dışarı çık! Acele et!”

“Zile bastığımızda sizi görüntülü diafonda gördüm ve uzun görünüyordunuz. Bu yüzden sizi içeri aldım.”

Kiyong, her dakika daha da şaşırarak kadının kendisine ya da ailesine yardım edip edemeyeceğini sordu.

“Kızım depresyonda,” dedi kadın. “Dışarı çıkmak istemiyor. Lütfen ona yardım edin.”

“Kızınızı salona getirin,” dedi Kiyong.

“Hayır, kızım odasından dışarı çıkmıyor.”

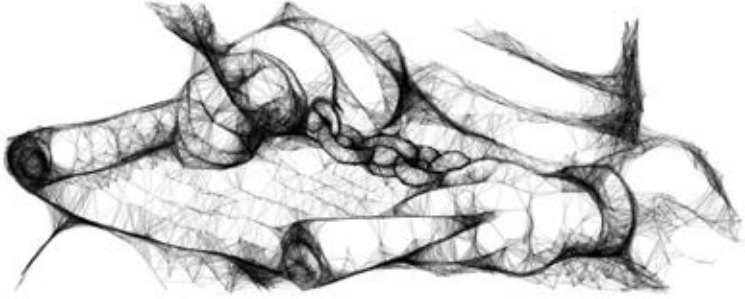
“Bu sefer farklı olacak,” dedi Kiyong. “Sadece ona çıkmasını söyleyin.”

Şaşırtıcı bir şekilde kız salona geldi ve Kiyong dua edip onunla Kutsal Kitap çalıştı. Sonraki Perşembe geri döndü ve kıza tekrar Kutsal Kitap okumaya devam etti. Kız kiliseye gelmeye başladı ve vaftiz oldu.

“Bunu durmadan tecrübe ettim,” dedi Kiyong. “Misyonu yapan Tanrıdır. Bütün görkemi O hak ediyor.”

56 yaşındaki Kiyong Kwon (soldaki), Güney Kore’de üç tane kilise kurdu. Bu üç ayın On Üçüncü Sebti Bağıışı’nın bir kısmı Sejong, Güney Kore’deki ilk Adventist kilisesini kurmaya yardım edecek. Kiyong hakkında daha fazla okumak için gelecek hafta tekrar gelin.

Roma'ya Yolculuk

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 27, 28; Rom. 1:18–20.*

HATIRLAMA METNİ: “Korkma Pavlus, Sezar’ın önüne çıkman gerekiyor” (*Elç. 27:24*).

Pavlus uzun zaman önce Roma’yı ziyaret etmek istemiş fakat Yeruşalim’de tutuklanması her şeyi değiştirmişti. Yeruşalim’deki kilise önderlerinin yasacı baskılarına boyun eğmesi, İtalya’ya gemiyle giderken yolda geçen süre de dahil olmak üzere yaklaşık beş yıl Roma’nın tutsağı olarak kalmasına yol açtı. Bu değişiklik müjdeleme planlarına sert bir darbe anlamına geliyordu.

Aksaklığa rağmen, İsa Pavlus’un Roma’da Kendisine tanıklık edeceğini bizzat vaat etmişti (*Elç. 23:11*). Onu yüzüstü bıraktığımızda bile, Allah bize yeni bir şans verebilir, fakat bizi eylemlerimizin sonuçlarından her zaman korumaz. Pavlus’un Roma’ya tutsak olarak götürülmesinin yanı sıra, umut ettiği gibi İspanya’ya gidebildiğini gösteren Kutsal Kitap kaynaklı herhangi bir kanıt da bulunmamakta (*Rom. 15:24*). İlk Roma tutukluluğundan serbest bırakıldıktan sonra Pavlus bir kez daha tutuklanacaktı, ancak bu kez bu tutsaklık Nero’nun hükümdarlığında, ms 67 yılında şehitlikle sonuçlanacaktı (*2Tİ. 4:6–8*).

Evet, Pavlus Roma’ya vardı ve imparatorun önünde yargılanmayı ev hapsinde beklerken, zincirlerine rağmen (*Ef. 6:20, Flp. 1:13*), Sezar’ın ev halkından önemli şahıslar da dahil olmak üzere (*Flp. 4:22*), kendisine gelen herkesle hiçbir engelle karşılaşmadan konuştu (*Elç. 28:30, 31*).

*29 Eylül Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Roma'ya Deniz Yolculuğu

Pavlus Sezariye'de yaklaşık iki yıl hapsedildikten sonra (Elç. 24:27) Roma'ya gönderilecekti. Birinci çoğul şahıs kullanılmasından ve uzun, çalkantılı deniz yolculuğunun zengin bir şekilde detaylandırılarak anlatulmasından (Elç. 27:1-28:16), Aristarhus ismindeki diğer bir Hristiyanla birlikte (Elç. 27:2) Luka'nın da Pavlus'a yoldaşlık ettiğini anlıyoruz. Öyküdeki diğer bir önemli karakter de, sorumluluğu altında başka tutuklular da bulunan Romalı yüzbaşı Yulius'tu (Elç. 27:1).

Yola çıktıklarında yaz sonuydu. Oruç günü (Elç. 27:9) ile Ekim ayının ikinci yarısındaki Kefaret Günü kastediliyor. Kış koşulları dolayısıyla Akdeniz'de normalde Kasım ve Mart ayları arasında yolculuk yapmaktan kaçınılır. Fakat bu sefer daha baştan zorluklarla karşılaşılar ve epey bir gecikmeyle Girit adasında küçük bir koy olan Güzel Limanlar'a ulaşabildiler (Elç. 27:8).

Elçilerin İşleri 27:9–12 ayetlerini oku. Güzel Limanlar'dayken Pavlus öyküye ne şekilde müdahale etti ve bu müdahalesi nasıl karşılandı?

Pavlus'un uyarıları dikkate alınmadı ve kışı güvende geçirebilecekleri bir limana (Feniks) ulaşmak için batıya doğru 65 kilometre ilerlemeye karar verdiler. Maalesef havanın aniden değişmesiyle çok şiddetli bir kasırganın içinde kaldılar ve mürettebatın rüzgârın gemiyi kıydan uzağa, güneybatıya sürüklemesine izin vermek dışında yapabileceği bir şey kalmadı. Gemi su almaya başladığı için taşıdığı yükleri, hatta geminin bazı teçhizatlarını ümitsizce denize atarak hafifletmeye çalıştılar. Durum dramatikti. Günlerce güneş ışığından mahrum kalıp, kısa görüş mesafesi, şiddetli yağmur ve öfkeli rüzgârlarla mücadele ettikten sonra, nerede olduklarını bilmez durumda ve tükenmişlik içinde, sonunda "kurtuluş ümidini tümenden yitirdiler" (Elç. 27:20).

Elçilerin İşleri 27:21–26 ayetlerini oku. Pavlus'un öyküye ikinci müdahalesi neydi?

Pavlus, Allah'tan aldığı yeni mesajı peygamberlik sözleriyle tayfalara bildirdi. Çaresizlik duygusuna ve umudu kaybetmeye lüzum yoktu. Tehlike ve kayıp yine olacaktı, fakat hepsi birden kurtulacaklardı.

Pavlus gibi Rabb'in sadık ve adanmış bir hizmetkârı neden bu kadar acı çekmek zorundaydı? Onun tecrübelerinden hangi dersleri çıkarabiliriz?

Karaya Oturma

Pavlus öyküye ikinci müdahalesinde gemideki herkese –toplamda 276 kişi (Elç. 27:37)– işler sorunsuz bir şekilde yoluna girmeyecek olsa da, hiç kayıp olmayacağı, sadece geminin mahvolacağı güvencesini verdi (Elç. 27:22). On dört gün sonra, elçinin sözleri yerine geldi. Halen korkunç bir fırtına altındayken ve gemi tamamen akıntıda sürüklenirken, gemiciler muhtemelen kıyıya vuran dalgaların sesini duydukları için, karaya yakın olduklarını hissettiler (Elç. 27:27). Suyun derinliğini birkaç kez ölçtükten sonra, kıyadaki kayalara sürüklenmekten korkarak, hızını düşürmek için geminin arkasından dört demir atıldılar; bu arada ümitsizce günün tez doğması için tanrılarına dua ettiler (Elç. 27:28, 29).

Elçilerin İşleri 27:30–44 ayetlerini oku. Bu öyküde bizim için hangi dersler var?

Yolculuğun başında yüzbaşı Pavlus'a iyi davranmıştı fakat ilk günlerde elçinin denizcilikle ilgili değerlendirmesine güvenmek için hiçbir sebebi yoktu. Fakat iki hafta sonra işler tamamen değişti. Pavlus, geminin karaya oturmasıyla ilgili peygamberlik sözüyle (Elç. 27:21–26) konuya müdahale ettiğinde yüzbaşının güvenini kazanmayı başarmıştı, şimdi de o söz gerçekleşmeye doğru gidiyordu.

Pavlus gemideki herkesin yemek yemesi için ısrar etti, yoksa yüzebilecek güçleri olmaz ve kıyıya ulaşamazlardı. İlahî takdir bizi normalde görevimiz olan şeyi yapmaktan muaf tutmaz. “Bu anlatı boyunca Allah'ın insanların güvenliğini güvence altına almasıyla, o insanların bunu sağlama almak için gösterdiği çaba arasında hoş bir denge sürdürülmekte.”—David. J. Williams, *Acts [İşler]*, s. 438.

Sabah yaklaştıkça, gemiciler karayı görebilmeye başladı; kumsalı olan bir koydu, gemiyi orada karaya oturtmaya karar verdiler. Fakat gemi kumsala hiç ulaşamadı. Bir sığılta sıkıştı ve sonunda dalgaların kuvvetiyle parçalara ayrıldı. Askerlerin tutukluları kaçmalarına engel olmak için öldürme planı, büyük ölçüde Pavlus sayesinde, yüzbaşı tarafından durduruldu. Sonuçta, Allah'ın söz verdiği gibi, hiçbir can kaybı olmadı.

Pavlus'u hayatta tutmak için askerlerin tutsaklardan birini bile öldürmesinin yasaklanması, Pavlus'un tanıklığının gücü ve onun kişiliği hakkında bize ne söylüyor?

Malta'da

Kazazedeler ancak kıyıya ulaştıktan sonra, Akdeniz'in merkezinde, Sicilya'nın hemen güneyinde küçük bir ada olan Malta'da olduklarını öğrendiler. İki haftadır rüzgârın gücüne teslim olmuş bir şekilde denizde sürükleniyorlardı, Girit'teki Güzel Limanlar'dan beri neredeyse yedi yüz atmış beş kilometre yol almışlardı. Şimdiyse yolculuklarına devam edebilmek için üç ay kışın geçmesini beklemek zorundaydılar (*Elç. 28:11*).

Elçilerin İşleri 28:1–10 ayetlerini oku. Malta adasında Pavlus'a ne oldu ve Allah onu ne şekilde kullanabildi?

Malta'nın yerlileri dost canlısı ve konuksever insanlardı, tümü ıslak ve üşümekte olan Pavlus ile kafilesini gördüklerinde ilk iş olarak onları ısıtmak için bir ateş yaktilar; yılın bu döneminde Malta'da hava sıcaklığı on derecenin üzerinde olmazdı.

Yılan hadisesi insanların dikkatini Pavlus'un üzerine çekti. Başta yerli paganlar onun ısırılmasını ilahî bir cezanın yerini bulması olarak gördüler. Onun boğularak ölmekten kaçmayı başarmış ama yine de tanrıların, belki de adaletin ve intikamın kişileştirmesi olan Grek tanrıçası *Dike*'nin yakaladığı bir katil olduğunu düşündüler. Elçi ölmeyince, aynı birkaç sene önce Lистра'da olduğu gibi (*Elç. 14:8–18*), tanrı sanıldı. Her ne kadar Luka öyküde üzerinde durmasa da, Pavlus'un kulluk ettiği Allah'a tanıklıkta bulunmak için bu durumdan yararlanmış olduğunu tahmin edebiliriz.

Publius ya Malta'daki Roma temsilcisiydi ya da yerel bir liderdi, fakat Pavlus ve yol arkadaşlarını kalıcı bir yer bulana kadar üç gün boyunca misafir etti. Her durumda, bu adamın babasının iyileştirilmesi Pavlus'a Maltalılar arasında bir çeşit şifa hizmetine girişme fırsatı sağladı.

Luka'nın anlatısında, Pavlus'un Malta'dan ayrılırken geride herhangi bir mühtedi ya da topluluk bıraktığına dair bir bilgi yok. Luka'nın bunu belirtmemesi tamamen tesadüfi olabilir, fakat bu durum bizim dünyadaki görevimizin insanları vaftiz etme ve kilise kurmaktan çok öteye geçtiğini gösteriyor; insanlarla ve onların ihtiyaçlarıyla ilgilenmek de görevimize dahil. Bu, müjdenin uygulamalı yönü (*Elç. 20:35; Tit. 3:14 ile karşılaştırm*).

Bu cahil adalıkların ilahî adalet duygusuna sahip olmaları ne kadar etkileyici. Bu tam olarak nereden kaynaklanıyordu? Bkz. Rom. 1:18–20.

Pavlus Sonunda Roma'da

Malta'da üç ay geçirdikten sonra, Pavlus ve yol arkadaşları sonunda yolculuklarına devam edebildiler (*Elç. 28:11*). Puetoli'ye vardılar (*Elç. 28:13*) –Napoli Koyu'ndaki modern Pozzuoli kenti– oradan da kara yoluyla Roma'ya devam ettiler (*bkz. Elç. 28:11–16*).

Pavlus'un geliyor olduğu haberi hızla Roma'ya ulaşınca, bir grup imanlı onu karşılamak için güneye doğru kilometrelerce yol aldı. Daha önce Roma'ya hiç gitmemiş olmasına rağmen, elçinin şehirde çok arkadaşı vardı: çalışma arkadaşları, mühtediler, akrabalar ve onun için çok kıymetli daha pek çok kişi (*Rom. 16:3–16*). Bilhassa Appian Yolu'ndaki karşılama çok dokunaklı olmuş olmalı, özellikle de deniz kazası ve Pavlus'un artık bir tutsak olması göz önünde bulundurulduğunda. Can arkadaşları tarafından böylesine benzersiz bir sevgi ve ilgi gösteriyle karşılanınca, elçi Allah'a şükretti ve imparatorun karşısında yargılanmaya çok yakinken cesaret buldu.

Festus resmi tutanakta Roma yasasına göre Pavlus'un dikkate değer herhangi bir suçu bulunmadığını mutlaka yazmış olmalıydı (*Elç. 25:26, 27; 26:31, 32*). Bu, normal bir hapisaneyeye ya da bir askeri kampa gönderilmek yerine, kendisine neden özel bir konut kiralama izni verildiğini muhtemelen açıklıyor (*Elç. 28:30*), fakat Roma uygulaması uyarınca yirmi dört saat bir askere zincirlenmiş durumdaydı. Pavlus'un kendi masraflarını karşılıyor olması, kendi işini devam ettirebildiğine işaret ediyor (*Elç. 18:3*).

Elçilerin İşleri 28:17–22 ayetlerini oku. Pavlus yerleşir yerleşmez ne yaptı?

Pavlus havraya gidemiyorsa da, havra ona gelebilirdi. Bu nedenle, Roma'ya vardktan kısa süre sonra, önce Yahudilere gitme alışkanlığını sürdürerek (*Rom. 1:16*), daha önce de yaptığı gibi, suçsuzluğunu ifade etmek ve tutuklanmasının sebebinin İsrail'in umudu dışında bir şey olmadığını açıklamak için, bölgedeki Yahudilerin ileri gelenlerini bir araya çağırdı (*Elç. 23:6, 24:15, 26:6–8*). Niyeti kendisini savunmaktan ziyade, İsa'nın dirilişinin nasıl İsrail'in atadan kalan umudunun yerine geliş olduğunu gösteren müjdeyi vaaz etmesine müsaade eden bir güven ortamı oluşturmaktı. Yeruşalim'den Pavlus hakkında hiçbir bilgi almadıklarına şaşırın Yahudiler, onu dinlemeye karar verdiler.

Elçilerin İşleri 28:22 ayetini oku. Bu, o dönemde hâlâ imanlılara yönelik sürdürülen düşmanlıkla ilgili bize ne anlatıyor? Başkaları bizim imanımız aleyhinde konuşurken bile biz nasıl sadık kalabiliriz?

Müjdenin Zaferi

Belirlenmiş bir günde, çok sayıda Yahudi Pavlus'un müjdeyi sunmasını dinlemek için geldiler (*Elç. 28:23*).

Elçilerin İşleri 28:24–31 ayetlerini oku. Pavlus bu bağlamda Yeşaya'dan alıntı yaparak neyi vurgulamaya çalışıyordu?

Yeşaya 6:9, 10 ayetlerinden yapılan alıntı, insanlar ilahî mesajı kabul etmeyi reddettiğinde ne olduğunu anlatıyor. Bazı Yahudiler inanmış olsa da, diğerleri inanmadı ve bu büyük ihtilaf yüzünden, elçinin bir kez daha diğer uluslardan olanlara dönmek dışında bir çaresi kalmadı (*Elç. 13:46, 47; 18:6*).

İmparator tarafından yargılanmak için Pavlus iki yıl beklemek zorunda kaldı. Bu arada ev hapsinde olmasına rağmen, herhangi bir engel olmaksızın kendisine gelenlerle müjdeyi paylaşmayı sürdürabiliyordu. Elçilerin İşleri kitapçığındaki son sahne müjdenin zaferini vurguluyor, zira ister Yahudi ister Romalı hiçbir kuvvet onun ilerlemesini durdurmayı başaramamıştı.

Luka'nın kitabını neden bu noktada bitirdiği belli değil, zira Pavlus'un kendisine karşı açılan davanın zayıflığından dolayı bu tutukluluğundan serbest bırakıldığına, yeni bir müjdeleme yolculuğuna çıktığına ve yeniden Roma'ya getirilip infaz edildiğine dair kanıtlar mevcut (*2Ti. 4:6–8*). Belki de Luka'nın edebî amacı göz önüne alınarak bakıldığında, uzak Roma'da bile vaaz edildiğine göre, müjde çoktan “dünyanın en uzak yerine” (*Elç. 1:8 KM, CANDEMİR*) ulaşmıştı.

“Pavlus'un uzun ve haksız hapis hayatı sırasındaki sabrı ve sevinci, cesareti ve imanı, sürekli bir vaaz gibiydi. Dünyanın ruhuna hiç mi hiç benzemeyen ruhu, dünyanın gücünden daha yüksekteki bir gücün kendisiyle birlikte olduğuna tanıklık ediyordu. Ve örnekliliğiyle, Hristiyanlar daha büyük bir enerjiyle Pavlus'un kamu çalışmalarından çekilmiş olduğu davanın savunucuları olmaya sevk edildiler. Elçinin zincirleri bu şekilde etkili oldu, öyle ki gücü ve yararlılığı kesilmiş gibi görüldüğünde, ve görünürde elinden çok az şey geldiğinde, tamamen dışında kalmış gibi görüldüğü tarlalardan Mesih'e demetler topladı.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 430.

Kilisenin görevi açısından bakıldığında ise, Elçilerin İşleri kitapçığının—ya da müjdenin yayılmasının tarihinin— henüz bitmediği söylenebilir, işte her birimizin resme girdiği yer de tam burası. Yüzyıllar boyunca, bazen Allah'ın sadık tanıklarının kaniyla, daha birçok etkileyici ve heyecanlı bölüm yazıldı. Şimdiyse bir bölüm daha, sonuncusunu (umuyoruz!) eklemek ve İsa'nın öğrencilerine bıraktığı görevi bütünüyle sonuçlandırmak için sıra bizde—“işte o zaman son gelecektir” (*Mat. 24:14*).

EK ÇALIŞMA: “Mesih, kiliseye kutsal bir görev vermiştir. Her bir üye, Allah’ın dünyaya Kendi lütfunun hazinelerini, Mesih’in keşfolunmaz zenginliğini anlatabileceği bir vasıta olmalıdır. Kurtarıcı’nın Kendi Ruhunu ve karakterini dünyaya temsil edecek araçlar kadar arzu ettiği hiçbir şey yoktur. Dünyanın, Kurtarıcı’nın sevgisinin insanlar aracılığıyla tezahüründen daha fazla ihtiyaç duyduğu bir şey yoktur. Tüm gök, Allah’ın kendileri aracılığıyla Hristiyanlığın gücünü ilan edebileceği insanları beklemektedir.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 556.

“Allah, herkesin Kendisi için yeteneğine göre çalışabilmesi için, hizmet ruhunun tüm kiliseye egemen olmasını uzun zaman beklemiştir. Allah’ın kilisesinin üyeleri, yurtdışı ve yurtdışında ihtiyaç duyulan alanlarda kendilerine verilen işleri yaparak, müjde görevini yerine getirdiklerinde, tüm dünya çok geçmeden uyarılacak ve Rab İsa yeryüzüne kudretle ve büyük yücelikle geri dönecektir.”—s. 101

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ **Luka, tüm Roma yolculuğu boyunca Pavlus’un Allah’a olan imanını ne şekilde resmediyor? Bu denli koşulsuz bir iman karşısında diğerleri ne şekilde etkilendi?**
- ❷ **Tüm yaşadıklarına rağmen Pavlus asla imanını ya da görevini terk etmedi. Sınırlı hürriyetine rağmen, Roma’da vaaz etmeyi sürdürdü. Müjdeyi birine duyurma işimizden vazgeçmek için ayarladığımızda ne yapabiliriz?**
- ❸ **Romalılar 1:14, 15 ayetlerini oku. Pavlus neden kendisini müjdeyi herkese vaaz etmek için yükümlülük –ya da borç– altında hissediyordu? Biz ondan daha mı az yükümlüyüz? Şu ifadeyi dikkate al: “Canları kurtarmak, Mesih’i öğreten her kişi için bir yaşam işi olmalıdır. Biz, Allah tarafından bize verilen lütf için, üzerimize parlayan ışık için ve gerçeğin keşfedilmiş olan güzelliği ve gücü için dünyaya borçluyuz.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church, [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 4. cilt, s. 53.**
- ❹ **Pavlus’un alıntı yaptığı Yeşaya kitapçığındaki kısmı yeniden oku. Bu fikir bizim için ne şekilde geçerli olabilir? Evet, bize büyük miktarda gerçek verildi, fakat biz kendimizi ona, hatta onun kendi isteklerimizle ve arzularımızla çatışabilecek unsurlarına karşı katılaştırırsak, ruhsal olarak hangi tehlikeyle karşı karşıya kalırız?**
- ❺ **Pavlus’a zincirli asker olduğunu düşün. Sence bu kadar sıkı bağlı bulunduğu adamda ne gördü?**

Zenginler İçin Sağlıklı Kilise

Andrew McCbesney tarafından, Adventist Misyonu

Bir iş sahibi ve kilise kurucusu olan Kiyong Kwon, ikinci kilisesini kurmak için Güney Kore'nin başkenti Seul'deki zengin bir mahalleyi seçti. Dört yıl önce kırsal bir bölgede açılan ilk kilisesi taşana kadar dolmuştu ve Kiyong yeni bir meydan okuma istiyordu.

"Tanrı beni ilk çağırdığında, 'Yapamam,' dedim," dedi Kiyong. "Ama Tanrı'nın gücüne tanık olduktan sonra daha cesur oldum."

Fakir insanların Tanrı'ya zenginlerden daha kolay kabul ettikleri sonucuna vardı. Her şey sahip olan bu insanlarla müjdeyi nasıl paylaşacağını merak etti ve zenginlerin bile iyi bir sağlığa ihtiyacı olduklarına karar verdi. Böylece Bundang'ın mahallesindeki bir ofis binasına Bundang YENİ BAŞLANGIÇ kilisesini ve vejetaryen restoranını açtı.

"Tanrı'nın sağlık mesajının son gün müjdesini paylaşmak için bir yol olduğuna karar verdim," dedi.

Yeni kilise sağlık seminerleri, yemek kursları ve Kutsal Kitap dersleri düzenlemeye başladı.

İlk katılımcıların arasında tüm hafta boyunca sağlık seminerine katılan bir eczacı vardı ve hoşuna gidiyor gibi görünüyordu. Seminer bittikten sonra daha fazla bilgi almak isteyenler Daniel ve Vahiy üzerine Kutsal Kitap dersleri almaya davet edildiler. Fakat eczacı gelmedi. Kiyong biraz araştırma yaptı ve eczacının sağlık seminerine katılmak için bir hafta izin aldığını öğrendi. Kutsal Kitap dersleri için boş zamanı yoktu. Bu yüzden Kiyong Kutsal Kitap derslerinin olduğu ses kayıtlarını hazırladı ve ona gönderdi.

"Kadın duyduklarına gerçekten şaşırmıştı ama Pazar kilisesinden ayrılmak istemedi," dedi Kiyong.

Fakat eczacının fikri Kutsal Kitap derslerini dinlemeye devam ettikçe değişmişti. Sebti tutmayı ve YENİ BAŞLANGIÇ kilisesinde ibadet etmeyi düşünmeye başladı. Ne yapacağına kafa yorarken kötü bir baş ağrısı çekmeye başladı. Beyin kanseri olabileceğinden şüpheleniyordu ama doktorlar kötü bir şey bulamadılar. Ama ağrı hala sürüyordu.

En sonunda 24 yaşındaki torunu, "Neden başının ağrıdığını biliyor musun? Çünkü neyin doğru olduğunu bildiğin halde onu yapmıyorsun. Seninle birlikte Sebti kilisesine gideceğim," dedi.

Eczacı ve torunu sonraki Sebti kiliseye geldiler ve bugün de kilisenin imanlı üyeleri olmaya devam ediyorlar.

"Bu tür tecrübelerden dolayı fark ettim ki bu Tanrının işi," dedi Kiyong. "Yürekler insanların yaptıklarından dolayı değişmez."

56 yaşındaki Kiyong Kwon (soldaki), Güney Kore'de üç tane kilise kurdu. Bu üç ayın On Üçüncü Sebti Bağıışı'nın bir kısmı Sejong, Güney Kore'deki ilk Adventist kilisesini kurmaya yardım edecek. Kiyong hakkında daha fazla okumak için önceki haftalara gidin.